

Quỳnh Dao

KHOẢNG CÁCH TÌNH YÊU

Thông tin về ebook

Khoảng Cách Tình Yêu

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 28-August-2015

Tổng số 211 trang

Click vào đây để đọc online

VÀO TRUYỆN

Đã mười năm rồi mới có được một ngày vui vẻ như thế này. Gian phòng khách ồn ào với số bạn bè đến dự vượt quá số thiệp gửi đi. Trong mười năm qua, tôi chuyển nhà vài ba lần, thế mà bạn bè tôi vẫn tìm được địa chỉ. Còn gì cảm động cho bằng bạn bè đến được đông đủ, dù có người không được mời. Và nhất là trong một đêm đông gió mưa sục sùi như đêm nay, bạn bè tôi vẫn không ngại ngần, cứ lặn lội tìm đến.

Nhóm lửa lò sưởi lên, không phải vì sợ lạnh, mà vì muốn được trông thấy cảnh quây quần quanh nhau. Ngọn lửa bập bùng soi sáng từng khuôn mặt, cộng thêm tiếng cười đùa vui vẻ của nhóm bạn xưa, càng làm gian phòng của tôi sống động hẳn lên.

Ba chàng "Ngự lâm pháo thủ" đến cùng một lúc. Bao giờ họ cũng thế, rất xăng xái và nhiệt tình trong công việc chung và lạ thay, đến bây giờ "pháo đài" của họ vẫn vững chắc, chưa có một người đẹp nào có đủ sức mạnh để lọt vào mắt xanh của họ cả. Đã có thời, chúng tôi tưởng rằng cô bé Lan sẽ là của một trong ba chàng. Nhưng không hiểu vì sao? Có lẽ tình bạn mạnh hơn tình yêu nên họ cứ nhường nhịn cho nhau, sau này, vì chờ không được Lan đã ôm cầm sang thuyền khác. Khi ba chàng hiểu ra thì đã muộn, chỉ còn biết nhìn theo tiếc rẻ ngậm ngùi. Giờ Lan đã có được cô bé gái lên sáu tuổi, người mập ra chút ít, nhưng nhìn càng có vẻ quyến rũ hơn.

Đằng kia, hai chị em Thu Vân và Đan Vân ngồi với nhau, họ vẫn yêu mến và khăng khít như ngày nào. Mỗi tình tay ba giữa hai chị em và Nguyễn Hưng giờ trở thành kỷ niệm. Cách đây bảy năm, Thu Vân và Nguyễn Hưng đã lấy nhau. Còn Đan Vân thì lấy một chàng trai khác. Họ đã có với nhau một bé trai. Những lần họp mặt như thế này, Đan Vân chỉ đến một mình. Nàng không muốn dẫn người ấy đến, có lẽ để tránh những cảnh ngượng ngùng, xa lạ có thể xảy ra. Nguyễn Hưng ngồi trên ghế salon, vẫn cười nói ồn ào như thuở còn đi học. Chỉ có điều bây giờ chàng có phần chững chạc và đứng đắn hơn nhiều. Dù sao thì Hưng cũng là cha của hai chú nhóc sinh đôi rồi.

Ngồi giữa đám chúng tôi là cô bé dễ thương và nhí nhảnh. Đó là Thu Phương. Thu Phương và Tuấn Phong là cặp vợ chồng xứng đôi nhất, đẹp nhất và có lẽ là hạnh phúc nhất. Hai người yêu thương nhau tha thiết và từ ngày đính hôn rồi thành vợ chồng đến giờ, họ luôn luôn hạnh phúc bên nhau.

Rất lâu mới có được ngày vui vẻ thế này, tôi vui mừng song không khỏi luống cuống. Bạn bè mỗi người mang đến một ít: Hạt dưa, khô bò, trái cây bày ra đầy ngồn trên bàn. Và dù rằng tuổi đã qua ngoài ba mươi, nhưng cả bọn, ai nấy cũng đều ăn uống ngon miệng lắm

Thu Phương nắm lấy tay tôi nói:

- Thảo ngồi xuống đây đi. Nếu Thảo muốn đãi tụi này, thì bán cả cái nhà này đi cũng chưa đủ. Thảo xem ba chàng "Ngự lâm" kia, đúng là "Đạo ăn uống" phải không? Hèn chi cho đến bây giờ, chả có nàng nào nâng khăn sửa túi cả.

Dững tròn mắt nhìn Thu Phương:

- Nói gì mà ác khẩu vậy. Mới có "mở máy ăn" chút đỉnh mà đã bị trừ ẻo rồi. Làm như ăn hết của nhà mi không bằng. Lúc nào cũng kêu than, trong khi mi và Phong mỗi ngày một phát tướng. ..

Tuấn Phong vội ngắt t lời:

- Thôi xin, thôi xin. Một người chưa đủ sao mà còn lại kéo ta vào nữa. Bộ muốn "dò chương" hay sao đây?

Dũng chỉ Tuấn Phong nói:

- Ghê ghê Bênh vợ dữ quá ta, đúng là vợ chồng nhà sam có khác, chẳng lúc nào rời nhau.

Trường tiếp lời:

- Phải, chẳng thế má khi Thu Phương giờ sủng lên nhăm "đùng" là trái tim chàng rớt liền.

Thu Vân xen vào:

- Thôi, xan can. . . chuyện gì mà có "ba chàng Ngự lâm" dính vào là ồn ào như ong vỡ tổ. Thảo nào mà cho đến bây giờ họ vẫn phòng không, nhà trống vậy.

Trường vẫn giữ thói quen xưa, khi nói là đưa tay lên gãi đầu:

- Vậy hả. Thế thì tui tui xin rút vậy. Ở đây mọi người vào đôi, có lứa cả rồi. Tui tui xin ra đi đường tìm bạn bốn phương?

- Ghê chưa? - Đan Vân từ nãy giờ im lặng bỗng đứng lên nói như ra lệnh.

- Không được đi đâu hết cả. Chưa nói được chuyện gì đã đòi đi. . đi.

Đan Vân dừng lại, nhìn quanh phòng rồi hỏi:

- Đến đủ chưa nào?

Nguyễn Hưng chậm rãi đáp:

- Còn thiếu "Thủy Ngọc" và "Lăng Xăng".

- Có ai báo tin cho hai người đó không? Đan Vân hỏi

Từ nãy giờ, tự nhiên Đan Vân giữ chức "chủ tịch" nhóm, mặc dù chẳng ai bầu. Dũng và Tuấn Phong đưa tay lên:

- Chúng tôi đã báo tin cho họ.

- Vậy mình đợi hai người ấy đến rồi hãy bàn - Lan nói.

- Đợi à, nhưng đợi ai cơ chứ ?

Có tiếng ai nói ở cửa ra vào, chúng tôi nhìn ra, thì ra "Lăng Xăng" vừa tới, chàng đang dùng khăn lau mặt, cho chiếc áo mưa mặc trên người ráo bớt nước. Phía sau "Lăng Xăng" cô bé người làm tên Tú vừa mỉm cười vừa nói:

- Thưa cô có khách ạ!

Anh chàng "Lăng Xăng" vừa bước vào đã bị ngay đòn tấn công của Hà:

- Sao, làm gì mà bao giờ cũng đến trễ thế. Bộ lại đến nhà bảo sanh nữa sao?

"Lăng Xăng" tên thật là Ngô Ngọc Quang - ngày còn đi học, chỉ vì lúc nào cũng làm ra vẻ bận rộn, hết chạy nơi này đến nơi khác, chuyện gì cũng góp mặt, như không có lúc nào rảnh rỗi vì vậy bị bạn bè gán cho cái biệt hiệu "Lăng Xăng". Sáu năm trước, "Lang Xăng" cưới vợ, vợ chàng là con gái của một

tiểu thương. Hai vợ chồng phải nói là cái máy sản xuất nhanh nhất trong cả nhóm. Chỉ trong vòng sáu năm mà đã có tới bốn mặt con rồi. Từ đó, cuộc đời liền với nhà bảo sanh, tã lót, đường sữa. . . và cái biệt hiệu "Lăng Xăng" lại càng đúng với chàng.

- Thôi chứ. Để người ta thử một chút có được không?

"Lăng Xăng" vừa cởi chiếc áo mưa ra vừa nói, rồi chiếc áo mưa cho nhỏ túi mang ra ngoài và bước vào nhà. Chàng nói như reo:

- Vào đây tự nhiên thấy ấm hân lên. Ở ngoài đi mưa lạnh muốn chết.

Nói đoạn "Lăng Xăng" nhón một miếng khô bò bỏ vào miệng, tay đón ly trà nóng của bàn, "khà" một tiếng rồi nói:

- Cảm ơn Thảo. Thảo bao giờ cũng là người chu đáo nhất bọn.

Thu Phương đẩy chiếc ghế tới gần:

- Ngồi xuống đây đi ông. Đứng gì mãi thế - Rồi Thu Phương hỏi tiếp.

- Bà xã đầu Quang? Có mạnh không?

"Lăng Xăng" ngồi xuống lắc đầu:

- Không được khỏe cho lắm!

Thu Phương chau mày:

- Tại sao?

- Vừa mới bị sảy..

Đan Vân kêu lên:

- Trời ơi! Sao lại lắm con thế?

Lăng Xăng nhăn mặt:

- Tăng gia sản xuất để xây dựng đất nước mà lại.

Đan Vân trề môi:

- Hừ!

Lăng Xăng nói:

- Thôi trở lại vấn đề đi. Mấy bạn cho gọi tôi đến đây có phải để bàn việc đón rước Trần Hoài Nam không? Anh chàng Nam bây giờ có vẻ oai ghê, tất cả các báo hôm nay đều chạy tít lớn nơi trang ba báo tin hấn về nước.

- Nhất định là phải thế rồi - Dũng xen vào

- Dù sao đi nữa Nam cũng là một nhạc sĩ tài danh cơ mà.

Nguyễn Hưng tiếp lời:

- Tôi đã đoán là nhất định Nam phải có ngày hôm nay, vì Nam là người đặt biệt nhất trong bọn chúng ta.

Anh chàng Lăng Xăng tỏ vẻ bồn chồn:

- Đừng đi xa quá vấn đề, bây giờ cho biết làm cách nào đón ông ấy trước cái đã.

Trường nói:

- Đừng hấp tấp, Thủy Ngọc còn chưa đến kia mà.

Như để trả lời cho câu nói của Trường, có tiếng Tú đứng

ngoài cửa nói vào:

- Thưa cô, lại có khách ạ.

Thủy Ngọc từ tốn bước vào. Mười năm trời trôi qua đã mang đến cho nàng bao nhiêu sự thay đổi. Lấy chồng rồi ly dị, xuất ngoại lại trở về. Nhưng lúc nào cô này cũng vẫn giữ được nét linh hoạt như giọt nước. Chiếc áo dài màu đen bó sát người, một làn phấn thoa nhẹ trên mặt, không một món đồ trang sức, nhưng nổi bật hẳn trong gian phòng. Thủy Ngọc đưa mắt nhìn quanh phòng hỏi:

- Sao? đến đủ cả rồi ư?

- Có lẽ chưa. Nguyễn Hưng đáp - Còn thiếu ông Nguyễn và Tùng, và Mỹ Linh nữa, từ ngày lấy chồng đến nay vẫn biệt tăm.

Lan chậm rãi:

- Còn nữa chứ ! Trần Hoài Nam nữa chi.

Tiếng nói của Nguyễn Hưng nhẹ hẫng xuống.

- Và cả Thanh Thương nữa.

Trần Hoài Nam? Thanh Thương? Hình ảnh của mười hai năm trước lại trở về trong trí nhớ mỗi người. ..

CHƯƠNG 1

Chúng tôi tốt nghiệp tại một trường trung học. Ngày bãi trường, trong buổi tốt nghiệp, chúng tôi đã cùng nhau hợp ca bản "Xa mái trường", mà đến nay tôi vẫn còn nhớ.

Tiếng ca sầu gọi tiếng đàn rung

Đâu như có tiếng tơ trùng

Nay còn gần gũi, mai xa cách

Xa cách cho lòng thêm nhớ nhung. ..

Chúng tôi cùng ca, cùng ghen ngào tiếng ca buồn man mác. Hướng về tương lai, lo lắng nhiều hơn là sướng, vì cuộc sống phía trước báo hiệu có nhiều khó khăn trắc trở. Sự chia ly làm chúng tôi bàng hoàng, theo tôi nghĩ, không có một lớp học nào đoàn kết hơn lớp học của chúng tôi, cũng không có lớp học nào mà mọi người yêu thương lẫn nhau hơn lớp chúng tôi. Sau buổi lễ, chúng tôi phân tán ra ngoài sân và hành lang, buồn bã nhỏ to, không một tiếng cười, không một hy vọng, chỉ có khoảng trống trong lòng với bao nỗi băn khoăn.

Trong lớp, tình giữa tôi với Thu Phương là đẹp nhất. Ngồi dưới tàn cây phượng, đối mặt nhau trong yên lặng, mỗi đứa theo đuổi bao nhiêu ý nghĩ vẫn vợ Ba năm học chung ở trung học, bao nhiêu là vất vả nên ai cũng mong được sớm ra trường. Nhưng đến ngày tốt nghiệp, thì lại lo sợ phải xa nhau. Trong lúc chúng tôi đang ngồi trầm lặng thì Thanh

Thương đến, bước chân thoăn thoắt tiến gần, đôi má ửng hồng vì những tia nắng mặt trời. Thanh Thương có vẻ tươi vui vô tư lạ. Lúc này cũng như lúc nào, hình như cô bé này không hề biết buồn là gì. Đứng trước mặt tôi cô nàng lớn tiếng:

- Phương ơi, Thảo ơi! Đừng buồn nữa đứng dậy đi tao có ý kiến này hay lắm.

- ý kiến gì đây?

Tôi lơ là hỏi, vì biết Thanh Thương không bao giờ có một ý kiến gì ra hồn hết ngoại trừ các trò đùa để chọc phá thiên hạ.

- Mình có cách để chúng ta sẽ không phải xa nhau.

- Ồ! Thu Phương là to - ý kiến có hay đấy nhé!

Gương mặt Thanh Thương đỏ hồng lên nàng hấp tấp:

- Các bạn đừng cười, thật đấy, bây giờ tôi nói rồi các bạn sẽ góp ý sau. Mình đề nghị là từ rày về sau, bất luận là chúng ta ở nơi nào trường nào chúng ta vẫn phải liên lạc với nhau rồi lợi dụng những ngày nghỉ lễ hay nghỉ hè ta họp mặt nhau lại, đi picnic tổ chức du ngoạn hay ngồi tán dóc. Những cuộc họp bạn này có thể tổ chức cứ mỗi mười ngày một lần, như thế chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa, phải không các bạn?

- Hay tuyệt! Phong bước đến, chàng hét to - Tôi xin nhập bọn ngay.

- Tớ nữa chứ ! Nguyễn Hưng đưa tay - nào bây giờ chúng ta chõng tay lên nhau nào!

- Đừng bỏ rơi bọn này!

Dũng, Trường và Hà, ba chàng ngự lâm đặt tay lên những bàn tay của chúng tôi.

- Tôi nữa!

- Chúng tôi nữa!

Anh chàng Lăng Xăng và chị em Vân nói.

- Còn tôi!

- Và tôi nữa

- Cho tớ nhập bọn với!

Trong một thoáng, bóng người từ các phía trong trường đổ xô đến, những bàn tay chồng lên nhau cao ngất.

Cứ thế, cái vòng thân ái của chúng tôi đã thành hình. Lúc đầu, có tất cả ba mươi mấy hội viên, hầu như cả lớp đều đến tham dự. Nhưng sau cuộc thi vào đại học, thì chiếc vòng thưa dần. Người đi vào Nam, kẻ bỏ học không muốn gặp bạn cũ. Sự liên lạc mất dần. Sau cùng, số người còn lại chỉ là mười lăm mười sáu người.

Khoảng thời gian ấy, tuổi trẻ chưa hề sâu thẳm, nhưng cũng đã bắt đầu ưu tú. Chúng tôi bắt cần đến thời gian, đến vũ trụ, vui đùa bên nhau. Dù mỗi người mỗi ngã, nhưng cần hô lên một tiếng cho biết nơi tụ họp, là không ai bảo ai, mọi người đều đến chỗ hẹn thật đúng giờ. Chúng tôi cùng nhau vui đùa, cùng nhau du ngoạn, nói chuyện tầm phào. . Và cũng bắt đầu chơi trò chơi "cút-bắt-ái-tình".

"Cút-bắt-ái-tình" câu nói ấy là do Thanh thương nghĩ ra, mặc dù tôi có cảm tưởng như có một sự bất ổn và xâm phạm. Nhưng mặc, vì lời nói nào của Thanh Thương cũng thế cả.

Trong mười câu là hết tám câu sai văn phạm. Lúc đầu mọi người đều thấy là lạ, nhưng lâu dần cũng quen đi.

Trong một nhóm mười lăm mười sáu thanh niên nam nữ quân quần, một thứ tình cảm kỳ diệu nào đó đã đến. Trò chơi cút-bắt-ái-tình diễn ra. Hôm nay A ân cần với B, ngày mai B lại sốt D, cứ thế lần quần. Có lần Thanh Thương đã nói riêng với tôi rằng:

- Hãy nhìn xem, Thảo, chúng ta có khác chi đang diễn kịch. Không biết rồi những năm về sau, màn kịch sẽ kết thúc như thế nào.

Hẳn nhiên là thế, làm sao có ai biết được chuyện ngày sau?

Chúng tôi cũng vậy, không biết, hay là không muốn biết? Chỉ mong vui vẻ tận hưởng những tháng ngày sung sướng. Cho đến bây giờ, tôi vẫn còn nghi ngờ, không hiểu lúc Thanh Thương nói câu nói đó, nàng đã linh cảm được điều gì rồi chẳng? Nàng có biết vai trò nàng sẽ nhận lấy ở đoạn kết vở kịch không? Thanh Thương thuở xưa là một đứa ồn ào vô tư nhất, lúc nào cũng nói cười luôn miệng, chỉ cần có sự hiện diện của nàng, là thế nào cũng nghe tiếng cười đùa quen thuộc.

- Ha ha, nham nhở thật, nham nhở đến chết mất được.

"Nham nhở" và "chết mất được" là hai từ quen thuộc của Thanh Thương, lúc nào cũng nghe nàng nói đến những tiếng ấy, bất luận trong việc gì. Nhìn thấy chú cá lội trong nước, nàng cũng bảo nham nhở, thấy ông nông phu đang làm ruộng, cũng bảo nham nhở. Một đoá hoa đẹp, cũng bảo nham nhở, đến cả lời than cũng nghe nham nhở. Thanh Thương lại bắt chước giọng văn xưa, càng làm cho câu nói trở nên khôi

hài. Vì thế Thủy Ngọc thường hay chọc quê Thanh Thương.

- Thật nham nhở, có gì đáng đâu mà cười dữ vậy?

Con người của Thanh Thương thì như thế đó. Thành thật mà nói, nàng là người bạn dễ mến. Vì có nàng, một bầu không khí vui vẻ bao trùm cả mọi người, con trai con gái người nào cũng thích Thanh Thương. Nhưng với bản tính tinh nghịch này, Thanh Thương thường khiến cho nhiều kẻ phải dở khóc dở cười, nhất là với những gã con trai muốn đeo đuổi tán tỉnh. Có một lần, Nguyễn thì thầm điều gì bên tai nàng. Thanh Thương làm tình gật đầu, rồi lại lén nhép câu gì bên tai Nguyễn. Suốt ngày hôm ấy, Nguyễn có vẻ vui sướng cười nói luôn miệng, mắt thì cứ mãi liếc về phía Thanh Thương. Một lúc, chúng tôi người nào cũng được Thanh Thương rỉ tai.

- Tối nay mời các bạn đến tập hợp tại rạp Quốc Tế, anh Nguyễn sẽ mời tất cả xem hát.

Chúng tôi, ai ai cũng đều thích trò đùa vô hại, hình như sợ không làm thế, xã hội sẽ yên tĩnh mất. Do đó, khi anh chàng Nguyễn vừa đặt chân đến trước rạp Quốc Tế, thì đã thấy lũ lũ một lũ mười lăm mạng đứng chờ, chàng ta ngỡ ngàng mở to mắt, lắp bắp hỏi :

- Ủa. . . chuyện gì vậy?

Thanh Thương giả vờ không hiểu:

- Anh mời tất cả mọi người xem hát mà tôi đã mời đủ cả, anh mua vé chưa, nhanh lên!

- A! Mà. . . mà. . .

Nguyễn tỏ vẻ lúng túng nói không ra lời chàng bứt đầu bứt

cổ trước về mặt tình bơ của Thanh Thương một cách tội nghiệp. Một lúc Nguyễn đau khổ nói:

- Tớ có mời các bạn hồi nào đâu?

Thanh Thương vênh mặt lên:

- Anh bảo tôi mời tất cả mọi người mà thế mà giờ này vẫn chưa mua vé, còn đợi đến giờ nào nữa?

Nguyễn lấp bắp:

- Thương. . . Thương có nghe lộn chẳng?

Thanh Thương chau mày, nàng làm ra vẻ giận dữ:

- Chỉ giỏi tài nói bậy không. Hay là anh muốn cho chúng tôi ăn thịt thỏ? Làm thế xem sao được, phim sắp chiếu rồi, bây giờ anh cho chúng tôi biết anh có chịu mua vé không nào?

- Thôi được, để tớ mua.

Nguyên vội vàng đáp, anh cháng chạy nhanh đi mua vé - nghe nói là làm vắng hết một trọn tháng lương - còn Thanh Thương? Nàng núp vào một bên, ôm bụng cười lẫn.

Sau khi chuyện xảy ra, Nguyễn đã cắn răng nuốt hận.

- Cái con bé chết bầm náy, có ngày rồi nó cũng bị người ta trêu phá cho mà biết.

Nhưng Thanh Thương là đứa lanh lợi và thông minh, khó có ai trêu được nàng. Và lại, nét ngây thơ và dễ thương của con bé dễ gây cho mọi người một tình cảm êm đềm, ai mà đành lòng chọc phá cô tạ Ngoại trừ định mệnh.

Chúng tôi cứ thế vui đùa bên nhau. Trần Hoài Nam lúc đó

còn là kẻ ngoại cuộc chàng chỉ tham dự vào cuộc chơi của chúng tôi sau này.

CHƯƠNG 2

Một buổi tối mùa hạ, chúng tôi kéo đến hộp mặt nhà Phong.

Phong là đứa con trai trời sinh ra để sung sướng. Gia Phong danh vọng. Cha là người nổi tiếng trong giới doanh thương, mẹ là người đàn bà hiền lành dễ thương. Phong lại là con trai duy nhất trong gia đình, trên hắn còn ba người chị, nhưng đều có chồng cả, nên hắn được tung tiu như trứng mỏng. Gia đình giàu có, vì thế trong túi lúc nào cũng có tiền xài không hết, bản tính lại phong nhã hiền khách nên được lòng mọi người. Chúng tôi thích đến nhà Phong tụ tập vì ở đây được tự do không bị người quấy nhiễu, lại luôn luôn đầy đủ thức ăn.

Hôm ấy, trời thật nóng, không khí như lắng đọng, Chúng tôi đoán là sẽ có một trận mưa to. Nhưng mãi đến tối mà mưa đâu cũng chẳng thấy. May nhờ phòng khách nhà Phong có máy lạnh - là cái món mà chúng tôi ưa thích hơn cả hạt dưa với thịt bò khô.

Tôi ngồi cạnh Thu Phương. Căn phòng ồn ào hẳn với tiếng cười nói của những người đến dự. Điều này làm tôi thấy yên ổn, vì bản tính từ lúc thiếu thời tôi đã sợ cô đơn. Nhưng ở nơi đông người quá, tôi lại có ý muốn thoát khỏi sự ồn ào một cách kỳ quặc. Điều này, có lẽ liên hệ đến bi kịch của gia đình tôi. Năm lên sáu, cha mẹ ly dị. Cha dẫn theo anh trai còn sống đơn côi với mẹ. Mẹ không chịu bước thêm bước nữa, không phải vì không có cơ hội mà tại vì có tôi. Người thường nói.

- Thảo con, không bao giờ có ai thương con hơn mẹ cả.

Mẹ vì tôi mà không chịu lấy chồng nhưng bây giờ tôi đã lớn rồi bắt đầu có cuộc sống riêng tư, có thú vui riêng rẽ. Tôi không có thời giờ để đến bên mẹ nữa. Vì vậy, mỗi lần ở trong đám đông náo nhiệt, là tôi lại nghĩ ngay đến mẹ, nghĩ ngay đến căn gác nóng hầm, nghĩ ngay đến gian nhà cô đơn. Thu Phương thường bảo tôi có vẻ trầm lặng và nghiêm nghị, nhưng cũng là người dễ mềm lòng nhất, dễ rơi lệ nhất, chỉ cần một chuyện nhỏ thôi, là nước mắt tôi như sẵn sàng tuôn trào ra. Nàng bảo.

- Thảo, mới nhìn bề ngoài ai cũng tưởng là người con gái cương nghị nhất, nhưng thật sự ra Thảo là người có đầy đủ nữ tính, hơn cả Thủy Ngọc nữa.

"Thủy Ngọc" là biệt hiệu của Hoàng Lâm, nhưng cái tên này không được ai gọi đến, mà chỉ gọi nàng bằng biệt hiệu. Lâm thật đẹp, nước da trắng ngà và mịn, tươi mát như chứa đầy nước, cộng thêm cái đôi mắt long lanh và cái miệng có nụ cười giòn tan như dòng nước vỡ. Đây là những từ ngữ so sánh do Thanh Thương nghĩ ra trong một kỳ du ngoạn. Thanh Thương bảo:

- Con Lâm lạ thật, đôi mắt lúc nào cũng ướt, cũng long lanh như ngọc, nụ cười và tiếng nói cũng giống như những giọt nước, có lẽ nó là "Thủy Ngọc" bọn mày à!

Từ đó danh từ "thủy Ngọc" được gán cho Hoàng Lâm, Lâm được nhóm chúng tôi thương như Thanh Thương. Nhưng sự thương này hoàn toàn khác hẳn. Thanh Thương được yêu mến như một chú hề múa rối, còn "Thủy Ngọc" thì được cả nhóm kính trọng nâng niu như một món quà pha lê dễ vỡ.

Hình ảnh của hai đứa trong lòng chúng tôi có thể nhìn thấy rõ rệt qua khung cảnh gian phòng khách này, cả nhóm gần như chia làm hai phe, một phe đang vây quanh Thanh Thương, một phe quây quần bên Hoàng Lâm.

Đám người bên "Thủy Ngọc" thì đang ngồi yên lặng nghe nhạc, trong khi đám kia ồn ào cãi lầy, tiếng hét của Thanh Thương nghe rõ hơn cả.

- Tôi nói được là được.

Tôi quay sang hỏi Thu Phương:

- Chuyện gì mà Thương nói được đấy?

Thu Phương cười đáp:

- Bà chàng ngự lâm bảo là đứng một chân vừa xoay tròn vừa cúi người xuống là một việc làm khó khăn. Nhưng Thanh Thương nhất quyết là chuyện ấy hẳn có thể làm được.

Nàng tiếp:

- Để rồi xem, thế nào một lúc nữa chúng ta cũng sẽ xem, được một màn biểu diễn độc đáo.

Dũng, một trong ba chàng ngự lâm, nói to:

- Thương mà làm được, tớ sẵn sàng lăn tròn dưới đất từ dưới đất từ phòng khách ra đến đường ấy.

Thanh Thương chống nạnh lên:

- Anh nói thật không đấy?

- Thật như vậy.

- Thế các bạn ở đây làm chứng cho Thương nhé. Nếu Dũng mà không lăn tở sẽ xô Dũng ngã để hắn phải lăn.

Thanh Thương tiếp:

- Bây giờ các bạn tránh ra nào, để tôi làm thử, nhất định là phải làm được mà.

Mọi người vui vẻ tránh ra, Thanh Thương đứng giữa tất cả m thảm ở phòng khách. Nàng rút một chân lên, xoay tròn người rồi từ từ cúi người xuống. Dũng đứng bên cạnh nói lớn:

- Cúi chậm một tí chứ, cúi nhanh quá không chịu nghe.

Thân chưa cúi được xuống thấp, thì mặt của Thanh Thương đã ửng đỏ cả lên, mắt nàng long lanh những hạt mồ hôi hiện đầy trán, nhưng Thanh Thương vẫn không chịu thôi cố gắng, cố gắng. ..

Lan đứng cạnh tôi, hét to:

- Thôi đừng để nó làm nữa. Khó quá!

Thanh Thương hên hên đáp:

- Đừng lo, tao nhất định được mà.

Thật tình Thanh Thương đã sắp đạt đến vị trí thành công, Bỗng nhiên chúng tôi nghe tiếng hét "ai da" của Thanh Thương, rồi "đùng" cô bé ngã lăn trên thảm, mọi người cười ồ, trong lúc Dũng huyết sát thật to, hắn nói:

- Hay quá! Hay quá!

Tôi chạy vội đến đỡ Thanh Thương lên, nhưng cô nàng vẫn đứng lên không nổi, cô nàng vừa đưa tay xoa lấy đùi vừa nói:

- Ui da! Chân tao bị vọp bẻ rồi. Ui da.

Chân Thanh Thương thường hay bị vọp bẻ, Lan, Lâm, Vân đều chạy đến vây quanh, mọi người tiếp tay xoa bóp. Thanh Thương vừa hít hà, vừa nhăn mặt, cô bé có vẻ đau đớn lắm khiến Lan vừa cười vừa tội nghiệp, nàng nói:

- Tôi đã bảo bạn đừng thử, bạn không nghe, rõ khổ !

- ây da! Khó chịu quá! Hừ! Hừ!

Thanh Thương có vẻ chịu không thấu cơn đau, nghiến răng rên rí, Thu Phương mang cồn đến, Phong đi tìm bông để xoa bóp cho cô tạ Mọi người vây quanh lo lắng, nhưng cũng không giấu được tiếng cười. Trong lúc ấy, cửa bỗng mở. Nguyễn Hưng đưa người con trai lạ mặt bước vào.

- Tôi xin phép mang đến cho các bạn một người bạn mới, đây là anh. ..

Đang nói tới đây, Hưng bỗng yên bặt, chàng có vẻ ngạc nhiên mở to mắt:

- Sao đó? Có án mạng xảy ra ư?

Phong đáp:

- Thanh Thương bốc đồng nên bị vọp bẻ.

- Có dùng cồn xoa rồi chưa?

- Đang thử đây nè.

Nguyễn Hưng đáp:

Dững bảo:

- Hay là chúng ta dùng sức kéo mạnh, không chừng lại hết ngay.

Hà tính lợi dụng cô hội, hấn bảo:

- Được rồi, để tôi ôm chặt cô ta, Dũng kéo chân cho thật mạnh nhé?

Thanh Thương đoán biết được, nàng trừng mắt nhìn Hà:

- Tôi thách anh đấy, Ba người các anh không tốt lành gì cả.

Vừa nói nàng vừa trề môi, cơn giận chưa hết lại bị mọi người chế nhạo. Thanh Thương muốn khóc. Thủy Ngọc vội ôm nàng, nhẹ nhàng bảo:

- Nay đừng có khóc, khóc xem chẳng đẹp tí nào hết.

Thu Vân tiếp lời chị :

- Giỡn chơi cũng vừa phải thôi chứ, có đâu người ta bị vộp bẻ rồi còn đùa được nữa ư?

Dũng nhìn thấy tình hình có vẻ căng thẳng, vội nói:

- Thôi được rồi. Lỗi tại tớ cả, tớ bậy quá!

Chiếc miệng meó xệch của Thanh Thương càng meó hơn, muốn khóc thì lại khó coi, nàng đang cố nhìn xuống. Mọi người xúm lại an ủi rồi quay sang mắng Dũng, khiến chàng càng quỳnh quáng.

- Được rồi, tôi chịu thua, bây giờ Thanh Thương có muốn tôi lăn dưới đất không nào?

Thanh Thương mở to miệng, nàng hét:

- Lăn ngay ra mặt đường!

Con giận đã tan dần trong lòng Thanh Thương.

- à mà. . . mà. . .

Dững có vẻ ngại ngùng, Thu Vân đập mạnh cho hấn một cái, đau quá, Dững vội gật đầu.

- Thôi được, được rồi muốn ta lăn thì lăn vậy.

Thanh Thương có vẻ vui sướng, ngồi nhanh dậy.

- Đấy nhé, mọi người ở đây làm chứng cho hấn không thể chối được nữa.

Tất cả con đau lăn nước mắt của Thanh Thương đã trôi mất. Dững đứng nhìn nàng một lúc, bỗng nói:

- Ồ" Thì ra mi giá vờ vọp bẻ phải không?

Tất cả mọi người nhìn nhau, ai cũng không ngờ mình vừa bị Thanh Thương dối gạt vừa chỉ nàng vừa cười vừa mắ ng, trong lúc Thanh Thương vẫn tỉnh bơ nắm lấy áo của Dững, nàng hét:

- Lăn! Lăn mau! Lăn nhanh lên!

Dững ức lý trợn mắt:

- Không được, đấy là mi gạt ta!

Thanh Thương hét:

- Anh chối hả, anh phải lăn mới được, ở đây ai cũng nghe hứa, anh không lăn không được.

Lan chen vào:

- Thôi anh Dũng, anh lặn ngay đi, coi bộ điệu này anh không thể không trả nợ được rồi.

Thế là trước sự tránh đường của mọi người, Dũng đưa tay lên che đầu, lặn mình ra ngoài cửa, mọi người ôm bụng cười ngất, Thanh Thương vẫn không buông tha, ngồi trên ghế nệm nói với theo:

- Thật nham nhỏ, nham nhỏ chết được!

Dũng dừng dậy, cúi đầu trước mặt Thanh Thương:

- Thương ơi! Tớ mong có một ngày nào đó Thương sẽ bị vộp bẻ chết luôn cho bỏ ghét!

Thanh Thương không vừa, nằng gập mình lại.

- Thành thật cảm ơn lời chúc tụng vừa rồi của anh.

Mọi người cùng cười. Nhìn Thanh Thương không hiểu tại sao tôi thấy bất bình trước trò đùa vừa rồi giữa nàng ta và Dũng. ánh mắt tôi chợt chạm phải một người, đó là người trai mới đến. Chàng đứng đấy, dáng người cao với khuôn mặt gầy và một đôi mắt sâu vời vợi. Hình như chàng ta đang cười với đám người ôm đồm, nụ cười ấy ẩn hiện một thứ tình cảm nhiệt thành và cảm mến, tôi vội lên tiếng:

- Anh Hưng ơi, chúng ta đã bỏ quên người bạn mới của chúng ta rồi!

Mọi người ngừng bật tiếng cười. Không hẹn cùng ngẩng đầu nhìn chàng trai. Gian phòng hơi lắng xuống, chàng thanh niên lạ trở thành một nhân vật quan trọng. Chàng trai đứng đấy thản nhiên một cách đầy tin tưởng. rồi chàng gật nhẹ đầu

chào mọi người.

- Tôi tên là Trần Hoài Nam.

- Nhớ về Nam? Thanh Thương nghiêng nghiêng đầu nhìn chàng trai, vụt nói - Chắc có lẽ anh có một người cha trí thức và thi sĩ lắm nhỉ ?

Trần Hoài Nam cười, nụ cười điểm chút tinh nghịch:

- Trái lại, cha tôi chỉ là một bác sĩ thú y.

Tôi bỗng buột miệng:

- Có lẽ ông ấy đã nhìn thấu hay đã giải phẫu được đời sống con người, và mọi vật nên mới đặt cho anh cái tên như thế.

- Thật không? Chàng thanh niên nhìn tôi một cách chăm chú.

- Tôi thì không nghĩ như vậy, cha tôi chỉ là một bác sĩ giỏi, ông nhìn thấu và giải phẫu được người và loại vật chó không phải là cuộc sống của nhân loại.

Nói xong chàng lại cười, không hiểu tại sao, tôi bỗng có cảm tưởng như nụ cười của chàng có vẻ buồn bã làm sao ấy.

Thanh Thương chen vào:

- Trời ơi Thảo, sao mấy người mãi bàn về cuộc sống như vậy. Không biết tiếc cảnh đẹp như vậy ư? Ta đi chơi chứ ?

Đoạn cô ta đưa tay ra cho Hoài Nam, nói:

- Xin chào người bạn mới nhớ về Nam.

Nam vội đính chính:

- Không phải. Trần Hoài Nam ạ.

- Trần Hoài Nam ư? Thanh Thương nhún vai - Được rồi, Trần Hoài Nam thì cũng thế, chúng tôi vẫn hoan nghênh như thường - Quay sang đám đông. Thanh Thương hỏi :

- Phải không các bạn?

- Vâng, chúng tôi chỉ sợ không ai chịu nhập hội của mình thôi.

Và như thế, Nam đã gia nhập nhóm của chúng tôi từ đấy.

CHƯƠNG 3

Trần Hoài Nam là bạn với Nguyễn Hưng, nhưng học hai trường khác nhau. Hưng theo văn khoa, còn Nam thì học nhạc. Hai người cá tính hoàn toàn khác biệt, nhưng không hiểu tại sao họ lại có thể thân như vậy được. Lúc mới đến với nhóm chúng tôi, Nam có vẻ không thích hợp mấy, ngồi lẳng lẳng một bên nhìn mọi người cười nói như kẻ bàng quan. Điều này khiến cho Thanh Thương có lần phải trề môi bảo tôi.

- Tao thấy anh chàng Nam này có thể đi đóng phim trình thám được đấy. Nhìn tướng gã làm ra vẻ trịnh trọng, kẻ cả thế kia trông thật dễ quē.

Thật sự, Nam có vẻ hơi khác người, chàng không bao giờ ăn mặc cầu thả xốc xếch như bao nhiêu người con trai khác, lúc nào cũng phục chỉnh tề, không lớn tiếng cãi lầy, với chúng tôi có một khoảng cách. Chúng tôi biết gia đình Nam giàu có, chàng lại là con trai độc nhất, nên thái độ có vẻ "thượng lưu" hơn. Thói quen con người thật khó sửa đổi, vì thế Nam không thể trong phút chốc đồng hóa ngay với trong giây phút ưa thích chàng ngay. Mà phải đợi cho đến ngày một, ngày hai rồi sự thay đổi cũng đến.

Hôm ấy, một đêm màu hạ, trời sáng trắng, thành phố nóng như bị đóng hộp. Chúng tôi cùng nhau đến hồ Xuân Hương chèo thuyền, Nam cũng đi theo. Trên mặt hồ gió mát, trăng sáng, phong cảnh thơ mộng như một bức họa. Chúng tôi

mướn một chiếc thuyền lớn, bốn chiếc thuyền nhỏ: mười lăm mười sáu người tụ họp lại. Chiếc thuyền to dẫn đầu, bốn chiếc thuyền nhỏ được cột vào nhau bằng sợi dây thừng chỉ có những người ngồi trên hai thuyền ngoài là phải chèo thôi. Trăng sáng trên khoảng trời rộng ít sao, tiếng mái chèo va vào nước tạo nên những âm thanh êm đềm, chúng tôi tuy không uống rượu nhưng tất cả hầu như say. Những hòn núi mờ ảo xa xa mặt hồ, một thứ không khí yên lặng bao trùm cả cảnh vật, tuy không hện, nhưng mọi người đều không nói gì cả.

Trong lúc đó, Nam bỗng huýt sáo một bản nhạc âm thanh thật ấm, thật dồi dào lúc cao nhưng chúng tôi đều công nhận là rất hay. Và bóng trăng, núi, cây cỏ chung quanh bờ hồ trở nên huyền ảo. Tiếng sáo Nam húyt như một thứ lời ru ngủ, kéo dài, cuốn hút, lúc khoan lúc nhặt. Chàng huýt thật lâu, sau một âm thanh cao vút rồi im bặt. Tất cả trở về yên lặng, sông, núi, cây cỏ và cả chúng tôi cũng không thốt nên một lời nào. Con thuyền lững lờ trôi qua bóng núi, chú lái đò đã ngủ gục từ bao giờ.

Sự yên lặng kéo dài rất lâu, cho đến lúc Nguyễn Hưng nhẹ nhàng bảo:

- Nam! Ca một bản nghe chơi.

Nam không đáp, yên lặng. Nguyễn Hưng tiếp:

- Hát đi! Hát cho chúng tôi nghe đi.

Nam ậm ừ một vài tiếng, rồi yên lặng. Trên mũi thuyền, một chiếc đèn gió, bốn mặt kính, bên trong có thắp một cây nến leo lét. Nam ngẩng đầu lên nhìn, những tia sáng yếu lạnh. Khuôn mặt chàng trở nên sống động với cảm giác mơ màng. Mọi tia mắt đều hướng về phía Nam, mong mỏi được nghe

chàng hát.

Nam bắt đầu cất cao giọng, chúng tôi hồi nào tới giờ không nghe chàng ca hay như thế. Lại một bản nhạc mới. Nhưng hay tuyệt vời, lời ca như bóp tan từng mảnh tim. Chúng tôi chết dưới trong lời ca.

Có người bảo tôi, thế gian này thuộc về anh.

Nhưng sao trong đám đông ồn ào, tôi lại đánh rơi mình đâu mất.

Có người bảo tôi, niềm tươi vui mất mãi thuộc về anh

Nhưng bốn ba khắp bốn phương trời.

Trong bao tiếng cười không thấy đáng tôi

Có người bảo tôi, ánh mặt trời đang rơi vào tôi.

Tôi tìm mãi, tìm mãi không thôi.

Mà sao vẫn không thấy đáng mình trong ấy.

Thế thì tôi đang ở đâu? Đang ở đâu đây?

Ai có thể cho tôi được biết ?

Tôi ở đâu đây? Tôi ở đâu đây?

Làm sao tìm thấy bóng hình tôi.

Ai là người mách giúp giùm tôi?

Giọng ca của chàng chứa đầy một thứ tình cảm xung động và cứng cỏi, khiến chúng tôi nghe lặng cả người. Những câu cuối cùng "Ai là người mách giúp giùm tôi" dồn dập mạnh

mẽ lại chứa đầy ai oán, như xông lên từ đáy nước như tràn lan vào tận núi sâu. Chúng tôi nín cả hơi thở không thốt nên lời, hình như lời ca có một ma lực nào đó đã chặn kín chúng tôi, một lúc sau, anh chàng Lăng Xăng mới nói lớn:

- Hay tuyệt!

Thế là chúng tôi cùng vỗ tay, hét lên tán thưởng. Một thứ tình cảm phấn khởi, kích động khiến mọi người nhốn nháo cả lên. Từ những chiếc thuyền nhỏ, họ đổ dồn qua thuyền lớn, vây kín lấy Trần Hoài Nam. Sự Ổn ào xảy ra trên mười phút mới trở về yên lặng. Nam bỗng bỏ rời đám đông, chàng lặng lẽ đến ngồi trên mũi thuyền.

Thuyền đã qua khỏi bóng núi, mặt trăng lại hiện ra, chúng tôi tắm dưới ánh trăng, vẻ mặt mọi người đều phấn khởi và yên tĩnh. Lúc ấy Nam ngồi trước mặt chúng tôi, không còn là một con người tầm thường nữa, mà chàng đã được bao phủ bởi lớp hào quang.

Thanh Thương chen tới trước, giọng xúc động hỏi Nam:

- Ai dạy cho anh hát vậy?

- Không ai dạy cả.

Thu Vân hỏi:

- Còn lời ca của ai?

Nam đáp gọn:

- Tôi.

Thanh Thương lại hỏi:

- Còn nhạc?

- Cũng tôi.

Mọi người yên lặng, nghi ngờ, có vẻ không tin, nhưng cũng có người lộ vẻ khâm phục. Riêng Nam, chàng vẫn ngồi đó yên lặng gương mặt thản nhiên không một chút kiêu căng, làm như việc đặt nhạc và lời ca kia là được. ánh trăng tạo nên những phần sáng trên phần mặt của chàng, trông thật tình. Tình cảm chàng như không giữ kín trong thân, mà toát ra cả chung quanh.

Tôi lặng lẽ rời xa đám đông, tiếng hát làm tôi cảm động, ánh trăng và bóng đêm làm tôi xúc cảm, bỗng nhiên tôi muốn khóc. Muốn khóc vô cùng, bước về phía tàu, tôi ngồi quay lưng lại, ngắm lấy những điểm sáng lung linh trong nước. Mắt tôi bắt đầu ướt, phía sau lưng tôi, đám đông vẫn còn vây quanh Nam hỏi han đủ chuyện. Những tiếng ồn ào, cười đùa vui vẻ.

Tiến p đó, Nam lại hát, lần này chàng hát một bản nhạc êm đềm, nhẹ nhàng, giọng ca chàng thấp, lời ca thật rõ ràng, thật xúc cảm.

Anh có rất nhiều mộng

Trong ấy bóng em không hề phai

Anh có biết bao ảo tưởng

Ảo tưởng tràn đầy cả dáng ai

Đã có trăm lần anh nguyện cầu

Nguyện cầu định mệnh ban phép màu

Để anh được nhìn em được nghe em và được em

Để được trao em cả mối tình

Nhưng mà em ở phương nào hỡi em ?

Tôi chậm chậm gạt những giọt nước mắt trên mặt. Em là ai đây trong bài hát của chàng ? Ai? Một kẻ may mắn nào đã được tôn thờ, đã được yêu một cách đánh ngét như thế ? Ai? Nàng ở đâu?

Bài hát nài lại được mọi người tán thưởng, tất cả tình cảm của mọi người như bị chàng nắm gọn trong tay. Họ la, họ hét, họ khen gọi đến đôi lão chèo thuyền phải lớn tiếng phản đối, vì sợ làm đắm thuyền.

Tối hôm ấy, ánh trăng như tràn đầy cả niềm vui và cảm thông. Trần Hoài Nam ca say sưa trước bao nhiêu khách mộ điệu đang hò hét, khâm phục. Chàng hát một lúc nhiều bản có bản của mình, cũng có bản của các nhạc khác. Sau đó, chúng tôi biết Nam là một chàng đàn Piano, Guitar và thổi kèn cầm nữa. Tối hôm ấy, Nam say sưa hát khiến trăng, nước, núi sông và chúng tôi đều như mê mẩn.

Khi du khách trên hồ Xuân Hương đã ra về, mặt hồ chỉ còn lại chúng tôi, không hẹn, mọi người cùng hát bản nhạc vui.

Khi chúng ta cùng ngồi bên nhau, ngồi bên nhau.

Khi chúng ta cùng họp thành đoàn. Vui vẻ làm sao!

Anh với tôi cùng cười, ha, ha.

Tôi với anh cùng cười, hi, hi.

Khi chúng ta cùng ngồi bên nhau, thật vui sướng!

CHƯƠNG 4

Một lần sau cuộc vui tôi mệt mỏi trở về nhà. Những khi ấy tôi thường cảm thấy hối hận với mẹ. Lúc nào mình cũng biết sợ cô đơn và trống trải, thế còn mẹ, mẹ không biết sợ ư? Nh t là những bữa về khuya, bất luận giờ phút nào, tôi luôn luôn thấy mẹ ngồi dưới ngọn đèn chờ đợi. Một bức họa thật linh động cứ mãi tiế p diễn. Ngọn đèn treo trên bàn học, mẹ với đôi kính cận ngồi chăm chú sửa bài học sinh, một quyển rồi một quyển. Bình mực đỏ trên bàn, vở học, sách. . . Cứ thế mang đi ngày tháng của người, một năm rồi một năm trôi đi. Thuở nhỏ, tôi vẫn chưa hiểu được nỗi cô đơn và buồn bã của mẹ. Bây giờ, đã lớn khôn, đã hiểu, thế mà tôi cũng không lấp được khoảng trống cho người. Tôi chỉ nghĩ đến tôi một cách ích kỷ. Không chịu nhín tí thời gian để kề cận mẹ. Quả thật trên thế gian này, tình con yêu mẹ không bao giờ so sánh được với tình mẹ thương con.

Bước vào phòng mẹ, liệng xách tay xuống, vừa mệt mỏi vừa vui sướng, tôi gọi:

- Mẹ! Mẹ đợi con đấy hả ?
- Không phải đâu - Mẹ nhìn tôi, thái độ dò xét
- Vì mẹ còn quá nhiều vở để sửa, nên ngủ sớm không được đấy chứ.

Tôi mỉm cười:

- Để khi nào con ra trường xong, con sẽ nuôi mẹ, mẹ khỏi cần phải dạy học nữa mẹ nhé.

- Thế lúc ấy mẹ sẽ làm gì? Ở nhà làm một ba già vô dụng à? Thôi, mẹ không chịu đâu.

- Số mẹ cực khổ quá, không rảnh rồi được.

Tôi nói, đoạn ngã xoài lên giường mẹ, sự mệt mỏi và biếng lười lan dần từ tứ chi đến thân thể, mắt tôi mờ muốn không lên. Duỗi hai tay hai chân ra tứ phía, mắt hướng lên trần nhà, nơi chiếc đèn lò mờ treo lủng lẳng. Mẹ bước đến, ngồi cạnh giường, nắm lấy tay xoa nhẹ, đoạn nhìn tôi hỏi:

- Đi chơi có vui không con ?

- Vui lắm mẹ.

- Thế có bạn trai nào vừa ý chưa? Mẹ thờ ơ hỏi, đưa tay vuốt nhẹ gáy tôi.

- Có rồi.

- Cho mẹ biết với.

- Nhiều lắm.

- Nói khùng. Tôi nhóm người lên, ôm lấy đôi vai mẹ hôn nhẹ.

- Mẹ ơi, con thương mẹ lắm, mẹ có thương con không ?

- Thật là khùng, ra ngoài đường thì có vẻ chừng chạc người lớn lắm, về nhà lại nhỏ như trẻ ba tuổi không bằng.

- Con biết, mẹ thương con, mẹ chiều con phải không ?

- Rồi sao nữa?

Tôi ngồi nhòm dây, chống cằm trên gối, hai tay ôm lấy chân, suy nghĩ một lúc, lại nói:

- Chắc con không yêu ai nữa đâu mẹ. Mẹ có vẻ ngạc nhiên:
- Tại sao?
- Vì con có nhiều mộng tưởng quá, con mong được một người đàn ông mà trên đời này khó có được, họ phải có nội tâm, lại phong nhã, tế nhị, không khó chịu, ngoài ra con còn muốn người ấy phải yêu con tha thiết và lại. . có tài nữa.

Mẹ nói:

- Con tham lam quá, đám bạn của con có ai hội đủ điều kiện đó không ?
- Không có. Rồi bỗng nhiên tôi yên bặt. Có thật sự không có chăng ?

Tôi ngồi đấy yên lặng nhìn người. Sau cùng mẹ nói:

- Đấy là dì con, chị ruột của mẹ.
- Thế tại sao cha con không cưới dì con ?
- Tại vì lúc ấy dì con đã chết - Mẹ chăm chú nhìn lên ngọn đèn, người nói:
- Cái gì mà mình không bao giờ chiếm được thì nó vẫn đẹp.

Đó là một câu chuyện thật giản dị, một bi kịch hôn nhân thật tầm thường, tôi lặng lẽ ngồi đấy, bóng của mẹ do ngọn đèn dọi lên vách, ốm, dài và cô độc. Tim tôi tràn một thứ tình cảm lạ lùng, vừa chua xót, vừa khó chịu. Một lúc sau, mẹ bỗng quay đầu lại nhìn tôi.

- Thảo, sao con chưa chịu đi ngủ đi?

Tôi đứng dậy, đi về hướng cửa, đến trước ngưỡng cửa, tôi đứng lại, quay đầu sang hỏi:

- Còn một câu nữa mẹ cho con hỏi. Thế mẹ có yêu cha con không ?

Mẹ nhìn tôi, đôi mắt tràn đầy nỗi sầu thảm:

- Nếu mẹ không yêu, thì đời nào mẹ chịu lấy cha con.

- Nhưng mà . . . Tôi hơi ngượng.

- Tại sao lại. ly dị ?

- Thảo, con làm sao hiểu được nỗi khổ của một người phải giành giật nhiều năm với một kẻ thứ ba vô hình. Hơn nữa cuộc sống đồng sàng dị mộng còn đau khổ gấp trăm ngàn lần việc ly dị. Hôn nhân là việc không thể làm lần, nếu đã làm lần ngay từ đầu thì không còn cách nào cứu chữa được.

- Nhưng mà . . . mẹ . . .

- Con hôm nay sao lạ thế ? - Mẹ như phát giác ra một điều gì, chợt hỏi.

- Tại sao hôm nay con hỏi nhiều quá vậy? Rồi nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Tối nay con đã đến đâu chơi? Có phải nhà anh chàng. ..

- Mẹ muốn đến Phong đấy ư ? Không phải, chúng con đi dạo thuyền.

- Dạo như thế nào?

- Thì chúng con bơi thuyền rồi hát.
- Thế cậu bé tên Phong ấy, người có vẻ dễ thương không ?
- Ồ - Tôi kêu lên - Mẹ nghĩ gì thế ? Phong và Thu Phương là cặp xứng đôi nhất, con đoán có lẽ họ sẽ đính hôn nhau trong năm nay.
- Thế thì cậu Nguyễn. . . Nguyễn gì đó ?
- Nguyễn Hưng ư ? - Tôi thở một hơi dài - Gã đang tán tỉnh Đan Vân, nhưng Thu Vân cũng có vẻ yêu hăng lắm.
- Vậy thì anh chàng ồm ồm họ Ngô gì đó ?

Mẹ như cố gắng moi móc hết trí nhớ về cái nhóm của chúng tôi. Tôi cười:

- Có phải anh chàng Lãng Xăng không ? Hăng nghịch ngợm lắm, giống như thằng hề.
- Vậy chắc có lẽ người bạn nào mới nhập bọn ?
- Hà ? - Tôi thấy như mắc nghẹn, bước vội tới hôn mẹ một cái, tôi mỉm cười
- Mẹ định khám phá điều gì ư ? Sao lại hếch hỏi con như khảo tội thế ? Thôi mẹ ngủ ngon, con vào giường đây.

Vội lấy xách tay đặt trên bàn mẹ, tôi chạy bay về phía cửa phòng, mẹ mỉm cười nhìn theo. Khép cửa lại giùm mẹ xong, bước về phòng mình, vặn đèn lên thay áo. Vừa thay tôi vừa hát nhỏ một bản nhạc, mà một lúc sau tôi mới thấy mình ca trệch ca nhịp, bản nhạc ấy với những lời ca.

Anh có rất nhiều giấc mộng

Trong ấy bóng em không hề phai

Anh có biết bao ảo tưởng

Ảo tưởng tràn đầy cả dáng ai

Đã trăm lần anh nguyện cầu

Nguyện cầu định mệnh ban phép màu

Để được nhìn em, được nghe và được em

Để được trao em cả mối tình

Nhưng mà, em ở phương nào hỡi em ?

Tôi ngừng ngay tiếng hát, giấu mình trong gương, trong đó
một gương mặt lo lắng với đôi mắt e dè sợ hãi và một đôi môi
hé mở hoang dại.

CHƯƠNG 5

Rồi mùa thu lặng lẽ đến. Hôm ấy chúng tôi tụ họp tại nhà của Phong. Tôi đến trễ, khi đến nơi thì mọi người đã đông đủ. Thanh Thương đang đứng cười nghiêng ngả trong đám đông, Trần Hoài Nam thì đang ngồi ở một góc nhà chơi guitar. Thủy Ngọc ngồi bên cạnh to nhỏ. "Ba chàng ngư lâm" và Lan, Mỹ Linh, Thu Vân, Đan Vân cùng Nguyễn Hưng cùng nhau hàn huyên ở đằng kia. Khung cảnh thật vui, thật ấm cúng. Khi tôi vừa bước vào, Đan Vân vội bước đến nắm tay áo tôi.

- Thảo, tao có chuyện muốn nói với mày.

Chúng tôi bước ra khỏi phòng khách, đến cạnh hồ phun nước nơi vườn hoa. Đan Vân đầu tư lự, hình như nàng đang có một tâm sự cần tỏ bày. Tôi cười:

- Xin có lời chúc mừng. Có gì khó đâu, thì hãy cho tụi tao ăn kẹo là xong chứ gì.

Đan Vân chau mày:

- Đừng có đùa, người ta đang nói chuyện đứng đắn với bồ mà, bồ cũng biết là Nguyễn Hưng...

Đan Vân không biết nên nói từ chỗ nào nàng ngồi xuống cạnh hồ phun nước một cách bồn chồn.

- Tao nghĩ là tao chưa hề yêu Nguyễn Hưng.

- Nghiã là sao?

- Sự thật Thu Vân yêu hắ n hơn tao.

Đầu óc tôi rối ren, bất chợt nghĩ đến lời của mẹ. Nắm chặt tay Đan Vân tôi nói:

- Đừng bao giờ coi tình yêu như một trò đùa, chị em mà phải phân biệt rành rẽ, vì người yêu không phải là một chiếc áo, để hai người có thể mặc chung.

Đan Vân hấp tấp đáp:

- Thảo, tao hiểu, vì thế tao mới lo lắng.

- Nhưng mà mà đừng vì thấy Thu Vân cũng yêu Nguyễn Hưng, mà mà trốn tránh tình yêu, vì như thế chỉ tạo ra bi kịch mà thôi.

Đan Vân đáp:

- Thảo, mà lắm. Thật tình tao chưa hề yêu Hưng, anh ấy tuy có thật thà trung hậu, nhưng quá trầm lặng, không lanh lẹ, vì vậy không hội đủ điều kiện về người yêu lý tưởng của tao.

Đan Vân quay sang nhìn tôi với cái nhìn đăm chiêu.

- Tao nghĩ rằng tao quá tầm thường nên tao chỉ thích những người có vóc dáng anh hùng.

- Có chắc rằng mà chưa hề yêu Nguyễn Hưng không ? sao lúc trước mà bảo là mà thích hắ n ?

Đan Vân cúi đầu nhìn xuống.

- Đó là chuyện ngày xưa. Vả lại, thích và yêu là hai thứ tình cảm khác nhau cơ mà ?

- Thế thì, tại sao mày không nói thật với hắn, để hắn chấm dứt ý tưởng theo đuổi?

Bỗng nhiên tôi nghĩ đến một điều gì, vội quay sang Đan Vân hỏi:

- Hay là mày đã yêu người khác ?

Đan Vân như bàng hoàng, nó trở mắt nhìn tôi.

- Mày chỉ tỏ nói bậy không, làm như yêu người khác là một việc dễ dàng lắm vậy.

Từ bờ hồ, chúng tôi quay vào phòng khách, vừa đi Đan Vân vừa hỏi:

- Này Thảo, theo mày, tao có nên đem chuyện này nói lại cho Thu Vân nó nghe hay không ?

Tôi tư lự một chút.

- Tao nghĩ rằng mày chỉ cần nói cho nó biết là mày không yêu Nguyễn Hưng là được rồi. Đừng để cho nó ngộ nhận là mày vì nó mà làm như thế. Nếu thật sự giữa mày và Nguyễn Hưng không có gì, thì tao cũng mong rằng Thu Vân và Nguyễn Hưng sẽ thành thân, vì tao thấy hai người cũng xứng lứa m. Thu Vân cũng dễ thương và hiền đấy chứ ?

- Ủ, tao cũng thấy như thế.

Chúng tôi trở về phòng khách ngồi lại với đám đông người. Đôi mắt sắc bén của Nguyễn Hưng đang quét về phía chúng tôi, hình như hắn tìm kiếm Đan Vân trong đám người đã lâu. Trong khi Thu Vân đang trò chuyện cùng ba chàng hiệp sĩ mà mắt cô ta cứ liếc mãi về phía Nguyễn Hưng. Tôi đã nhìn rõ cả một màn kịch câm đang diễn tiến lòng chột lo lắng. Thật vậy

giống như lời Thanh Thương đã nói, ai có thể biết được vở kịch chúng tôi đang diễn bây giờ ngày sau sẽ ra sao?

Anh chàng Trường, một trong ba chàng ngự lâm, đang thao bất tuyệt về việc tán tỉnh một cô gái. Lúc tôi bước vào, chàng ta đang kể đến đoạn:

"... Lần sau cùng tôi đến tìm nàng, cương quyết sẽ tìm một phương thức khác để chiến thắng. Nhưng không ngờ lần xuất quân nàng thật xui xẻo, khi vừa nhìn thấy nàng, chúng tôi chỉ nói với nhau được có ba câu...

Nói đến đây chàng ta bỗng ngừng lại, đôi chân mày xuôi theo hình chữ bát.

Thanh Thương giục:

- Ba câu ấy ra sao, nói nhanh đi, để chúng tôi còn tìm hiểu xem tại sao lại thất bại như vậy?

Trường chậm rãi nói:

- Câu thứ nhất tôi dùng mắt để nói, tôi nhìn nàng một cách tha thiết. Câu thứ hai tôi dùng miệng, hôn chớp nhoáng lên mặt nàng, và câu thứ ba, nàng dùng tay trả lời tôi..

Trường giả vờ kéo dài giọng nói, gương mặt ửng đỏ.

- Nàng đã tặng tôi một cái tát nảy lửa.

Tất cả mọi người cười ầm lên, cười muốn bể bụng, cười chảy nước mắt. Chỉ có Thanh Thương và Trường là cố ý không cười, hai người muốn tạo cho mình vẻ khác người. Thanh Thương tỉnh táo hỏi:

- Rồi sau đó ra sao?

-Còn sao nữa - Trường nhăn mặt đáp

- Tôi chỉ biết đưa tay lên che mặt chạy vội ra cửa, chớ không lẽ đứng đấy để nàng ta nói thêm một câu thứ tư sao?

Mọi người lại cười rộ lên, cười muốn nghiêng ngả đất trời, không có hôm nào vui vẻ như vậy. Trường la lớn trong tiếng cười của kẻ chung quanh:

- Tôi đã kể một câu chuyện buồn, mấy người không cảm thì thôi, sao lại nở cười trên sự đau khổ của tôi chứ. Bạn bè như thế đó ư ?

Trường càng nói, mọi người càng cười to, chuỗi cười dài như muốn không dứt, Thanh Thương trợn mắt, cô nàng hét:

- Thôi nín cười đi, chúng ta tìm một trò chơi gì để đùa chứ ?

Trần Hoài Nam duỗi thẳng chân, tay vẫn ôm đàn guitar, thái độ thật ung dung, chàng nói:

- Chúng ta chơi trò "kể chuyện nối tiếp".

Kể chuyện nối tiếp là một trò chơi, trong đó một người khởi đầu câu chuyện bằng một câu nào đó, rồi người thứ nhì sẽ đặt câu kế tiếp khớp với câu trên cứ thế kế tiếp vòng, để hợp lại thành một câu chuyện. Đây là một trò chơi mà chúng tôi thích, vì có thể mang đến những nghiêng đầu ngẫm nghĩ một lúc nói:

- Hôm nay chúng ta thay đổi một tí đi, bây giờ bắt buộc chữ cuối của câu kế phải đồng vần với chữ cuối của câu đi trước như làm thơ vậy đó, chớ chơi hoài một thứ chán chết.

Dũng đưa tay lên phản đối ngay:

- Tôi xin phép rút lui, trò chơi gì mà khó quá vậy, vận là gì tôi còn không hiểu nữa là...

Anh chàng Lăng Xăng cũng nói.

- Tôi cũng xin rút lui, vì môn học của tôi là toán chứ không phải văn chương.

Thủy Ngọc bảo:

- Có vẻ hay đấy, để thử xem nhưng đừng nghiêm khắc quá nhé.

Dũng vẫn hét:

- Ai làm thì làm, tôi xin rút lui.

- Rút lui cái gì ? Thanh Thương trợn mắt

- Không ai có quyền rút lui hết, nếu không nghe, tôi đuổi ra khỏi nhóm.

Trần Hoài Nam giảng hòa, giọng nói của chàng trầm và ấm giữa tiếng ồn ào.

- Thôi thì ráng thử xem sao.

Đan Vân hỏi:

- Ai mở đầu đây? Thảo, bồ bắt đầu trước nhé, mọi người nhớ để ý tiế ng cuối cùng nghe.

Tôi nhìn ra ngoài cửa, đêm thu có những ngọn gió mát, tôi đọc ngay một câu:

- Ngoài song cửa có ngọc thu phong.

Kế bên tôi là anh chàng Trường đỏ mặt suy nghĩ.

Phong, phong, phong? Chữ gì với Phong đồng vận cà?Ồ có rồi, thế là hấn đọc to:

- Tôi nhìn thấy một chú ong.

Thanh Thương nói to:

- Tắm bảy, mùa thu làm gì có ong ? Ngoài ra câu này đi với câu trên có vẻ không chặt chẽ lắm.

Nguyễn Hưng nói:

- Thôi thông qua đi, bây giờ tới phiên Đan Vân.

Đan Vân ngẫm nghĩ một lúc, đọc:

- Ung, ung, ung.

Dũng hỏi:

- Cái gì thế ?

- Thì tiếng con ong nó kêu đấy mà, đến phiên Thanh Thương nào.

Thanh Thương cười đọc:

- Làm cho tai tôi muốn nổ tung.

Nguyễn la lên:

- Trời ơi, một con ong kêu mà làm gì muốn nổ tung lỗ tai lặn ? Tai có làm bằng cái gì vậy?

Thanh Thương vừa cười vừa giải thích:

- Lỗ tai tôi nhạy đặc biệt mà, bây giờ tới Lăng Xăng đấy !
- Tôi chịu thua, tôi kể tiếp không được.

Thanh Thương la lối n:

- Phải tiếp chớ, không thể chịu thua được.
- Thế thì, thế thì...

Lăng Xăng trợn mắt, nhìn lên trần nhà, bỗng chàng ta như bắt được ý, đọc to:

- Tôi vội vàng vận ngay nội công.
- Ai chà! - Nguyễn Hưng đang uống nước sặc ngay đây nhà. Mọi người cười tộ Nguyễn sặc nước, vừa ho vừa cười, vừa nói:
- Trời ơi! Bị Ông làm nổ tung lỗ tai, còn ráng vận nội công lên để đối phó, vậy thì ông này khiếp quá rồi còn gì nữa.

Thanh Thương nói:

- Thôi đừng cười, tới phiên ông rồi.

Nguyễn tiế p ngay:

- Làm cho mặt phải phát hồng.

Hà tiế p:

- Giận quá tôi muốn nổi phong.

Mọi người lại dịp cười lớn, tất cả bán luận ần ào xe, lại sao một chú ong nhỏ như thế mà lợi hại quá trời. Bây giờ tới phiên Thủy Ngọc. Không ngờ cô ta lại tiế p:

- Tôi liền gọi ngay ông ông.

Thanh Thương hỏi:

- Cái gì ? Gọi ông nội làm chi thế ?

Thủy Ngọc đáp tỉnh bơ:

- Thì gọi đến để tiếp tay chống lại con ông chứ ! Mọi người lại cười, cười ngả nghiêng, tiếp theo là anh Tại:

- Ông bảo: thì ra chỉ là một con ông, mà quả là đồ vô công.

Nguyễn Hưng tiếp:

- Nghe ông nói, tôi giận run, miêng la lớn không xong! Không xong!

Đến phiên Trần Hoài Nam, chàng chậm rãi vừa gảy đàn, vừa đọc:

- Ông! ông! sao ông bệnh lữ ông!

- Ồi giờ ời! Tôi chết mất, cười thở muốn không ra!

Lan vừa la lớn, vừa ngả lặn vào mình Thủy Ngọc, Thủy Ngọc vừa đỡ, vừa ôm chầm lấy bạn. Thanh Thương nằm dài trên thảm, Đan Vân thì đụng đổ cả ly nước và đĩa hạt dưa. Trong một phút, kẻ than đau bụng, người thở không ra hơi, những tiếng cười tràn ngập cả căn phòng. Một lúc sau, khi tiếng cười tắt dần, lại đến phiên Dũng đọc tiếp, hấn đỏ mặt.

- Thế thì cho ông một dao chết cho xong,

Nguyễn Hưng hỏi:

- Giết ai vậy?

Dũng nói:

- Ông nội chứ ai, vì ông ta dữ hơn lũ ong mà!

Mọi người lại cười ồ lên, Thanh Thương hôn hển thở:

- Thôi tôi chịu thua rồi, cười muốn bể bụng, ai có thuốc tán lợi thống không ? Một quá chắc chết mất!

Có lẽ câu hỏi của Thanh Thương đã giúp ý cho Lan nàng liền đọc to:

- Ông bảo: Hãy khoan, đợi tao uống xong viên tán lợi thống.

Dũng la lên:

- Cái gì thế ? Điều này chắc già trẻ gì cũng vừa mới ở nhà thương điên ra hay sao, lại uống một viên tán lợi thống để chống lại được với dao à ?

Mọi người cười không ra tiếng, vừa cười vừa đọc tiếp.

- Bây giờ tôi biết ông chỉ là một lão nông.

- Thật là vô công!

- Tôi liền chạy xông!

- Chỉ nghe thấy tiếng: tông! tông! tông!

- Dao tôi đã bị gãy cong.

- Còn bị chửi là thành bất công!

- Đành quì xuống cho xong.

- Mắt khóc đến thấy nổi bông.

- Lúc ấy bên ngoài trời mưa mênh mông.

Đến phiên Thanh Thương, nàng vừa cười, vừa thờ:

- Bên ngoài cửa sổ bỗng nhảy vào một chú khủng long.

Mọi người la lối n:

- Không ổn, không ổn, chuyện gì mà kỳ quặc vậy, nổi tiế p
bậy bạ từ một chú ong bây giờ lại đến con khủng long.

Câu chuyện nối tiếp không ra câu chuyện nữa. Thật là xui xẻo
cho tôi, từ "ngoài khung cửa một trận thu phong" kéo dài câu
chuyện đến chỗ kỳ quái ngoài ý muốn, sau khi Thanh
Thương mang chú khủng long ra, không một ai còn có thể nối
kết được. Sau cùng, Trần Hoài Nam chậm rãi thêm vào:

- Khiến cho tôi chợt tỉnh Nam Kha nhất mộng.

Không ai ngờ được chàng lại tìm ra được một câu kết thúc
cho câu chuyện một cách ăn khớp như thế, lại vừa thích hợp
cho câu kết luận. Đây chỉ là một giấc mộng, giấc mộng vui
cùng vỗ tay khen ngợi. Nam chỉ cười, không nói, chàng tiếp
tục đàn và hát.

Đây là một bản nhạc nhẹ nhàng trữ tình sau trận cười ngấ t
ngư cũng cần phải có một giây phút nghỉ ngơi. Lời ca như
mang chúng tôi vào một thế giới khác, tất cả yên lặng, mê
man theo lời ca Nam hát thật hay, thật sống động, chúng tôi
như bị cuốn hút theo tiếng nhạc.

Bài ca chấm dứt, tiếp theo tràng pháo tay. Thủy Ngọc lặng lẽ
bước đến ngồi cạnh tôi, nàng rỉ tai.

- Thảo, mày có nhận thấy trong đám chúng ta, hầu hết mấy cô
đều có vẻ mê Nam cả không ?

Tim tôi đập mạnh, nhìn gương mặt có vẻ hiền kỳ của Thủy Ngọc, nếu có một số lớn bạn gái mê Nam, thì ít nhất cũng có hàng tá con trai trong nhóm ngần ngại vì Thủy.

Tôi cười hỏi:

- Có gồm cả bồ trong ấy không ?
- Tớ à ? Thủy mỉm cười hỏi ngược lại: - Còn bồ ?
- Chắc cũng có chút đỉnh.

Thủy Ngọc lắc đầu:

- Thôi bỏ qua đi, tao không thích chen vào chuyện ồn ào.

Thanh Thương chạy đến, nằng chen vào.

- Chuyện gì vui thế ? Tao thích chen vào chuyện ồn ào nhất, nói tao nghe đi, để tao tham dự với !

Tôi và Thủy Ngọc cùng cười. Thủy Ngọc nắm tay Thanh Thương kéo lại gần, đưa tay lên véo vào mắt nằng:

- Mày cũng muốn chen vào nữa ư ? Tao sợ mày không thích chứ ?

Thanh Thương la to:

- Đồ nham nhở, chuyện nào vui mà tao không chen vào, cóc nhái đánh lộn tao cũng muốn xem nữa là...
- Nếu mày muốn chen vào thật, thì tao xin nói cho mày nghe vậy !

Thủy Ngọc kéo thấp Thanh Thương xuống, kề ngay miệng

cô nàng nói nhỏ đôi câu, chưa nói xong đã nghe Thanh Thương kêu lên:

- Bậy !

Thủy Ngọc cười ngất nghêo, khiến mọi người đều nhìn phía chúng tôi, Nam buông guitar xuống, ngẩng đầu lên hỏi:

- Các bạn cười gì đấy ?

- Thủy Ngọc nói vời tôi là... - Thanh Thương nói thật to, khiến Thủy Ngọc phải cuống quýt.

- Thanh Thương đừng nói bậy !

Anh chàng Lăng Xăng kêu lên:

- Hay quá ! Các cô có chuyện gì bí mật, phải công khai nói ra ngay chớ không được giấu giếm. Thủy Ngọc nói gì kể ra nghe xem.

Thanh Thương vừa cười, vừa cố ý làm ra vẻ quan trọng, nàng kéo dài giọng nói:

- Nó nói... nó nói... nó yêu một người.

Thủy Ngọc nhảy nhồm lên, nàng không ngờ Thanh Thương lại dám nói như thế. Hai má đỏ hồng Thủy Ngọc vừa hoảng vừa giận hét:

- Thanh Thương, mày muốn làm trò quỷ gì đấy ?

Nhưng mà, đám con trai đã bắt đầu sôi động lên, họ vừa la, vừa hét đòi Thanh Thương phải nói rõ. Thanh Thương ôm bụng cười lăn, nàng lớn tiếng:

- Nham nhở quá, nham nhở đến chết được.

Lăng Xăng chen vào:

- Khoan chết nhé, hãy cho chúng tôi biết người cô ta yêu là ai?
- Là, là...

Thanh Thương vừa cười vừa nói. Thủy Ngọc đỏ mặt, cuống quýt:

- Thanh Thương, mà mà nói bậy tao giận cho mà xem.

Đám con trai vừa la vừa hét, ép Thanh Thương phải nói, sau cùng cô bé đành thổ lộ:

- Người cô ta yêu là... là cha cô ta.

Thủy Ngọc thở phào nhẹ nhõm, nàng mỉm cười. Đám con trai tức giận vì bị gạt, hậm hực mở to mắt ra nhìn Thanh Thương, cười, vừa chửi. Cả gian phòng như rối loạn hẳn lên, khiến Thanh Thương bịt cả tai la to:

- ây da! Nham nhở quá! Thật nham nhở !
- Nham nhở cái mố xì ! - Lăng Xăng bực tức
- Thanh Thương, cô giỏi nghề ghẹo phá thiên hạ, như vậy là không thể không phạt cô được - Quay đầu sang chúng bạn.
- Lăng Xăng hỏi - Phải không các bạn ?

- Đúng! Đúng! Đúng!

Tiếng hét ầm lên cả phòng. Thanh Thương lăn trên thảm, mặt nàng có vẻ lo lắng:

- Phạt tở chuyện gì đây?

Lăng Xăng vội nói:

- Tùy Thương, hoặc là bò ba vòng hay chịu hôn ai một cái cũng được.

Thanh Thương ngồi xồm dậy, nàng có vẻ vui vui.

- Nhưng hôn ai đây chứ ?

Lăng Xăng tính lợi dụng cơ hội, hấn nói:

- Thì hôn tớ đây nè !

- Được rồi! - Thanh Thương bước đến đưa tai vịn lên vai Lăng Xăng nàng nghiêng đưa đầu ngả m nghĩa một lúc đoạn nói:

- Lạ quá, sao anh không có vẻ gì giống người ta chút nào cả vậy? Hồi nào tòi giờ ta chưa hề hôn thú vật bao giờ

Lăng Xăng giận dữ cử động:

- Đồ chết bầm !

Thanh Thương cười, dời chân bước đi, đến trước mặt Nam dừng lại, nàng bỗng cúi người xuống, hôn thật nhanh lên mặt chàng ngáng đầu lên nói:

- Anh này có vẻ giống con người một chút đấy !

Mọi người vỗ tay cổ vũ. Khiến Nam có vẻ thẹn, chàng không quen lắm với trò chơi này, nhìn Thanh Thương, chỉ biết lắc đầu:

- Thanh Thương, chừng nào Thương mới nghiêm chỉnh được ?

Thanh Thương tỉnh nghịch cười, đáp:

- Chùng nào mà anh hỏi cười tôi !

Mọi người cười ầm lên khiến n Nam cũng cười, trong khi Thanh Thương thản nhiên đi về phía Lan, Thu Vân, Đa Vân giựt lấy miếng khô bò đưa lên miệng nhai nhóp nhép. Và như thế, chúng tôi ở bên nhau, tiếng cười đùa vui vẻ không bao giờ dứt. Nhưng mà, có ai biết được trong tiếng đùa vui kia đang bắt đầu nhen nhúm một cái gì !

CHƯƠNG 6

Mẹ thường bảo tôi là đứa con gái có quá nhiều mơ ước vẫn vợ không thực tế. Tôi thường rơi vào trạng thái nghĩ ngợi xa vời và ngồi bất động hàng giờ.

Mùa đông năm ấy, sự suy nghĩ vẫn vợ càng làm cho tôi vợ vẫn hơn, lúc nào tôi cũng thấy bức mình, mệt mỏi, ngay cả đám đông vẫn không mang đến cho tôi được niềm vui trọn vẹn.

Tôi nghĩ rằng có lẽ tại thời tiết xấu và mưa đã làm tôi khó chịu. Bây giờ là mùa mưa, mưa đã hơn tháng, tình cảm tôi xuống rất thấp, nhiều lúc tôi tưởng rằng mình vẫn vợ chỉ một lúc thôi rồi mọi việc sẽ qua, nhưng rồi sau đó, tình trạng tinh thần của tôi vẫn chưa khả quan.

Mẹ tôi có vẻ lo lắng, một lần, người nhìn tôi hỏi:

- Thảo, lúc này con làm sao thế ?
- Không có gì cả mẹ, chỉ tại trời mưa.
- Nhưng trời mưa đâu có làm cho con xanh xao được ? Thảo, hãy nói cho mẹ nghe xem, con có điều gì lo buồn ?
- Không có gì cả mẹ ạ.
- Nhưng mà... - Mẹ tôi có vẻ u sầu
- Đã lâu rồi sao mẹ không thấy con cười. Mẹ cũng không thấy

con nũng nịu với mẹ như trước ? Mẹ biết, chắc chắn đã có một cái gì xảy ra mà con đầu mẹ đây.

- Con thề là không có mà - Tôi gượng cười - Nè mẹ xem con cười vẫn tươi đây nè.

Mẹ chăm chú nhìn tôi:

- Con cười còn khó coi hơn con khóc nữa là... Mẹ cứ tưởng con đang định khóc đấy chứ !

Không hiểu tại sao, vừa nghe mẹ bảo thế, tôi bỗng nhiên muốn khóc thật, khoen mắt như nóng hần lên, rồi những giọt lệ chực trào ra. Cấn chặt răng, chớp nhanh mắt, tôi cố gượng lại.

- Mẹ đừng hỏi nữa, con cũng không biết tại sao, nhưng con thấy hơi buồn buồn, đừng lo cho con, mẹ nhé.

- Mẹ làm sao không lo cho con được ? Mẹ có vẻ lo lắng hơn cả tôi

- Ngoài con ra mẹ đâu còn gì. Suốt cuộc đời, niềm hy vọng duy nhất của mẹ là làm sao cho con mãi sung sướng mà thôi.

-Ồ, mẹ ! - Tôi hét lên. Những dòng nước mắt lăn dài trên má. Đưa tay dụi lấy mắt tôi quay người xuống - Sao mẹ cứ làm con khóc hoài thế này?

Mẹ đưa tay vỗ về tôi, người nói:

- Thôi được rồi, lỗi tại mẹ, Nín đi con, con búp bê của tôi, hãy đi nghỉ đi, mẹ chỉ mong con được sống đời hồn nhiên, vui vẻ mà thôi.

Được mẹ an ủi, tôi càng khóc lớn hơn. úp mặt vào lòng

người, tôi khóc như một đứa con nít, mẹ không ngớt vỗ về, người dùng những lời thật ngọt an ủi, cho đến một lúc sau, tôi mới nín khóc. Ngồi trước gối người, tôi ngước mặt lên nhìn, gương mặt của mẹ mờ mờ hiện ra sau màn nước mắt với đôi mắt long lanh hiền dịu. Bỗng nhiên cảm thấy mình vừa khóc một cách khó coi, dù sao cũng đã hai mươi tuổi rồi còn gì ? Thế là tôi ngượng ngùng hồi hận, gượng cười với mẹ.

Sự kiện vừa khóc vừa cười của tôi có lẽ làm cho mẹ lạ lùng, người vuốt lấy mặt tôi, trách yêu:

- Con bé này lạ không, sao vừa khóc lại vừa cười như thế ?

Sao lại vậy? Tôi cũng không hiểu nữa. Trong khoảng thời gian qua, tôi thường hay vô cớ buồn phiền, vô cớ khóc, vô cớ cười và vô cớ thần thờ, tại sao?

Đã hai lần nhóm họp mặt mà tôi không đến dự. Không có lý do gì cả chẳng qua vì không thích mà thôi. Sau đấy, Thu Phương tìm đến. Vừa bước vào nhà, nó đã cầm vội tay tôi lên, ngấm khuôn mặt tôi, nó nói:

- Làm sao vậy hả Thảo?

Làm sao? Lại Làm sao. Tại sao ai cũng hỏi tôi câu đó mãi thế ? Tôi cười bảo:

- Không có chuyện gì cả.

- Thế tại sao hai lần rồi mà lại không đến họp ? Làm cho "người ta" phải thất vọng đó.

- Bậy!

Thu Phương cười, nó ngồi xuống cạnh giường tôi.

- Thật mà. Có người buồn đấy nhé! Chàng cứ hỏi ta về mi mãi.

- Ai vậy?

Thu Phương nháy mắt:

- Bộ bồ cũng để ý đến nữa ư ?

Tôi châu mày.

- Đừng nói bậy, lúc này tao coi bộ mày hư như con Thanh Thương rồi đấy.

- Thế mi không biết ai hỏi thăm mi à ?

- Mày không muốn nói thì thôi.

Thu Phương nghiêng đầu qua một bên:

- Tao nói cho mi biết nhé, anh chàng Trần Hoài Nam đó!

Tim tôi như không tự chủ được, nó đập liên hồi. Chắc lúc ấy mặt tôi trắng bệch ra, nhưng tôi cố gắng nói cứng:

- Đừng nói bậy!

- Ta mà nói bậy tao không phải là người.

Tôi nhìn ra cửa sổ, hỏi nhỏ:

- Thế... Nam nói gì ?

Thu Phương bắt đầu giờ giọng trêu chọc:

- Bây giờ nàng cũng để ý đến chàng rồi ư ?

- Không nói thì thôi.

Tôi đứng dậy như muốn bỏ đi. Thu Phương kéo tôi lại.

- Đừng đi, Nam hỏi tao là tại sao Thảo không đến ? Đi đâu? Thảo bệnh rồi chẳng ? Và sau cùng Nam hỏi địa chỉ của mày.

Tôi nhìn ra ngoài cửa, tìm tôi sao đập nhanh quá vậy? Cố gắng ngăn chặn sự xúc động, tôi nhỏ nhẹ:

- Chuyện cũng đâu có gì mà mày làm vẻ kinh thiên động địa không bằng.

Thu Phương nằm dài trên giường tôi.

- Thôi được rồi, không có gì thì thôi, kể như là tao lo chuyện bao đồng đi, thật là "làm ơn mắc oán".

Ngưng một chút, bỗng nó tiếp:

- Này, Thảo!

Tôi bước đến ngồi ở cạnh giường hỏi:

- Gì ?

Thu Phương hướng mắt lên trần nhà.

- Phong ngờ ý muốn cùng tao đính hôn trước, mày thấy sao?

- Vậy thì hay quá! - Tôi kêu lên - Thế chừng nào cử hành đây?

- Đừng có nóng, tao chưa nhận lời Phong mà.

Tôi hơi ngạc nhiên:

- Sao vậy, tao thấy hai người đã yêu nhau từ lúc học cấp ba mà, đính hôn đi là vừa rồi.

Thu Phương hơi do dự:

- Đúng ra thì như vậy, nhưng mà biết cuộc hôn nhân này có thể mang lại hạnh phúc hay không chứ ?

Tôi hơi lo lắng:

- Nghiã là sao? Bỏ không còn yêu chàng ư ?

Đôi mắt Thu Phương chớp nhanh, má nàng đỏ hồng.

- Tao không còn yêu anh ấy ? Tại sao lại thế ? Từ năm mười lăm tuổi đến nay, ngoài Phong ra, tao còn ai nữa đâu mà mày bảo là tao không yêu anh ấy chứ ?

- Thế thì mày sợ cái gì ?

- Mẹ tao thường bảo, con nên chọn người con yêu làm bạn, và chọn người yêu con làm chồng.

Tôi nắm tay Thu Phương, cười sắc súa:

- Vậy thì ngoài người chồng ra, cô còn muốn có thêm một người bạn trai nữa hử ?

Thu Phương cá t ngang:

- Đừng nói bậy, người ta đang nói chuyện đứng đắn mà.

- Chuyện giữa mày với Phong tao thấy cũng không có gì đáng nói. Mày yêu Phong, Phong yêu mày, gia đình môn đăng hộ đối tính tình hai người hoà hợp, như thế thì mày còn lo lắng điều gì nữa.

Mặt Thu Phương đỏ lên vì thẹn, nàng ngại ngùng trong sung sướng.

- Tai chỉ sợ vì quá yêu anh ấy mà cuộc sống sau này sẽ không được hạnh phúc. Mày thấy không, tao lúc nào cũng chịu đựng không dám làm điều gì cho anh ấy buồn.

- Phong đối với mày cũng đâu có tệ lắm.

- Thật hả ?

Mắt Thu Phương sáng rực lên. Tôi cười nắm lấy tay nàng ta.

- Bỏ biết rồi mà còn hỏi tôi làm chị Đừng có điên nhé Phương, người mày đã chọn là người mày yêu, lại yêu mày, vừa có thể làm bạn mà vừa có thể làm chồng, còn ai lý tưởng hơn nữa đâu.

Thu Phương nhìn tôi cười sung sướng:

- Đúng thế Thảo ạ, mày nói đúng thật.

Tôi cũng cười:

- Thế à ?

Thu Phương có vẻ cười mở :

- Nghe mày nói, tao yên tâm, tao cũng mong rằng mỗi người trên đời đều có được mối tình đẹp. Thảo, mày đừng bỏ mất cơ hội này nhé.

Tôi nói:

- Tao chưa hề yêu ai cả.

- Nhưng tao biết rồi mày sẽ yêu.

- Mày không biết.

- Tao biết. - Thu Phương bỗng đứng dậy nói:
- Thôi tao về nhé Thảo. Mà này, đừng trốn n bạn bè nữa nhé, ai cũng mong mày cả.
- Thật không ?
- Sao lại không, mà hôm trước chúng tao ai cũng nói mày thật lạ, bề ngoài thì thật nghiêm trang, nhưng nều gần gũi thì ai cũng mến mày cả. Nam thì bảo là mày giống như một que diêm, ai đến gần sẽ bị đốt nóng.

Tôi giật mình, thân thể như có một luồng điện chạy suốt. Thu Phương bước ra phía cửa, tôi thần thờ theo, cô nàng vỗ vai tôi nói:

- Chiều chủ nhật tuần sau chúng mình gặp nhau tại nhà Phong nhé.

Thu Phương đi rồi, tôi vẫn còn đứng tưa. vào cửa sổ. Bên ngoài mưa lâm râm làm mờ cảnh vật xa xă Bỗng nhiên tôi nghĩ mưa thật đáng ghét quá chừng!

CHƯƠNG 7

Chiều chủ nhật tôi đến nhà Phong thật đúng giờ. Trời vẫn còn mưa và rất lạnh. Nhưng nhà Phong rất sáng sủa, nhất là lò sưởi đặt giữa phòng khách, đang bập bùng những tia lửa đỏ, mọi người chia nhau ngồi trên tấm thảm trải trước lò sưởi, khung cảnh đẹp như bức tranh "Cuộc vui trong mùa đông". Tôi vừa bước vào thì Thanh Thương chạy vội đến.

-Ồ Thảo, hôm nay mà là khách quý đấy.

Thu Vân bước tới hỏi:

- Làm sao thế? Bệnh đấy à?

Dũng bảo:

- Hình như hơi ốm một tí.

- Sắc mặt trông không được tươi - Nguyễn Hưng nói.

Trong khi ấy Lan bỏ chiếc ghế tựa bên lò sưởi, chạy đến nắm lấy tay tôi kéo vào ấn xuống ghế:

- Nào, ngồi đây đi Thảo ở gần lửa cho ấm.

Đan Vân can thiệp:

- Đừng ngồi gần lửa quá, coi chừng bụi than.

Người một câu, kẻ một tiếng, họ tíu rít vây quanh, không để tôi kịp nói một lời. Họ chăm sóc, lo lắng hỏi han như tôi vừa

thoát qua một trận bạo bệnh khiến tôi cảm động muốn rơi nước mắt. Thật buồn cười, hồ thẹn, tôi cứ tưởng như mình vừa bị bệnh mới hết thật. Khi tôi vừa ngồi yên Thủy Ngọc lại mang chăn ra đắp lên người, tôi cố gắng giải thích:

- Tao không có bệnh gì cả, không hề gì mà. ..

Nhưng Thủy Ngọc ngắt lời:

- Thôi im đi, nhìn khuôn mặt trắng xanh của mày là người ta đã biết, thế mà vẫn cố cãi, ngồi ngoan cho tôi xem nào.

Nhìn tình hình như thế này quả thật tôi đã "bị bệnh" rồi, không còn chối cãi gì được. Đành ngồi yên cho họ làm gì thì làm. Ghế tựa, chăn hông, túi cao su đựng nước nóng. . . Thật lộn xộn. Tay tôi phải giữ túi cao su đựng nước nóng, mình đắp chăn. Thanh Thương cười:

- Trông mày giống như Tây Thi ngã bệnh.

Trong giây phút yên lặng tôi ngẩng đầu lên, tìm kiếm trong đám đông. Bất chợt, như va phải luồng điện mạnh, mắt tôi chạm phải tia nhìn của người ấy. Chàng ngồi trên ghế salon đặt ở xa xa, chân duỗi thẳng, yên lặng nhưng đôi mắt sắc lạnh kia không rời tôi.

Cúi đầu nhìn xuống, đúng ra không nên ngồi quá gần lò sưởi với túi nước nóng và chăn, mặt tôi nóng sốt lên. Gian phòng ồn ào nhưng tiếng cười nói, nghe tiếng của Thanh Thương đang kêu gọi mọi người chơi cái trò gì "ba chân", nhưng óc tôi vẫn mơ màng, không thể chú tâm đến một việc gì, vì đôi mắt sắc lạnh kia đang bình bồng trong tôi.

Thanh Thương và Dũng bắt đầu trò chơi "ba chân", hai người đứng tựa lưng nhau, cột chân người này bắt chéo chân người

kia. Đàng kia Phong và Thu Phương, họ đứng từ bên này tường và cố gắng đưa nhau sang bờ bên kia tường trước sự cổ vũ của bạn bè. Trong tiếng la hét, cười đùa điếc tai đó, cặp Thương - Dũng và Phong - Phương chưa đi được nửa đoạn đường đã chạm nhau, ngã lăn thành đống trên thảm, khiến cho mọi người cười ầm lên.

Lần lượt những cặp khác đưa nhau ra đua, chỉ có Trần Hoài Nam là vẫn ngồi yên lặng mắt mơ màng nhìn ra khung cửa.

Như một cơn gió. Thanh Thương tiến đến cạnh Nam, chẳng nói chẳng rằng, nắm lấy tay chàng.

- Đứng dậy xem nào người đàn ông ? Ngồi đây làm gì, hãy đến cùng phe với tôi nhé ? Cặp tên Dũng không được, hử n ngu như heo.

Trần Hoài Nam đành đứng lên tham gia cuộc vui. Gian phòng tràn ngập tiếng la tiếng hét, cười đùa. Tôi yên lặng nhìn những ánh lửa bập bùng với tiếng nổ tí tách trong lò sưởi như du tôi vào cơn mộng tưởng hư vô.

Thủy Ngọc bước tới cạnh ngồi xuống.

- Vẫn chưa khỏe ư ?

- Có gì là không khỏe đâu.

- Sao mặt đỏ hồng thế này, có nóng không ?

- Tại lửa đấy.

Thủy Ngọc quay lại chăm chú nhìn đám đông một lúc, rồi bỗng nói:

- Anh chàng xem cũng có vẻ khá đấy.

- Ai?

- Trần Hoài Nam.

Tôi nhìn Thủy Ngọc, Thủy Ngọc nhìn tôi, đôi mắt quái của nó như đang giấu giếm một điều gì.

Tôi ơ hờ hỏi:

- Mà cũng yêu hấn nữa ư ?

Thủy Ngọc nhún vai cười bảo:

- Mà nhớ không, tao đã bảo là tao không thích chen chân vào chỗ đông người kia mà.

Có tiếng hét, chúng tôi quay đầu nhìn lại. Thanh Thương đang ngã sấp trên mình Trần Hoài Nam, Vì chân họ đang bị cột vào nhau nên không thể đứng lên. Mọi người ồn ào nhưng chẳng một ai chịu chạy đến đỡ họ lên, trái lại còn vỗ tay tán thưởng. Thanh Thương tức giận quá. ..

- Thật là một lũ vô tích sự.

Trường chen vào.

- Nam ơi! Nhất mà. Được người đẹp ấp ủ như thế sướng chưa?

Thanh Thương đã đứng dậy, tháo sợi dây thừng cột ở chân ra, nghe câu nói ấy, nàng thẳng tay quất mạnh sợi dây về phía mặt Trường, chỉ nghe một tiếng "ai da" Trường đưa tay ôm mặt. Thanh Thương đến kề sát vào mặt Trường, nàng hát trêu:

- "Như một vị nữ vương, tay cầm sợi roi da.

Em nhẹ nhàng nhịp trên thân người, để nghe những lời ca êm ái"

Đây là một bài hát của người chẵn dê, thành thử Trường đã bị đánh đau mà còn bị so sánh với súc vật, hẳn tức giận buông tay xuống. Nhưng nhìn khuôn mặt với đôi mắt long lanh đang mỉm cười như thế kia, bao nhiêu cơn giận cũng phải tiêu tan, Trường chỉ còn biết thở dài.

- Thanh Thương, cô tinh ranh dễ sợ, giết người.

- Giết ai chứ ?

Gương mặt Trường làm ra vẻ buồn bã.

- Giết tôi chứ còn ai nữa, vì bây giờ sao tôi thấy tôi yêu cô quá trời.

- Thế à ? - Thanh Thương có vẻ vui vui

- Thảo ơi, mày xem nhiều người yêu tao ghê chưa - Nàng nhìn tôi - Như thế mày bảo tao có nên ngạo nghễ không chứ ? Nào để tao thống kê thử coi ở đây có mấy người yêu tao nhé. Ai yêu tôi giở tay lên xem nào?

Tất cả người trong phòng, không phân biệt nam nữ đều đưa thẳng tay lên. Đôi mắt Thanh Thương mở to, giọng run run:

- Tao muốn khóc quá. Tao khóc thật à.

Tôi đứng dậy, kéo Thanh Thương ngồi xuống, mắt nàng đỏ hoe Con bé này coi vậy mà rất dễ xúc động, tôi sợ cô ta sẽ òa lên khóc to, gì đã có lần không kiềm chế được, nó đã làm thế rồi.

Thanh Thương vâng lời ngồi xuống cạnh, nàng tựa đầu vào

người tôi ngoan ngoãn dễ thương. Gian phòng chìm trong im lặng, mọi người đều cảm động. Lò sưởi cháy thật sáng soi ấm cả gian phòng tràn ngập tình thương. Rồi Nam lại hát, chàng quả là người biết hát đúng lúc nhất, những lời ca êm đềm trữ tình như đưa người vào vùng quên lãng.

Khi Nam dứt tiếng hát, gian phòng lại trở về không khí ồn ào như cũ. Dững lại lớn tiếng khoe khoang việc trêu gái: ba chàng hiệp sĩ nhà này hình như lúc nào cũng thích việc chận gái ngoài đường, vì vậy họ đã đặt một bài hát, tiếng Anh tiếng ta lẫn lộn như sau:

Ở nhà không việc làm.

Vội ra đường tìm Miss.

Miss, Miss, Miss please.

Chut your month..

Give me a kiss!

Sự xúc động đã qua, Thanh Thương rời tôi để gia nhập vào đám đông. Tôi cũng bước đến cạnh máy hát, chọn một đĩa nhạc của ba "Con gà lôi" rồi ngồi bên cạnh thưởng thức. Trong khi đang nghĩ ngợi mông lung thì tầm mắt tôi vương một người, đưa mắt nhìn lên thì ra là Trần Hoài Nam.

Chúng tôi nhìn nhau trong khoảng khắc, Nam hỏi:

- Thảo cũng thích nghe nhạc lắm à ?

Tôi đáp:

- Thảo thích tất cả những gì đẹp, nhất là có thể làm Thảo xúc động như một bức tranh, một bài thơ hay, hay một bản nhạc.

Nam gật đầu, đôi mắt chàng sâu nhưng đầy nhiệt tình, rời chàng bỏ đi, bước đến ghế salon, cầm đàn guitar lên. Mọi người biết chàng muốn hát, nên đến vây quanh.

Đã lâu rồi, tôi không nghe em nói.

Đã lâu rồi, không nghe tiếng em cười.

Đã lâu rồi, không thấy mắt em tươi.

Nên tôi nhớ, tôi buồn, mà chẳng nói.

Từ sáng sớm, đến chiều tà, đêm tối,

Tôi vẫn nguyện cầu, vẫn nhớ đến em.

Tôi lặng lẽ tắt máy hát, lặng lẽ nghe chàng ca mắt tôi rung rung. Tại sao chàng hát bản nhạc này? Chàng đã vì ai? vì ai?

Giọng ca của Nam vẫn quay cuồng theo tiếng nhạc.

Từ sáng sớm, đến chiều tà, đêm tối.

Tôi vẫn nguyện cầu, vẫn nhớ đến em.

CHƯƠNG 8

Khi mùa Xuân vừa đến, thu Phương và Phong tuyên bố làm lễ đính hôn ngay.

Đây là một tin vui cho cả nhóm. Tình yêu giống như một cơn bệnh truyền nhiễm, chúng tôi không những chỉ chia vui với Phong và Phương mà hình như còn bị nhiễm tình. Trong khoảng khắc, các cô bỗng trang điểm một cách chăm chú hơn, đẹp đẽ hơn và đám con trai thì cứ mãi vây quanh đám con gái, đôi mắt lúc nào cũng xoay quanh tìm đối tượng.

Có một lần, Thủy Ngọc gặp tôi bảo:

- Mình có biết tụi con trai tính bày trò gì không ?
- Trò gì ?
- Họ đã thỏa thuận nhau một cách hết sức bí mật, ghép đôi chúng ta.
- Tao không hiểu, sao lại có chuyện đó ?
- Họ ghép đôi đứa này với đứa kia và thỏa hiệp là đứa khác không được quyền theo đuổi. Thí dụ như họ dành Lan cho ba chàng ngự lâm, Đan Vân cho Nguyễn Hưng, Mỹ Linh cho Tài. . Họ không những không theo tán tỉnh đối tượng của kẻ khác mà còn đồng tâm hiệp lực tạo hoàn cảnh cho các cặp ấy chóng có kết quả mỹ mãn.
- Ồ! Tôi mỉm cười - Thế bồ thuộc về ai đấy ?

Thủy Ngọc đỏ mặt, đây là một thói quen của nàng.

- Tao chưa nói hết mà, họ còn đặt ba ngoại lệ, đó là ba người mà ai cũng có quyền tán tỉnh nếu nhận thấy mình có đủ khả năng.

Tôi tò mò thích thú.

- Thế ba người ấy là ai?

- Đó là Thanh Thương, mày với tao.

Tôi hơi thất vọng, ngẫm nghĩ một lúc hỏi:

- Họ cho là ba đứa mình khó tán nhất chứ gì ?

- Không phải chỉ có thế không đâu. Mày hiểu họ đã gọi ba đứa mình là gì không ?

- Tao không biết.

- Họ gọi. là ba hạt ngọc.

Mặt tôi nóng lêm, thật hổ thẹn, tại sao không phải là hai mà là ba Sao lại có tôi trong ấy ? Ngẫm nghĩ tôi lại hỏi:

- Tại sao mày biết chuyện này?

- Trần Hoài Nam bảo cho tao biết.

- Hà ? - Tôi có vẻ ngỡ ngàng

- Nam đem những chuyện tụi con trai bảo cho Nam nghe để nói lại với bồ nghe hết cả à ? Như thế Nam là kẻ phản bội rồi.

Đôi mắt của Thủy Ngọc long lanh say đắm.

- Không phải Nam cố tình thuật lại cho tao nghe chuyện đó, mà chỉ là một thổ lộ trong lúc cao hứng thôi.

-Ồ! Thế à!

Tôi lạnh nhạt hỏi. Bây giờ thì tôi biết rồi, hiểu rồi, Hoài Nam và Thủy Ngọc. Thượng đế quả khéo sắp đặt cho một đôi xứng lứa. Thái độ phong lưu của Nam đi với vẻ kiêu diễm của Thủy Ngọc thì nhất rồi. Thần linh đã lắng lẽ tôi phải chịu, phải khuất phục, thật là tội cho tôi làm sao. Tại sao tôi lại dám mộng tưởng vãn vợ chứ ? Tỉnh đi Tỉnh đi Thảo ơi!

Buổi lễ đính hôn của Phong và Phương đã quyết định sẽ cử hành vào ngày một tháng ba, đây chính là mùa hoa Đỗ quyên thi nhau đua nở. Chương trình đã được xếp đặt buổi trưa là tiệc khao họ hàng của đàn trai đàn gái, còn tối đến thì. . . Phong bảo:

- Buổi tối dành riêng cho nhóm chúng ta, tôi sẽ tổ chức một buổi dạ vũ.

Thu Phương tiếp:

- Và mọi người sẽ vui chơi thỏa thích.

Dũng hỏi:

- Suốt đêm ư ?

Phong hào nhoáng.

- Vâng, suốt đêm cũng được.

Trường hỏi:

- Còn địa điểm ?

- Thì tại phòng khách nhà này.

Nguyễn Hưng nói:

- Tao đề nghị phải có một cái gì đặc biệt hơn chứ chỉ là một buổi dạ vũ không thì tầm thường quá.

Thanh Thương sung sướng hét to:

- Vậy thì tổ chức một buổi dạ vũ hoá trang đi, có được không ? Mỗi lần xem xi nê tôi thấy cảnh ấy thích chết đi được, sao, mấy người nghĩ sao? Hãy tưởng tượng cảnh tượng kỳ quái không ai nhận ra thì nham nhở chết đi được!

- Dạ hội hoá trang ư ? - Lan nói

- Ừ thì hay lắm, nhưng khó khăn vì quần áo đâu, mặt nạ đâu?

Hà chen vào:

- Hay lắm, quần áo ăn mặc xuềnh xoàng được rồi, nhưng còn mặt nạ . ..

- Đừng lo, tớ có sẵn mười mấy cái, ai đến n trước thì được lựa. trước c.

Thu Phương tiếp lời Phong.

- Và nếu ai muốn mang riêng của mình đến cũng được.

- Ờ, cái gì chứ dạ hội hóa trang thì tớ khoái chết đi được! - Anh chàng Lăng Xăng bảo - Tớ se hóa trang thành . ..

Thanh Thương chen vào:

- Thành một con ruồi !

Lăng Xăng tròn mắt nhìn Thanh Thương.

- Nói bậy, có lẽ Thương hoá thành con muỗi ư ?

Thanh Thương vẫn vui vẻ, nàng mở to mắt ra nói:

- Tớ hả, tớ sẽ hóa trang thành con quỷ mặt xanh nanh dài.

Trần Hoài Nam buột miệng:

- Thế là quỷ dạ xoa ư ?

Thanh Thương hét lớn:

- Nói cái gì thế anh Nam ? Anh cũng muốn đùa nữa ư ?
Thương sẽ hóa trang thành quỷ dạ xoa khi nào anh hóa trang thành quỷ vô thường.

Anh chàng Lăng Xăng chen vào:

- Nếu một người là quỷ vô thường, một người là quỷ dạ xoa, thì ta sẽ là Ngưu Ma Vương.

Hà cũng lên tiếng:

- Vậy thì chúng tớ sẽ hóa trang thành đầu trâu mặt ngựa. và..
..

- Diêm vương! - Dững nói.

Trần Hoài Nam cười.

- Ha ha ha! Vậy thì mình phải soạn ngay một bản nhạc tên là Ma Quỷ Hành Khúc mới được, và lúc đó đừng gọi đây là dạ hội hóa trang nữa mà nên bảo là Đại hội Quỷ vương mới đúng!

Mọi người cùng cười, rồi lại thảo luận sôi nổi, và tiếc là ngày mai này sao không là ngày lễ đính hôn của Phong và Thu Phương cho thích. Sau cùng, buổi dạ vũ hóa trang cũng thông qua dễ dàng. Phong yêu cầu mọi người nên hóa trang tỉ mỉ để người khác không nhìn ra được, và hóa trang càng kỳ quái càng tốt, vì sau buổi dạ hội sẽ có một cuộc thi xem ai là kẻ hóa trang khéo nhất để được đôi vợ chồng sắp cưới này tặng một quà đặc biệt.

Thế là câu chuyện đã được sắp xếp, chúng tôi thật vui với không khí phấn khởi của buổi dạ hội. Người này bàn phải làm thế nào để hóa trang cho thật giống, thật hay và hỏi ý người kia để tránh trùng hợp.

Câu chuyện này đối với tôi quả thật là một vấn đề nan giải, vì tình trạng tài chính của gia đình không cho phép tôi xa xỉ một số tiền lớn cho mục hóa trang. Suy nghĩ thật lâu, vẫn chưa quyết định được mình sẽ hóa trang ra sao? vì đây là việc đòi hỏi một số tiền không nhỏ, chỉ tại ham vui mà để mẹ phải lo lắng thì thật là phiền hà. Nhưng rồi, sau đấy mẹ tôi lại tự động gõ rối cho tôi. Mẹ hỏi:

- Con đang buồn gì đấy Thảo?

Tôi không muốn để mẹ phải bận tâm đáp:

- Đâu có gì đâu mẹ.

Mẹ cười hỏi:

- Có phải lo chuyện dạ vũ hóa trang không con ?

- Ồ! Tôi ngạc nhiên - Tại sao mẹ biết ?

- Sao lại không biết hỏi con ? - Mẹ cười thật là dễ thương

- Hôm trước bạn của con, cái cô Thủy Ngọc gì đó đến đây cùng con thảo luận cả buổi trời, mẹ lồm bồm gì là dạ hội hóa trang, dạ vũ. . . gì đó.

Tôi mở to mắt.

- Dạ, thế thì mẹ biết tất cả rồi.

- Dĩ nhiên.

Tôi vội cầu viện.

- Thế mẹ xem con phải làm thế nào đây?

Mẹ kéo tôi đến gần người, ngắm nghía một lúc, rồi gật đầu như đã nghĩ ra:

- Con đẹp lắm nên không thể hóa trang theo kiểu xinh xắn được. Để mẹ phối hợp khuôn mặt và dáng dấp con lại xem sao.

- Nghiã là sao?

- Mẹ muốn con trở thành một vị thiên sứ áo trắng với vương miện màu bạc.

- Nhưng vải đâu?

Mẹ tôi cười.

- Chúng ta có nhiều vải màn cửa sổ, chỉ cần mua thêm một ít giấy màu bạc và những hạt ngọc giả để làm vương miện là được rồi, đâu tốn kém gì ?

-Ồ mẹ! Tôi sung sướng quá hét to - Con cảm ơn mẹ.

- Màn cửa còn mới toanh, chỉ cần lấy một khúc là được rồi,

chuyện này con hãy để cho mẹ lo cho.

Tôi chăm chú nhìn mẹ, người cũng mỉm cười nhìn tôi, ngập ngừng trong thoáng chốc tôi bước tới ôm chầm đôi vai người, khẽ má hời:

- Có phải mẹ lo cho con việc này đã lâu rồi không ?
- Cái gì nữa đây cô lớ n rồi nhé, mẹ không muốn con cứ nhè mãi nhé - Mẹ vỗ về lưng tôi
- Cô quả giống như một con búp bê đầy nước mắt.

Ngẩn đầu lên, tôi nhìn mẹ qua màn lệ, rồi bất giác mỉm cười.

Y phục cho ngày dạ hội đã làm xong, lần đầu tiên mặc thử, đứng trước kính tôi có vẻ ngạc nhiên với hình ảnh trong gương. Mẹ nói đúng, màu trắng có vẻ thích hợp với tôi, chiếc vương miện màu bạc trên đầu với mái tóc dài xoắn vai, áo dài bằng vải the trắng với nịt áo cùng màu, cộng thêm những sao trời lấp lánh trên ngực, khiến tôi cảm thấy nhẹ nhàng như muốn bay bổng. Dáng dấp đài các của người trong gương khiến tôi không nghĩ đây là tôi. Mẹ ngắm tôi qua kính, mắt người nhòa lệ, tôi biết đó là vì tôi, ghen ngào người bảo:

- Ồ Thảo, mẹ không ngờ rằng con lại đẹp đến thế.
- Mẹ!
- Con là tiên nữ, Thảo, trong lòng mẹ lúc nào con cũng là cô tiên nhỏ bé, và mẹ cũng mong rằng trong trái tim của người khác con cũng sẽ được thế.

Có như vậy chăng ? Được như thế chăng ? Tôi là một nàng tiên đấy à ? Tôi dễ thương sẽ làm người mê hoặc ? Đứng trước kính xoay người ngắm nghía, để mặc cho những tà áo

phất phơ, tôi bỗng có ý muốn được bay tung ra khung trời rộng bên ngoài cửa sổ.

CHƯƠNG 9

Cái đêm huy hoàng ấy đã đến. Tôi đến nhà Phong thật đúng giờ, cô người làm đưa tôi vào một gian phòng riêng biệt để thay áo. Chiếc áo tiên nữ tha thướt t kèm theo chiếc vương miện với chiếc mặt nạ búp bê Nhìn vào gương tôi không còn nhận ra nổi chính mình, vì khuôn mặt búp bê luôn mỉm cười. Như cô tiên nữ trời sai xuống để mang hạnh phúc cho người trần thế.

Chẳng dặng dưng, cô xoay người ngắm mình trong kính mấy lượt, và mãn nguyện với lối hóa trang với mớ tóc dài của mình, mặc dù chính nó có thể làm lộ tông tích của tôi ra.

Vừa bước chân vào phòng khách, tôi như bị hoa mắt, vì cả gian phòng tràn ngập những nhân vật kỳ quái, những gương mặt thật. . . nham nhở. Tôi cứ tưởng rằng mình đang lạc vào thế giới giả tưởng hay trong hậu trường một gánh xiếc. Trong lúc còn ngẩn ngơ ở ngưỡng cửa, thì:

- Xin kính chào nàng tiên áo trắng.

Tôi giật mình, thì ra chú hề từ đâu nhảy tới, trao cho tôi một chiếc bong bóng, tôi nhận một cách máy móc, và tiếng nói đã tố cáo hẳn là ai.

- à, thì ra anh Dũng

Hắn cũng sung sướng:

- Chị chính là Thảo, nếu tôi đoán sai, xin lăn một vòng dưới đất.

- Thôi đừng lăn, anh đoán trúng rồi!

- Đây! Lại thêm một vị nữa.

Dũng bỏ rơi tôi, hấn cầm bóng nhảy nhanh ra phía sau, tôi quay đầu lại, không khỏi giật mình, vì sau lưng tôi là một tên mọi da đỏ, gương mặt rần rện, đôi mắt hung tợn, vai mang cung tên, đầu gắn lông chim, đang đưa lưỡi búa sáng ánh lên như sẵn sàng bừa xuống đầu tôi, tôi vội vàng né ra. Nhát búa rơi vào khoảng không làm gã chói với. Tôi quên mất vai đóng của mình cười ầm lên. Gã quên mất cũng không giữ mình được la inh ỏi:

- Mi biết tay ta, chờ đấy. ..

Thì ra là Lăng Xăng - ghê thật, chả giống cái anh chàng rồi rít tất bật mọi ngày chút nào. Tôi lại né người tránh nhát búa thứ hai của Lăng Xăng giáng xuống. Lăng Xăng không chịu thua cố đuổi theo tôi, lưỡi búa cứ hua hua trên đầu nhằm tôi rớt xuống. Tôi chạy lòng vòng quanh mấy chiếc cột nhà trong lúc mãi né tránh tên mọi da đỏ Lăng Xăng, tôi đã đâm xầm vào một ông già, mặc áo dài khăn đóng, râu ngạnh trê, dáng dấp một nhà nho đạo mạo, ông ta một tay ôm lấy mắt, một tay mò mẫn sờ nhà tìm kính. Một lúc lâu mới tìm thấy, vừa mang vào mắt, là đã lắc đầu mắng như tát nước vào mặt tôi:

- Cô bé đi đâu sao chẳng lưu ý gì cả, gặp người lớn tuổi lại không biết chào hỏi, còn đụng người ta, bây giờ có xin lỗi không ?

Thì ra là anh chàng Nguyễn Hưng, dáng điệu đứ ng đẩn, cổ

hủ của anh ta làm tôi không nín được cười. Hắn lại lắc đầu, tỏ vẻ bất bình thực sự, không kịch tính chút nào:

- Không biết xấu hổ còn cười được nữa à ? Thật là thời thế đảo điên mà!

Bỗng từ đâu, một cô sơn nữ bóng muốt nhảy ra trên tay mang đầy lục lạc, bước đi tạo nên những âm thanh "lenh keng" vui tai.

- Lão ơi, lão lại gặp điều chi phiền muộn nữa vậy?

Đúng là Thu Vân rồi. Ông già hũ lậu bỗng đưa tay chỉ vào khoảng vai trần và chiếc khố ngắn của cô ta, lắc đầu nói [lại lắc đầu]:

- Nhìn xem, ăn mặc gì mà lạ lùng thế này? Thế mà dám dạo phố thì còn ra cái thể thống gì nữa chớ ? Thật là đòi đáng chán!

Thu Vân ôm bụng cười, hắn kéo tay tôi:

- Mây là "Thủy Ngọc" ?

Tôi lắc đầu không đáp.

- Hay là Lan ?

Tôi cũng lắc đầu.

- Vậy thì đúng là Thảo rồi!

Tôi gật đầu, nàng nói:

- Vậy thì Thủy Ngọc và con Lan chưa tới.

Một chú hề chạy đến, tay cầm chiếc kèn, kề ngay tai thổi "toe"

một tiếng, làm tôi giựt mình, hấn khoái chí vừa vỗ tay, vừa bứt tóc làm ra vẻ thật vui sướng, tôi mắng ngay:

- Lại cũng anh nữa, hờ Dững ?
- Tôi không phải là "Ngu", tôi là mèo.

Rồi hấn giả vờ kêu "meo, meo, meo". Lúc ấy tôi mới biết hấn quả thật không phải Dững mà là Trường. Để tâm kiểm điểm lại thì mới nhận ra là ca ba chàng Ngự lâm đều hóa trang thành ba chú hề. Tôi nói:

- Đứng ra các anh nên hóa trang thành ba chàng ngự lâm phỏia thủ mới đúng!
- Nhưng quần áo khó kiế m quá . Trường nói, rồi quay sang ngắm nghĩa tôi
- Chị xuất sắc quá, hóa trang còn đẹp hơn tiên thật!
- Cám ơn anh, anh cũng thế, hề gia còn giống hơn hề thật!

Anh chàng tức lý khịt mũi.

- Hừ, khen cô mà cô lại chửi người tạ Thật miệng lưỡi đàn bà xấu chẳng chỗ chê.

Có một anh chàng thật lạ lùng bước đến tôi, hấn cao lớn, thân hình nở nang, mái tóc đen rối bù, mặc chiếc áo lớn màu xanh nhạt với những hàng nút vàng cũ [Trời ơi! Bộ quần áo gì mà muốn lên mốt thế]. Gương mặt hấn thật đặc biệt, màu đỏ hồng, cằm vuông, hàm trên nhỏ hơn hàm dưới, ngoài ra một bên má còn có chiếc đồng tiền. Trong một phút, tôi nghi ngờ, tưởng chừng khuôn mặt này mình đã từng thấy qua đâu đây. Hấn đứng trước mặt tôi, cúi đầu thật sát, xong nói:

- Chào thiên sứ của tôi, tim tôi mang đây câu chuyện bất tận muốn nói với nàng. Không cần biết tôi ở đâu, thì ở đây vẫn có dáng em. . . Ôi! Trời ơi! Không có em làm sao tôi sống được, đầu góc biển chân trời tôi vẫn nhớ tới em, và nghĩ về em. . .

Tôi ngạc nhiên vô cùng trước những lời của hắn, dù qua giọng nói tôi đã biết chàng chính là Trần Hoài Nam, nhưng mà. . . Chàng nói như vậy là sao? Tại sao nói với tôi những lời như thế? Chàng có lầm lẫn chăng? Trong một phút ngạc nhiên, tôi không biết phải lời như thế nào. âm thanh của chàng vẫn còn thẳm thì bên tai.

". . . Anh chỉ có thể sống cùng em, bằng không anh sẽ chết, sẽ không còn ai có thể chiếm ngự được tim anh. . . Mãi mãi. . . mãi mãi. . ."

Bỗng nhiên, tôi chợt tỉnh, những câu này hình như tôi đã đọc qua ở đâu rồi. Tôi chăm chú nhìn chàng, áo này. . . cách trang phục này, những câu nói này. . . Đúng rồi, tôi đã hiểu, Beethoven! Những lời vừa qua là những lời thơ tình của Beethoven gửi cho người yêu. Tôi đã đoán ra được, vì Nam là người hâm mộ Beethoven nhất, nhưng mà. . . nhưng tại sao chàng lại gọi tôi là của chàng?

Tôi vội vàng nghiêng mình chào Nam, nói:

- Xin lỗi, ông đã lầm rồi, ông Beethoven ạ! Tôi đây không phải là Ka-lan.

Nhưng Nam đính chính ngay:

- Tôi không lầm, cô chính là người yêu của tôi, Thảo ạ!

Gian phòng ồn ào, tôi cảm thấy gương mặt mình nóng bừng

lên. Tim tôi đập loạn đả, những dòng máu trong mạch như muốn vỡ tung ra. Nam! Đùa gì lạ vậy? Tại sao lại đem tôi ra làm trò cười. Tôi là một đứa bé ngu ngơ, ngu thật ngu! Lỗi tôi cứng lại, không nói được lời, và bỗng thấy cái không khí nham nhở hình như vây quanh đâu đây. May quá, có người vừa đến giải vây.

Đó là nhân vật trong truyện "Chiếc giày Pha lê". Cô nàng và Xi-to-li-na và hoàng tử, cả hai đến trước mặt chúng tôi với một mâm đầy hoa quả.

Không cần họ phải thốt lời nào cũng đoán được đây chính là Thu Phương và Phong. Nắm lấy một nắm kẹo, tôi nói to:

- Xin chào mừng Xi-to-li-na và hoàng tử.

- Dạ . Xin chào mừng Beethoven và Ka-lan.

Thu Phương nói, có lẽ cô ta lúc này đã nghe thấy những lời đối đáp của chúng tôi. Quay người lại, tôi bắt đầu nhập cuộc, một cô sơn nữ đưa tay vẫy, tôi chạy đến cười hỏi:

- Còn ông già cổ hủ đâu, Thu Vân ?

Cô sơn nữ cười thật tươi.

- Tôi không phải là Thu Vân mà là Đan Vân.

- Tại sao chị em bồ lại hóa trang giống nhau thế, rồi ai phân biệt được đây?

- Vậy mới vui chứ . Ba anh hề, hai cô sơn nữ. . . Kia, Thủy Ngọc đến kia rồi. Con bé hóa trang cũng dễ thương quá nhỉ ?

Thủy Ngọc hóa trang thành nàng công chúa Bạch tuyết, nàng trang điểm thật khéo, giống hệt cô Bạch Tuyết trong hình vẽ.

Sau đấy, Lan cũng đến. Lan đã có một vẽ đẹp cổ điển của người phụ nữ Trung Hoa, bây giờ cô ta hóa trang thành người phụ nữ Trung Hoa thời xưa, thế là đúng nhất rồi. Cô nàng Butterfly trên sân khấu là Mỹ Linh còn anh chàng Tài là một tù trưởng á Rập. . . Hình như mọi người đã đến đủ cả. Kiểm điểm lại chúng tôi vẫn thấy thiếu Thanh Thương.

Trời không còn sớm nữa, nên chúng tôi quyết định không chờ Thanh Thương, mọi người đem rượu bia, nước cốt trái cây, trái cây. . . đổ chung vào nhau, đoạn bỏ thêm nước đá vào, rồi cùng nâng ly lên chúc mừng Phong và Thu Phương.

Giàn nhạc bắt đầu với bản "Khu rừng thành Vienne" êm đềm. Phong và Thu Phương đã sẵn sàng để nhập cuộc khiêu vũ và mọi người lại phía cửa ra vào. Cánh cửa mở toang. Từ bên ngoài một con quái vật nhảy vào, nửa giống thỏ, nửa giống loài đại thú, cao bằng người, mõm nhọn, nửa giống loài đại thú?, cao bằng người, hai nửa giống chuột nửa giống ng chồn. Bên trên miệng còn có thêm vài sợi râu mép.

Dứng lên tiếng kinh ngạc trước tiên:

- Trời ơi! Con này chắc từ trong rừng Phi châu lạc lối đến đây?

Con quái vật coi như không có ai trước mắt t, hấn đứng đĩnh đến trước mặt Phong và Thu Phương, cúi đầu xuống chào, đoạn lớn tiếng:

- Chúc mừng hai người được bá niên hảo hiệp.

Lan khẽ kêu:

- Ối trời ơi thì ra là con Thanh Thương

Thu Vân trề môi:

- Đúng là Thanh Thương, tao không ngờ nó lại nghĩ ra cái lối hóa trang như thế này nhưng mà tấm da, nó lấy ở đâu ra vậy?

Thu Phương và Phong cũng bị con quái vật làm kinh ngạc, quên cả việc phải nhảy mở đầu cho cuộc khiêu vũ. Một lúc sau, Thu Phương mới nói:

- Thanh Thương, mày hóa trang kiểu gì lạ vậy?

Thanh Thương đáp:

- Đây là chủ nhân ông của thế giới, gọi là "Tam vị nhất thể".

Phong hỏi:

- Có phải cô muốn nói tam vị nhất thể của đạo thiên Chúa là Đức mẹ, Đức con và Đức Linh hay không ?

- Không phải thế . Tam vị nhất thể đây là Người, Thu Phương hợp lại. Thế giới không phải do những thứ này tạo nên hay chẳng ?

Phong đối ngay:

- Thế cô tưởng hình dáng cô giống người, thú và thần hợp lại chẳng ? Sao tôi thấy thú thì giống, còn hai thứ kia thì không một chút nào cả.

Mọi người cười ầm lên, trong khi Thanh Thương lớn tiếng mắng:

- Tầm bậy, ăn nói bất nhân thất đức.

Hình dáng của Thanh Thương cộng thêm những bước đi nhún nhảy, khiến cho mọi người không nín cười được. Sau

khi rời khỏi Phong và Thu Phương, Thanh Thương nhảy từng bước đến trước mặt từng người để nhận diện. Lập tức nàng bị ngay ba chú hề bao vây, chỉ nghe những tiếng la hét, tiếp liền theo "Tam vị nhất thể" múa tay múa chân.

- Ối giời ơi, vui quá. Nham nhở quá, nham nhở chết được!

Dan Vân cười sặc sụa:

- Nói thật, mày mới thật là nham nhở !

Bản nhạc "Khu rừng thành Vienne" sau những phút giây bị tiếng hét của Thanh Thương che lấp, lại bắt đầu vang tiế ng. Hai vai chánh đi những bước đầu, tiế p đó, từng cặp từng cặp một bước ra. Tên mọi da đỏ và cô nàng Bạch Tuyết t, tên mọi đen với cô thiều nữ Trung Hoa thời cổ. Tù trưởng á Rập và phu nhân Butterfly, lão hủ lậu và nàng sơn nữ. . . một sự kết hợp lạ lùng. Trong tiếng nhạc êm đềm huyền diệu, một bức tranh ly kỳ diễn ra trước mắt. Tôi đứng đấy lặng người xem. Một bóng người tiến đến trước mặt gián đoạn tư tưởng tôi.

- Nàng thiên sứ của tôi, nàng có cho phép tôi được mời nàng một bản hay không ?

Lại anh chàng Trần Hoài Nam Beethoven, tim tôi đập nhanh. Đưa tay cho chàng không một lời đáp. Chúng tôi lướt ra giữa phòng khách. Đầu óc mông lung rối loạn, khiến tôi như cứng lưỡi thốt không ra lời.

- Tại sao em không nói?

- Tại anh quay nhanh làm em nhức đầu quá!

- Anh còn chóng mặt hơn em -! Chàng nói nhanh - Lần đầu tiên vừa nhìn thấy em là anh đã xây xẩm rồi.

Vừa quay tròn, tôi vừa nói:

- Anh định làm trò xã giao quốc tế ư ?
- Em nghĩ thế à ? Có thật tình em không biết hay là em giả vờ không biết ?

Giọng nói của Nam có vẻ bất bình:

- Em thật tình không biết ? Hay giả vờ không biết ? - Nam lặp lại
- Thảo! Em tàn nhẫn lắm!
- Em không hiểu anh muốn nói gì!
- Em phải biết chứ ? - Nam ôm chặt tôi, quay cuồng theo tiếng nhạc, giọng chàng gấp rút hơn - Trừ khi em là người không có quả tim. Em đừng tưởng rằng cứ ngồi im lìm một nơi lạ không ai để ý đến mình. Anh chờ đợi dịp này để tỏ bày từ lâu rồi em không biết sao?

Tim đập nhanh, tôi luống cuống đáp:

- Anh diễn kịch trong buổi dạ hội hóa trang này à ?

Giọng Nam nhuốm xúc động:

- Chúng ta có thể hóa trang bề ngoài, nhưng không bao giờ có thể hóa trang tình cảm.

Chiếc mặt nạ không để cho tôi thấy nét mặt thật của chàng, nhưng nhìn đôi mắt long lanh rực sáng, khiến tôi có cảm tưởng như mình đang bị đốt cháy bằng đôi mắt, bằng những câu nói, bằng tiếng nhạc lẫn ánh đèn hồng của gian phòng.

- Khi tiệc tàn, em cho anh đưa em về nhé ?

Tôi tiếp tục quay tròn:

- Để nghị đột ngột quá, em chưa kịp chuẩn bị.
- Tình yêu không cần chuẩn bị, mà chỉ cần tiếp nhận.

CHƯƠNG 10

Họ đã bước ra sàn nhảy, tôi vẫn ngồi ở đấy, tâm trạng rối bời. Hình như có một cảm giác gì nhột nhạt trong tôi. Có thật không ? Có thể như vậy không ? Chàng yêu tôi thật à ? Hay là yêu Thủy Ngọc ? Tại sao không là một người nào khác ? Tại sao?

Bản nhạc đã chấm dứt, Thanh Thương thật tình không buông tha Nam, thêm một bản rồi một bản nữa. Đến bản nhạc kế tiếp, tôi nhảy với Phong, rồi với anh chàng mọi da đỏ muốn cắt đầu tôi. Tôi nói:

- Thôi không dám nhảy với anh đâu, sợ giữ đầu không nổi quá!

Anh chàng mọi da đỏ nói:

- Không ai cắt đầu cô được đâu Thảo, đầu cô đẹp quá mà.

Sau đây nhảy với Hà, rồi Dũng cũng không buông tha tôi. Không biết Nam đã đổi bạn chưa, vì mặt tôi bị hoa rồi. Thật là khó khăn, mới được nghỉ ngơi. Tôi chuồn khỏi phòng khách, bước ra sân lộ thiên để thở, thì gặp cô sơn nữ đứng đấy tự bao giờ. Tôi hỏi:

- Thu Vân hay Đan Vân đấy ?

- Thu Vân.

- Sao không vào nhảy đi?

- Trong ấy nóng quá, tôi muốn nghỉ mệt một chút.

Chúng tôi đứng với nhau một lúc, tôi lại trở về phòng khách. Đến trước cửa, tôi đụng đầu với ông già cổ hủ Nguyễn Hưng. Anh ta hỏi tôi:

- Có cô cô sơn nữ ở ngoài đó không ?

Tôi đáp không suy nghĩ :

- Có ạ!

Hấ n chạy vội ra sân thượng, tôi bỗng thấy là lạ, Hưng muốn tìm Đan Vân hay Thu Vân ? Chưa kịp xét suy, thì Trần Hoài Nam đã đến bên tôi, chàng có vẻ áy náy:

- Em trốn anh hờ Thảo?

- Đâu có, mà anh có rảnh rồi đâu?

- Vậy thì, bây giờ Ka Lan có thể nhảy với tôi được rồi chứ ?

- Anh gọi em là gì ?

- Là Ka Lan - Chàng đáp thật nhanh

- Vì lúc anh hóa trang thành Beethoven, anh cũng mong em là Ka Lan, Nếu em muốn từ chối, cũng nên chờ đến lúc tàn cuộc hãy hay.

- Nhưng mà ..

Chàng bật nhanh miệng tôi:

- Đừng nói gì cả, ra nhảy đi.

Đây là một điệu Mambo, chàng ôm ngang người tôi, tiếng

nhạc trầm và êm ả. Trong đôi tay rắn chắc của chàng, tôi như say như đắm.

Sau bản nhạc, Nam bảo nhỏ:

- Bỏ mặt nạ ra đi, anh muốn nhìn gương mặt của em.
- Không được - Tôi nói - Bây giờ là lúc còn đeo mặt nạ.

Nguyễn Hưng chạy nhanh về phía tôi, chàng ta hồi hã một cách buồn cười, nắm lấy tôi, Vọng nói:

- Đan Vân đâu rồi?
- Tôi không biết !

Anh chàng có vẻ hốt hoảng:

- Khổ quá Thái ơi. Tôi đã tỏ tình lắm người rồi.

Có tiếng người chen vào.

- Không, đúng đấy, anh đã tỏ tình đúng với đối tượng.

Chúng tôi xoay người về phía tiếng nói, lại một cô sơn nữ, nhưng lần này là Đan Vân. Giọng nói của Nguyễn Hưng buồn một cách tội nghiệp.

- Đan Vân, em nói sao?
- Tôi bảo rằng, hồi trước tới giờ anh đã tỏ tình lắm, chỉ có hôm nay anh mới chọn đúng đối tượng. Đan Vân đáp rõ ràng, bình tĩnh.

Nguyễn Hưng thét:

- Đan Vân !

Đan Vân nắm lấy tay Vọng, nàng bảo:

- Khoan nói gì cả, chúng ta hãy nhảy với nhau bản này.

Họ dìu nhau ra sân. Trần Hoài Nam có vẻ không hiểu nổi câu chuyện chàng hỏi:

- Gì vậy em?

- Chuyện thật lồi thối, phức tạp như đời sống của chúng ta Tôi đáp.

- Thế họ cũng là người phức tạp phải không em?

- Ít ra cũng không giản dị cho lắm.

Chúng tôi ngồi xuống ghế cạnh cửa sổ. Nam mang đến cho tôi một ly Cocktail. Chàng nâng ly lên chạm nhẹ vào ly tôi, nói:

- Hãy mừng cho nhóm. Hãy mừng cho tình yêu và mộng tưởng của chúng mình!

Chúng tôi cùng uống cạn ly. Có lẽ vì trong cocktail có trộn ít nhiều rượu nên vừa uống một ly, tôi đã ngà ngà say, lúc này tôi phiêu diêu trong cõi mộng. Tôi cùng Nam cũng như cùng những bạn khác nhảy thật nhiều. Dạ hội càng về khuya càng nhộn, càng loạn, tất cả bỏ mặt nạ xuống, xếp thành hàng dài để "Nhảy thỏ", tiếp đấy là màn vũ "Hãy nhìn đôi hài mới của tôi". Nhảy xong, mọi người lại cười ồ; cười mãi mê đến đau cả bụng, đến... chết luôn.

Đêm dạ vũ đó đã xảy ra nhiều chuyện thật nham nhở. Thanh Thương không hiểu vì lý do gì bỗng trượt chân ngã nhào làm gãy cả đuôi. Nguyễn Hưng thì mãi đeo theo hai nàng sơn nữ, lúc gọi Thu Vân là Đan Vân, lúc gọi Đan Vân là Thu Vân.

Dũng chơi trò đánh cá với Thủy Ngọc bị thua, phải lặn ba vòng dưới đất. Sau cùng, Nam trở thành trung tâm của đám đông, họ công kênh chàng lên bàn, bắt chàng phải hát. Nam bắt đầu ca, giọng say sưa ân tình, đôi khi vồn vã cuồn loạn, đấy là bản "Symphonie Pastorale" của Beethoven sáng tác vì Ka Lan. Trong đấy có mấy câu:

"Mong tình đầu riêng tặng.

Không ngại nổi nhọc nhằn

Đôi lòng cùng ấp u?

Chớ để người nghỉ ngơi".

Mọi người vỗ tay, huyết sáo tán thưởng. Trần Hoài Nam như ngây ngất, chàng ca một mạch mấy bản, ca cả những bản mà bạn bè yêu cầu. Khiến gian phòng như bị hâm nóng lên. Sau cùng, họ công kênh chàng đi khắp phòng, vừa đi vừa hát.

Trần Hoài Nam hay.

Trần Hoài Nam giỏi.

Trần Hoài Nam kêu ênh ỏi !

Bất giác tôi chảy nước mắt. Thanh Thương đứng cạnh đưa tay lên khịt mũi, nàng không ngớt nói:

- Tao muốn khóc quá ! Tao cảm động quá !

Rồi trời cũng sáng, bên ngoài khung cửa sổ bầu trời trắng đục, mọi người đều có vẻ mỏi mệt, có người ngủ dài trên salon, hay lặn ra bất động trên thảm. Tiếng nhạc vẫn còn vang lên, nhưng không ai còn sức lực để tiếp tục cuộc vui. Chúng tôi kết thúc đêm dạ vũ hóa trang bằng cách chọn

người hoá trang lạ nhất. Thanh Thương được chọn. Phong và Thu Phương tặng cho cô bé một con thỏ thật to bằng vải, không ngờ lại phù hợp với cách hoá trang của cô nàng, thế là mọi người lại được thêm một trận cười. Thật ra thì bất cứ cái gì cũng làm chúng tôi cười được.

Một ngày mới bắt đầu, dưới màu trời lơ mờ sáng, dưới tiếng nhạc êm đềm, Thu Phương và Phong đứng giữa phòng khách, trước mặt mọi người say đắm hôn nhau. Gian phòng muốn vỡ tung ra với tiếng vỗ tay, rồi tiếng chúc tụng. Da vũ hoá trang đã kết thúc, mọi người thay quần áo từ từ ra về.

Nam đưa tôi về. ánh mặt trời còn đỏ hồng đang sưởi ấm các đường phố vắng lặng không một bóng người. Tất cả như đắm chìm trong màn sương đục. Buổi sáng mùa xuân, trời có sương và gây gây lạnh. Nam khoác chiếc áo khoác lên vai tôi, chàng nhẹ nhàng bảo:

- Chúng ta đi bộ em nhé ?

Tôi gật đầu.

Thả dọc theo hè phố, hai người lặng lẽ đi bên nhau, một lúc sau Nam lên tiếng:

- Thảo !

- Dạ !

- Bây giờ anh đã sẵn sàng, em có thể nói rõ lòng em cho anh biết không?

Tôi nhìn chàng, gương mặt Nam đỏ bừng, đôi mắt lo lắng chờ đợi, đôi môi mím chặt, giống hệt như một tội phạm đang đợi giờ hành quyết hay đang chờ nghe bản án. Tôi nhìn

chàng đăm đuối, nhưng vẫn không trả lời. Nam nài nỉ:

- Nói đi em, đừng làm anh khổ mà, không lẽ em đành nhìn anh... như thế này sao?

Tôi nói thật nhỏ :

- Anh không cần em nói mà.

- Cần lắm chứ.

- Thế... nói gì bây giờ ?

Nam hồi thúc:

- Trả lời cho anh, em có yêu anh không?

Tôi nói:

- Tại sao anh không đi hỏi Thu Phương xem hẳn có yêu Phong hay không ?

Nam đứng lại, ôm chặt lấy tôi. Chúng tôi đứng trên đường, gió xuân thổi tung mái tóc dài và tà áo tôi, luồn vào tận cùng tim của hai đứa. Chàng nhìn tôi thật lâu, hơi thở dồn dập nóng bừng chàng cuối xuống, tôi hơi ngẩn mặt lên, nhắm mắt lại chờ đợi.

Bắt đầu từ hôm nay, cuộc đời tôi đi vào giai đoạn mới.

CHƯƠNG 11

Đến nhà, Tuy mặt trời đã gần như sáng hẳn, mẹ vẫn chưa thức giấc, tôi rón rén bước về phòng, cởi áo ra và nhoài người lên giường. Một quá, nhưng không ngủ ngay được, ngửa mình ngắm lấy trần nhà, mắt di động qua song cửa sổ nhìn những cuộn mây trắng bành bồng trên cao. Lòng tôi mơ mơ màng màng, những giọt mật tình yêu làm tôi say sưa ngây ngất. Trước mắt tôi hiển hiện bóng dáng của Nam, chàng đang cười, đang suy tư, đang hát... Nằm bất động như thế thật lâu, để cho bao nhiêu con biếng lười lan dần khắp châu thân, để cho bóng dáng của Nam hoàn toàn ngự trị tư tưởng cho đến lúc mắt tôi không còn mở lên nổi. Rơi vào giấc ngủ đây mộng mị, có lúc tôi thấy mình đang ở trong công viên, có lúc tôi thấy mình đang dạo thuyền ở hồ Bích Đàm, rồi dạ vũ hoá trang. Nam chợt xuất hiện trước mặt, chàng quay đầu lại gọi tên tôi, tôi chạy nhanh về hướng chàng, nhưng không hiểu tại sao chạy mãi mà vẫn không bắt kịp. Tôi đã mệt, tôi đã mỏi, nhưng khoảng cách giữa chàng và tôi vẫn xa vời vợi, cuống quýt tôi gọi to:

- Đến đây với em, anh Nam !

Rồi tôi tỉnh dậy, gian phòng mờ mờ ánh nắng yếu ớt của mặt trời. Mẹ đang ngồi ở đầu giường, mỉm cười với tôi:

- ác mộng hờ con ?

Tôi ngẩn người, dụi mắt.

- Dạ không, mấy giờ rồi hở mẹ ?

Mẹ tôi cười nói:

- Con ngủ say như chết. Nhìn ra cửa sổ mà xem. Mặt trời sắp lặn rồi đấy !

Không phải sao? Bên ngoài trời, ánh tà dương đang chiếu những tia nắng vàng vọt lấp lánh xuống trần. Tôi ngồi dậy vùng vai, những hình ảnh trong mộng đã tan phai, sự khoẻ khoắn và cảm giác nhẹ nhàng lại tràn ngập cơ thể. Mẹ có vẻ lo lắng:

- Dạ hội có vui không hở con ?

Mặt tôi nóng bừng lên. Da... Dạ hội ư? Tuyệt diệu ! Trần Hoài Nam!

- Tuyệt lắm, vui lắm mẹ ạ !

Mẹ chăm chú nhìn tôi, người lạnh trí:

- Đêm qua có gì lạ không con. Mẹ muốn nói có chuyện gì xảy ra cho con không ?

-Ồ me... - Tôi thét lên, vừa lạ lùng vừa hồ thẹn - Có chuyện gì xảy ra đâu? - Vừa nói tôi vừa lắng tai nghe. Tai tôi có bệnh không? Tiếng huýt sáo ở đâu vang lại thế ?

- Thật ồn! - Mẹ nói, đoạn bước về phía cửa sổ vén màn lên nhìn ra ngoài, một lúc người quay đầu lại nói - Có một thằng khùng, suốt ngày hôm nay cứ quanh quẩn trước cửa nhà mình.

Tôi xông về phía cửa nhìn ra ngoài.Ồ! Anh Nam ! Chàng đang đứng dưới tàn cây phượng trước cửa, dáng điệu thật

nhàn rồi miệng huýt sáo, tay trong túi. Tôi hét lên:

- Ồ mẹ, anh ấy không phải thằng khùng đâu !
- Không khùng, tại sao lại huýt sao suốt buổi như thế này?
- Mẹ ! - Tôi kêu to, rồi không kịp nói thêm gì nữa, chạy vụt ra cửa, tiếng mẹ tôi nói vọng theo:
- Chạy chậm tí con, coi chừng vấp ngã bây giờ ! Hấn đã đợi con suốt buổi chiều, bây giờ đợi thêm ít phút có sao đâu?
- Mẹ !

Tôi lại kêu to, không để ý đến mẹ nói gì, bảo gì cả chỉ còn biết xông ra cửa, thở hổn hển đứng trước mặt Nam. Chàng đứng đấy với đôi mắt sáng.

- Thảo !
- Anh đứng đây làm gì vậy?
- Đợi em.
- Sao không bấm chuông ?
- Anh nghĩ em vẫn còn ngủ, nên không muốn đánh thức em dậy.
- Thế anh không ngủ à ?
- Có, nhưng chỉ có 2 tiếng đồng hồ, vì lúc nào đâu anh cũng đây hình ảnh em.

Chúng tôi đứng nhìn nhau một lúc. Tôi nói:

- Anh Nam, anh thật khùng !

Chàng cười không đáp, chỉ lẳng lặng đứng nhìn tôi. Nắm lấy tay Nam, tôi giục:

- Vào nhà đi anh, để chào mẹ em chứ !

Chúng tôi bước vào nhà, Mẹ đứng cạnh bàn đang mỉm cười. Trên bàn hai ly sữa nóng đang bốc khói, một đĩa trứng rán, một đĩa bánh ngọt. Không đợi tôi lên tiếng, mẹ nói:

- Ngồi xuống đi Thảo, suốt một ngày ngủ mê mệt chưa ăn gì, và người bạn của con chắc có lẽ cũng đói lắm rồi đấy.

Mẹ tôi đặt ly sữa, một trước mặt tôi, và một trước mặt Nam. Tôi có vẻ ngại ngùng khẽ nói:

- Thưa mẹ, đây là anh Trần Hoài Nam.

Nam cúi đầu thật sát chào mẹ, chàng cũng có vẻ lúng túng:

- Chào bác ạ.

- Thôi ngồi xuống đi - Mẹ cười thật ấm, người nhìn thẳng vào mặt Nam - Ăn đi, tôi thích ngồi nhìn trẻ con ăn lắm !

Kéo Nam ngồi xuống, tôi đói lắm rồi, mùi thơm thức ăn như ngập mũi. Nam cũng không khách sáo, chúng tôi cùng ăn một cách ngon lành. Nam ăn có vẻ mạnh hơn tôi. Mẹ ngồi nhìn hai đứa sung sướng lộ ra ngoài như người vừa được ăn chớ không phải chúng tôi. Mẹ ngắm Nam một lúc, rồi đợi đến khi chúng tôi ăn gần xong, người mới hỏi:

- Nhà cậu ở đâu?

- Dạ đường Nam Kinh đông lộ, cách đây cũng không xa mấy.

Chúng tôi ở trên lộ Tân Sanh Nam.

- Thế cha cậu làm việc ở đâu?
- Dạ Ông ấy có phòng mạch, nhưng ở nơi khác chứ không phải tại nhà.
- à - Mẹ có vẻ lưu ý - Thế cậu có mấy anh chị em ?
- Da... - Gương mặt Nam hơi thay đổi, mắt chàng thoáng buồn khẽ đáp - có hai đứa em gái, một đứa em trai... nhưng cùng cha khác mẹ.
- à.

Mẹ hơi ngượng, tôi cũng ngạc nhiên, vì gia cảnh của Nam tôi chưa hề biết đến. Một lúc mẹ lại hỏi. Đôi mắt hiền từ của người nhìn Nam thương hại.

- Thế còn mẹ ruột của cậu đâu?

Nam cúi đầu nhìn xuống, hai hàm răng cắn chặt, một lúc chàng ngẩng đầu lên, đầy đau khổ :

- Mẹ mất rồi. Người là y tá của cha, hai người yêu nhau rồi lấy nhau sinh ra cháu. Không bao lâu, cha lại yêu một nữ bệnh nhân, và đến ở chung với bà ấy. Cha mẹ bắt đầu sống riêng. Mỗi tháng cha cháu cung cấp cho mẹ con cháu một số tiền thật to, để mẹ con cháu được sống cuộc đời sung sướng, người tưởng thế là đã hết trách nhiệm. Năm cháu vừa được 15 tuổi mẹ cháu vì buồn đã tự vận bằng một ống thuốc ngủ. Thuốc ấy là của cha cháu mang đến, vì mẹ cháu mang bệnh mất ngủ từ lâu.

Gian phòng chìm trong yên lặng, chàng gục mặt xuống, uống cạn ly sữa. Một lúc Mẹ lên tiếng:

- Tôi thành thật xin lỗi cậu, đúng ra tôi không nên hỏi mấy

chuyện ấy !

Chàng ngẩng đầu lên thật nhanh, cổ trắn tỉnh và nói:

- Không sao cả bác ạ. Bây giờ con đã quen rồi, chớ lúc trước, nhất là lúc chưa gặp Thảo, con đã sống thật đau khổ. Con như điên dại, lúc hét, lúc ca, lúc đập phá... để giải thoát những ám ức âm ập trong lòng.

Mẹ gật gù, đôi mắt người thật dịu:

- Bây giờ, cậu có sống chung với cha cậu không ?

Nam lắc đầu:

- Không, con sống riêng với người tớ già. Con không thể nào sống bên cha, đầu người cố tìm mọi cách để kéo con về.

Mẹ dò hỏi:

- Có lẽ cha cậu cũng đau khổ lắm đấy?

Nam thoáng xúc động:

- Đừng nói đến ông ấy nữa bác. Con xem ông ấy như kẻ phạm tội, chỉ vì sự phản bội của người mà mẹ con phải chết.

- Thôi được, chúng ta bỏ qua chuyện ấy đi, nói chuyện khác vui hơn !

Mẹ vừa nói vừa thu dọn đĩa không để mang xuống bếp, người hỏi thêm:

- Cậu học môn gì đấy?

- Dạ âm nhạc.

Câu chuyện bắt đầu chuyển hướng, chúng tôi nói về âm nhạc, đề tài trở nên nhẹ nhàng hơn. Không khí sôi động lại và chúng tôi nói với nhau thật nhiều. Hôm ấy Nam ở lại dùng cơm tối có gia đình tôi, và tôi cảm thấy rằng, hình như vừa mới gặp Nam, là mẹ đã có cảm tình ngay với chàng. Sau bữa cơm, tôi và Nam cùng đi xem chiếu bóng, lúc trở về, bách bộ trên đường, tôi nói:

- Hồi nào tới giờ em chưa hề biết rõ về gia đình anh.

Chàng có vẻ buồn:

- Đây là một câu chuyện đáng tởm. Anh yêu mẹ anh lắm, vì người vừa đàn piano hay, vừa có thể sáng tác nhạc, lại biết hát. Mẹ anh là người giàu tình cảm, hiền hoà, suốt cuộc đời chỉ biết chấp nhận sự thua thiệt về phía mình chớ không bao giờ muốn để cho người khác phải khổ.

Tôi nói:

- Em có thể nhìn thấy điều ấy, vì anh thật giống mẹ.

- Đúng vậy - Nam gật đầu - Nhưng anh cứng cỏi hơn mẹ nhiều.

- Vì mẹ anh là đàn bà, mà đàn bà thì lúc nào lại chẳng yếu đuối hơn đàn ông, nhất là trên mặt phương diện tình cảm.

Nam nhìn tôi một lúc, bỗng chàng hỏi:

- Thảo, cha em đâu?

- Lúc em còn rất nhỏ, người đã ly dị với mẹ.

Nam lặng lẽ nhìn tôi, dưới ánh đèn đường, hai chiếc bóng ngã dài trên mặt lộ, lúc ở trước, lúc sau. Chúng tôi đi cạnh

nhau không nói lời nào, Rồi chàng thở thật dài, giọng xúc động:

- Chúng ta đều có một gia đình bất hạnh. Hay là mỗi gia đình đều có những bất hạnh riêng của nó ?

Chàng ngừng lại

- Thảo !

- Dạ !

- Anh mong rằng gia đình chúng ta sau này sẽ không để cho bất cứ một bất hạnh nào xảy đến, em nghĩ có nên không? Con của chúng ta phải được lớn lên trong tình thương, không phải chịu một thiệt thòi, khổ đau nào cả !

-Ồ, anh Nam, anh nghĩ xa vời quá !

- Em nói gì? Nam nhìn tôi với ánh mắt long lanh, đăm đũa - Em nghĩ như thế có đúng không? nói đi ! Thảo !

Dưới cái nhìn dò xét của chàng, tôi còn làm gì được đây? Đành lên tiếng:

- Vâng, anh nói đúng, vâng...

Nam đứng lại, nắm chặt tay tôi, gương mặt chàng thật nghiêm nghị, thật thành khẩn.

- Chúng ta sẽ không bao giờ chia lìa nhau, nhé Thảo?

Tôi nhìn chàng, trong một thoáng, không có một lời nào có thể diễn tả được tâm trạng và cảm giác của tôi lúc ấy. Và tôi cứ nhìn chàng đăm đũa, đôi mắt nhòa lệ.

CHƯƠNG 12

Kể sao xiết những chuỗi ngày say đắm, kể sao xiết những tình cảm và băng khuâng, mơ màng trong hạnh phúc. Tôi và Nam ngụp lặn trong tình cảnh đó. Không một kẻ thứ ba chen chân vào, không trời không đất, không một cái gì cả ngoài hai đứa chúng tôi. Một cái mỉm cười, một cái liếc mắt, một lúc băng khuâng cũng đều có ý nghĩa riêng của nó, cũng đều có thể làm rộn rã con tim. Và chúng tôi lúc nào cũng sẵn sàng đón nhận. Chúng tôi vui chơi từ sáng đến chiều, dìu nhau tản bộ dưới ánh nắng ban mai hay buổi chiều tà, ngất ngây đón nhận những cơn gió thoảng của mùa xuân, tràn đầy ý thơ "Nhẹ nhàng một thoáng gió heo may".

Tất cả làm chúng tôi sung sướng, tất cả đều mang đến cho chúng tôi một cảm giác thật đầy đủ. Khi cất bước bên nhau, tôi thích được nghe chàng ca nhỏ. Một lần tôi hỏi:

- Anh còn nhớ bản nhạc mà lần đầu tiên anh đã hát cho nhóm chúng tôi nghe không? Trong lần dạo thuyền ở hồ Bích Đàm đấy?

- Nhớ chứ ! Chàng cười đáp - Đấy là bản "Ai có thể cho tôi biết" đó mà. Bản nhạc này anh đã sáng tác khi tâm hồn thật tuyệt vọng, thật đau khổ. Nhưng bây giờ thì khác, anh phải sửa lời ca lại như thế này:

"Có người bảo tôi thế giới này là của riêng tôi

Vì trong cuộc đời đầy rẫy con người.

Tôi đã tìm được người tôi yêu mến.

Có người bảo tôi, niềm vui xin dành riêng cho tôi

Vì đâu cho góc biển chân trời

Đâu đâu nụ cười của nàng cũng đều đến với tôi.

Có người bảo tôi, mặt trời đang chiếu ngời tia sáng

Từ khi tôi gặp em

Quả thật mặt trời đang chiếu vào mình

Tôi ở đâu đây? Làm sao tìm gặp?

Em biết chẳng tôi đang ở đâu?

Xin trả lời: Trong nụ cười em đấy.

Trong mắt xanh, trong tâm khảm lòng em !"

Chúng tôi tựa vào nhau yên lặng, trong mật ngọt, hai tâm hồn cùng rộn ràng, đường phố buồn vương hơi ấm tình yêu. Những cơn gió thoảng như đang thánh thót những nét nhạc tuyệt vời của mùa xuân ! Nam nắm chặt tay tôi, chàng nhìn vào mắt bảo:

- Đây đúng là mùa xuân của chúng ta, một mùa "nhẹ nhàng cơn gió heo may" hờ Thảo

Vâng, mùa xuân của chúng tôi đấy, mùa xuân bất tận. Tôi nắm lấy tay chàng, má tựa vào vai.

- Anh không còn cảm giác bị bỏ rơi nữa chứ ? Tôi hỏi

Chàng đáp:

- Cảm giác bị bỏ rơi là chứng bệnh của tuổi trẻ, họ cô đơn, cuộc sống lại không chủ đích, không nơi nương tựa. Nhưng anh đã có em rồi, anh sẽ cố gắng vì em, vì anh...

- Vì cả cuộc đời của chúng ta nữa chứ? - Tôi nói - Thế sau này anh định làm gì?

- Anh sẽ là một nhạc trưởng điều khiển ban nhạc nổi tiếng, hay sẽ soạn nhạc. Vì anh yêu nhạc vô cùng.

- Em biết, thế ra trường anh có định đi du học không ?

- Có chứ - Chàng gật đầu - Trong nước chúng ta âm nhạc không có hoàn cảnh để phát triển, vì vậy anh định sang ý Đại Lợi, em có chịu theo anh không ?

Tôi lắc đầu:

- Em không biết, em không muốn xa mẹ.

- Rồi chúng ta lại trở về, du học chẳng qua để học hỏi thêm chớ đâu phải sống luôn ở đấy đâu? Dầu sao đây cũng là quê hương chúng ta kia mà !

- Vậy thì anh đi đi, em sẽ đợi anh.

- Không được - Chàng ôm chặt tôi vào lòng - Nếu em không cùng đi, anh sẽ bỏ hết vì anh không thể thiếu em.

- Chỉ vì một người con gái mà anh bỏ cả sự nghiệp ư ?

- Vâng !

- Vậy thì anh khùng quá !

- Vâng !

- Anh điên quá !
- Vâng !
- Anh hồ đồ quá !
- Vâng !

Chúng tôi đứng lại, chàng nhìn tôi, tôi nhìn chàng. Nam cười to, ôm ngang ngực tôi nói:

- Thôi đừng nhắc đến chuyện ấy nhé Thảo, khi chúng ta còn bên nhau thì đừng nên nói đến chuyện chia ly, nói đến chuyện ấy bây giờ quá sớm !
- Sớm gì nữa, hè này anh đã ra trường rồi !
- Nhưng anh còn phải học khóa huấn luyện dự bị sĩ quan.

Tôi mở to mắt.

- Thế anh có cùng mang theo em không ?
- Có chứ, anh bỏ em vào chiếc sắc tay của anh.

Chúng tôi nhìn nhau cùng cười, chàng lại nói:

- Nụ cười của em đẹp thật, Thảo ạ !

Tôi hỏi chàng:

- Anh, kể cho em nghe vê1 người tình trước của anh đi !
- Người tình trước nào? Lúc trước anh có người tình nào đâu?
- Thôi đừng chối ! Hôm trước trong lời của anh đấy, quên rồi à ?

Thế là, tôi hát khẽ:

"Anh có thật nhiều giấc mộng

Trong mỗi giấc mộng đều có em

Anh có rất nhiều ảo tưởng.

Ảo tưởng kia không vắng mặt em

Anh đã trăm lần khẩn nguyện...

Chàng cất ngang, hát tiếp:

"Và bây giờ định mệnh đã ban phép lành.

Cho tôi gặp nàng, nghe nàng và được nàng.

Để tôi có dịp tỏ bày nỗi si mê của lòng tôi... "

Tôi trừng mắt nhìn chàng:

- Anh hát thế là thế nào?

- Thi cô nàng trong bài hát chính là em !

- Đừng đánh trống lảng, em biết chắc lúc anh làm bản nhạc này là lúc anh chưa hề quen em.

- Đúng vậy. Chàng gật đầu.

- Như vậy?...

- Nhưng lại đúng là em.

- Đâu giải thích xe, ?

- Bản nhạc này tựa là "Viết cho người tình trong mộng của tôi

" nghĩa là cho người con gái mà anh tưởng tượng ra, và đây chính là em đó Thảo a.

- Có thật không ?

Chàng nghiêm giọng:

- Thật vậy.

Tôi im lặng thỏa mãn, thỏa mãn đến độ không biết mình còn phải đòi hỏi gì nữa. Con đường thật dài, chúng tôi đi bên cạnh nhau, từng bước tiến tới (i trước... Và tôi tin rằng, chúng tôi sẽ mãi bước bên nhau trong suốt quãng đường đời còn lại.

CHƯƠNG 13

Mối tình như thế dễ gì giấu diếm mãi được, và lại chúng tôi cũng không muốn che đậy làm gì. Ngay ngày sau buổi dạ vũ, là Nam định tuyên bố cho mọi người biết ngay. Phong và Thu Phương là người đầu tiên rõ việc này, còn các bạn khác trong nhóm, một tuần lễ sau mới biết.

Hôm ấy là ngày nghỉ lễ, chúng tôi đến bên bờ hồ Cò Trắng ăn thịt nướng. Kể từ đêm vũ hóa trang đến nay chúng tôi mới lại họp mặt nhau. Chúng tôi mang theo một nồi thịt bò đã thái sẵn, 10 chiếc nĩa sắt để xâu lấy thịt và nướng theo lối người tiền sử. Cách ăn này do Nam học được của một người bạn ở ban mỹ thuật, hình như là một món ăn thông thường của dân du mục Tân Cương.

Đến bờ hồ, trời đã xế trưa, lẽ ra đám con trai phải lo việc nhúm bếp, làm lò; còn con gái thì lo việc nướng thịt, nhưng vì sau mấy tiếng đồng hồ đường trường mọi người đều mệt mỏi. Quẳng cả thịt, nĩa sang bên, họ ủa nhau nhảy xuống nước, hoặc rửa tay hoặc rửa mặt, và lò đi công việc phân công lúc đầu. Thanh Thương vừa tháo giày ra, nhảy xuống nước đã la inh ỏi, rồi lại toé nước tứ tung, khiến Dũng vừa đi qua, bị ướt cả mặt. Hấn vừa ướt mặt, vừa la:

- Làm trò gì đó bà khùng !

Thanh Thương ngưng tát nước quay đầu lại hỏi.

- Anh vừa gọi tôi là gì đấy?

- Bà Khùng !

- Thối chữa - Thanh Thương không nghĩ ngợi mắng - Nếu tôi là bà khùng thì anh là ông khùng !

- Ha! Ha! - Dũng đắc ý cười to - Nếu cô là bà khùng mà tôi là ông khùng, thì hai đứa mình cặp nhau coi bộ xứng lắm !

Mọi người được dịp cười ồ lên. Lần này Thanh Thương có vẻ bị thua thiệt, nhưng khi tiếng cười của mọi người chưa kịp dứt, thì đã nghe một tiếng "ùm !" và tiếng kêu lớn của Dũng. Thì ra Thanh Thương đã thừa lúc Dũng không để ý, đưa tay kéo mạnh lại đưa chân gạt, khiến Dũng mất thăng bằng ngã ùm xuống hồ. Lúc bước được lên bờ, thì đã ướt loi nhoi, những giọt nước chảy dài từ cổ, từ đầu xuống, trông thảm hại làm sao. Thanh Thương được dịp vỗ tay cười lớn nói:

- Ồ ! Nham nhỏ quá ! Trông nham nhỏ chết được ! Bây giờ anh giống như con gà mắc nước ghê !

Chúng tôi hòa theo Thanh Thương cười đến độ không ra hơi. Dũng đứng một bên lau mặt lau cổ. Trông mặt mày anh nhăn nhó chúng tôi không nhịn được cười. Một lúc sau thấy mọi người càng lúc càng cười già, Dũng tức tối quát:

- Thanh Thương, hôm nay mà tôi không sửa trị được cô, tôi sẽ lăn ngay xuống đất, lăn luôn đến Đài Bắc.

Quát xong hấn xông về phía Thanh Thương. Trước tình thế bất ổn, Thanh Thương vội quay lưng chạy. Dũng đuổi theo. Nam và tôi đứng cạnh nhau nhìn theo cười, bỗng Thanh Thương đến núp sau người Nam, dùng chàng làm bia đỡ... Dũng.

- Anh Nam, cứu tôi với !

Nam cười.

- Tôi làm sao cứu cô được ?

- Họ là người xấu, còn anh là người tốt. Người tốt thì phải giúp đỡ người tốt chứ !

Nam nhìn tôi nháy mắt, chàng trả lời Thanh Thương

- Mà chắc cô là người tốt hay không chứ ?

- Tôi thì nhất định là tốt rồi, anh đừng có nhìn bề ngoài ồn ào của tôi, mà lầm, coi vậy chứ tôi tốt lắm, hiền lắm, dễ thương lắm. Không tin anh hỏi Thảo xem !

Tôi cười.

- Tôi không dám bảo đảm đâu à !

Dũng đã xông đến trước mặt Nam, Thanh Thương nhảy vọt ra phía sau, rồi chạy ra phía trước. Hai người quay tròn Nam ở giữa, như chơi trò cút bắt. Dũng hét:

- Nam, cô ta có là vợ mày đâu mà mày bênh chứ ha?

- Nam, anh đừng nghe lời hấn, hãy cho hấn ăn đấm rồi tổng cổ hấn đi !

Nam bị xoay tròn muốn hoa cả mắt, chàng chỉ còn biết năn nỉ.

- Thôi hai bên ngưng chiến đi, tôi không thể chen vào chuyện mấy người được.

- Tôi không biết ! - Dũng nói - Hôm nay tôi phải nhận nước Thanh Thương bằng được, để cô ta uống no một bụng cho cô

ta biết !

- Tôi đổ anh đó ! - Thanh Thương hét.

- Tưởng tôi không dám ư ?

Nam nhìn tình thế, chàng thấy mình không thể không hòa giải.

- Thôi Dững, hãy vì tao mà tha cho Thanh Thương một lần đi !

- Cũng được. Dững nói - Có mầy điều đình thì tao nhận, nhưng với một điều kiện.

- Điều kiện gì ?

- Công bố chuyện bí mật của mầy ra !

Nam ngạc nhiên.

- Tao có chuyện bí mật gì đâu?

- Thôi được, nếu mầy không nhận đó là chuyện bí mật thì tao bật mí. Bây giờ mầy hãy hôn Thảo trước mặt mọi người xem nào?

Mọi người ồ lên kinh ngạc với tiếng huýt sáo, tiếng la hét hỏi han, tôi luống cuống nói không thành tiếng, mặt tôi nóng bừng, tim đập mạnh như muốn vỡ toang ra, bất giác tôi cúi đầu xuống, bên tai vẫn còn nghe tiếng cười hỉ hả và tiếng tán láo của Dững.

- Mầy có nhận tao là kẻ thông thiên không hả Nam ? Ngay đêm vũ hóa trang là tao đã để ý nghe rõ cả rồi, đúng không ? Mầy đã cướp đi của chúng tao một hạt ngọc, mầy làm cho

những người phải thất tình. Vậy thì bây giờ không thể không làm một cái gì để bù lại. Nhanh lên, hãy hôn Thảo trước mặt mọi người rồi sau đấy hát cho chúng tao nghe một bản nhạc. Đúng hay không các bạn ?

Tiếp đấy có tiếng ồn ào vang lên, tôi rối rắm, không còn nghe được họ đang bàn tán điều gì nữa. Trận chiến giữa Thanh Thương và Dũng đã kết thúc và bây giờ họ đang hướng về phía Nam. Đám con gái vây quanh tôi, hỏi loạn cả lên.

- Có thật thế không Thảo?
- Tại sao bây giờ không cho chúng tao biết gì hết vậy Thảo?
- Hai người yêu nhau lúc nào vậy Thảo?
- Con nhỏ này thật kín ghê đi !

Tôi bị những câu hỏi dồn dập loay hoay quanh, trốn không xong, mà chạy cũng không được, chối vào đâu bây giờ ? Chỉ còn biết lảng lạng cúi đầu nhìn xuống. Bên cạnh tôi, Nam cũng lâm vào tình cảnh tương tự Rồi không biết lúc nào, tôi thấy mình và Nam bị đẩy lại gần nhau, còn đám bạn thì vây tròn chung quanh hò hét, cổ vũ :

- Nam, hãy ra vẽ đàn ông con trai tí nào, biểu diễn đi ! Hôn người yêu bây giờ một phát đi !

Giương mặt tôi nóng như bị lửa, chưa bao giờ tôi bị xúc động mạnh như thế này, lòng cảm động tràn đầy niềm vui. Vì trong tiếng la hét kia, tôi có thể nghe thấy sự nhiệt thành, thiện ý của đám bạn. Rõ ràng là họ đang chia sẻ niềm vui và tình yêu của chúng tôi ! Nam đứng trước mặt tôi, chàng cúi đầu xuống, trước mắt đám đông đang la hét, tay tựa vào vai, chàng bảo nhỏ:

- Làm sao bây giờ đây em ? Chúng ta không còn cách nào thoát được nữa rồi. Đành vậy !

Nói xong, Nam cúi xuống hôn thật nhanh trên gương mặt tôi. Tiếng la hét lại nổi lên, rồi tiếng vỗ tay, tiếng phản đối. Họ bảo chúng tôi "hôn" gì mà "hời hợt" quá. Nam nhìn mọi người cười, chàng bắt chước sự phản đối, cất cao giọng ca, tiếng hát chàng thật công hiệu làm lắng tiếng ồn. Nam ca thật hay, thật xúc động với bản nhạc mà tôi mến chuộng. "Gửi cho người tình trong mộng của tôi". Khi tiếng ca chấm dứt, mọi người lại hét, lại huýt sáo tán thưởng rồi lại chầu chọc.

- Bản nhạc này mày sáng tác cho Thảo đấy hở Nam ?

- Tiếng "em" trong bài hát đây có phải là Thảo không ?

- Mày đã bày tỏ lòng si của mày với em bằng bản nhạc này đấy à ?

Họ vây quanh chàng không tha Nam đành cười trừ. Cho mãi đến lúc Nguyễn Hưng la lớn:

- Bây giờ chúng ta có nên ăn thịt nướng không?

Thì mọi người mới chịu giải tán, đi tìm gạch để làm lò, tìm củi để đun, lửa được đốt lên. Tôi cũng tìm một chỗ tốt để đồ đạc, xong cùng Thủy Ngọc xuống hồ rửa nồi. Thủy nhìn tôi.

- Tao đã đoán trước thế nào cũng có ngày này mà. Mày với hần thật xứng đôi, ông trời quá khéo sắp đặt.

Tôi nhìn nàng hơi ngạc nhiên, lời nói này sao có vẻ thân mật thế ? Nhớ lại cách đây không bao lâu tôi đã từng nghi ngờ Nam và cô nàng... Bây giờ, vẫn đôi mắt long lanh ấy nhưng với một nụ cười thật tươi.

- Xin có lời chia vui với mày nhé Thảo.

Tôi hơi lúng túng.

- Thủy Ngọc này, nói thật, trước kia tao đã tưởng mày..

Thủy Ngọc vội ngắt ngang:

- Tại sao mày nghĩ như thế chứ Thảo? Ngưng một lúc nàng tiếp - Tao đã từng bảo với mày là tao không thích xen vào chuyện ồn ào kia mà.

Miệng "Thủy Ngọc" mỉm cười trông thật dễ thương, nó đưa tay đè mạnh trên vai tôi:

- Để hôm nào tao sẽ kể cho mày nghe một chuyện. Người yêu của tao không có trong nhóm này !

Tôi ngạc nhiên.

- Thật thế à?

Thủy Ngọc cười gật đầu rồi bỏ đi. Tôi cúi xuống lấy chiếc nĩa sắt, bước đến bãi cỏ, ngồi xuống, cùng Thu Phương xiên thịt vào nĩa, Bằng nhìn tôi cười.

- Thảo, mày thật hạnh phúc.

- Mày cũng vậy !

Chúng tôi nhìn nhau mỉm cười.

Lửa cháy thật to, cả nhóm quây quần chung quanh vừa nướng vừa ăn. Mùi thịt thơm lan cả vùng đồi núi, tiếng cười đùa tràn cả mặt hồ. A9n một lúc, chúng tôi mới chợt khám phá ra là còn thiếu một người, đấy là Hà Thanh Thương và

tiếng cười đùa của cô ả. Nguyễn Hưng bảo:

- Tôi dám chắc cô ta định giở trò gì nữa đây, chớ một người không chịu nhận thua ai bao giờ thì đâu có bỏ ăn làm gì?

Tôi đứng dậy.

- Thôi để tôi đi tìm nó.

Bước dọc theo bờ hồ tìm kiếm, một lúc lâu mới nhìn thấy một bóng người ngồi trên tảng đá to cạnh bờ, ngược mắt nhìn trời như bất động, tôi gọi lớn.

- Thanh Thương làm gì đấy?

- Tao đang nhìn những đàn chim.

Vừa đáp, cô ta vừa tiếp tục nhìn lên cao. Trên trời có một vài chú chim bay lượn.

- Nhìn chúng bay vui quá, rồi tao nghĩ rằng tên của tao là Thanh Thương, thì tại sao tao chẳng được như chúng ?

Những câu nói ngớ ngẩn của Thanh Thương khiến tôi phì cười. Bước đến vỗ nhẹ vai nàng, tôi nói:

- Thôi mày đừng nghĩ đến chuyện bay nữa, nếu bây giờ mày không đến ăn thịt nướng, tao sợ một chút nữa thịt nó sẽ bay tuốt vào bụng của tụi nó hết trơn, và lúc đó thì than thở cũng muộn màng.

- Tao không muốn ăn. Thanh Thương á - Tao chỉ muốn bay, bay thật cao, bay thật xa, bay đến một chân trời nào đó.

Tôi lạ lùng nhìn cô ta.

- Thanh Thương, mày làm sao vậy?

- Tao hả - Thanh Thương ngoác miệng, nhún vai với thái độ bốn cọt nhìn tôi, rồi lấy giọng thảm thiết - Tao bị thất tình rồi !

Tôi nói:

- Thôi được rồi, đùa cợt bao nhiêu đấy chưa đủ à ?

Thanh Thương mở to mắt nhìn tôi.

- Mày có thông cảm tao được chẳng ?

Tôi khoanh tay lại, tại sao cô bé này lại chẳng chịu đi ăn thịt nướng ?

- Thông cảm chứ ! Cho tao biết xem mày yêu ai nào?

Thanh Thương lại ngoác miệng.

- Yêu Trần Hoài Nam chứ còn ai. Mày nhường hẳn cho tao nhé ?

Tôi cười to nhìn Thanh Thương con bé này chỉ tổ giờ trò quý, không lúc nào đứng đắn được ! Nhìn thái độ nham nhở của tôi, cô ta cũng cười, rồi hai đứa đứng lên quay về.

- Thôi đừng lo, không ai giựt anh Nam của mày đâu mà sợ. Ồi trời ơi ! Thịt nướng thơm quá !

Chúng tôi bước đến cạnh lò. Mọi người đang ăn uống say sưa. Thanh Thương với lấy một xâu thịt đang nướng trên lò, đưa thẳng vào miệng. Những giọt mỡ nóng bỏng, chạm vào làm cô ả hét to, quỵ xuống, nước mắt nước mũi tuôn ròn ròn. Mọi người xúm lại vừa cười vừa an ủi. Còn Thanh Thương thì một tay bụm lấy chiếc môi bỏng, một tay dụi lấy

mắt, những giọt nước mắt lại tuôn tràn ra khiến tôi và Thu Phương phải chạy đến vỗ về:

- Sao vậy Thanh Thương ? Chuyện gì thế Thanh Thương ?

Cô nàng thút thít.

- Người ta bị phỏng nặng thế này nè, không tin mấy người nhìn xem !

Thanh Thương đưa môi kề gần. Thật vậy, trên mép môi những bong bóng nước đã xuất hiện, có lẽ đau lắm. Thu Phương vồn vã:

- Có ai đem thuốc trị phỏng không ? Thuốc mỡ cũng được !

Không ai mang theo cả. Chỉ có thuốc đỏ, teinture d iode, thuốc cảm mà thôi. Mọi người nhìn Thanh Thương, đầm đìa nước mắt mà tay vẫn không rời xôi thịt nướng nên khó nín cười được. Dũng cầm xôi thịt đã nguội, đưa trước mặt Thanh Thương, vừa cười vừa nói.

- Thôi đừng khóc nữa bà khủng ai biểu bà hấp tấp làm chị Ăn miếng thịt này đi, để không còn gì mà ăn. Đừng lo, bỏng môi một tí không chết đâu mà sợ Tại cô ăn ở xấu xa quá, nên trời hại đấy.

Thanh Thương giận dữ, xô vôi hấn ra.

- Bức ! Người ta đã bị bỏng thế này mà mọi người lại còn mắng mỏ, người đâu vô lương tâm ! Ở đây mọi người đều vô lương tâm hết !

Nói xong không biết tại sao Thanh Thương bỗng òa lên khóc. Chúng tôi luống cuống ôm nàng hỏi:

- Sao vậy? Sao vậy Thanh Thương?

Đan Vân trừng mắt nhìn Dũng trác.

- Cũng tại ông cả ! Người ta đã bị phỏng rồi lại còn trêu cợt hoài. Đàn ông mấy người thật ư không vô !

Dũng kinh ngạc mở to mắt:

- Lỗi tại tôi nữa sao? Thật là làm ơn mắc oán.

Thu Vân xô Dũng đến.

- Sao chẳng chịu xin lỗi đi?

Dũng kêu lên:

- Xin lỗi? Tại sao tôi phải xin lỗi?

Đan Vân có vẻ giận dữ

- Anh chọc cho con Thanh Thương nó khóc, không chịu xin lỗi thì làm sao? Nhanh lên !

- Thôi được rồi, được rồi - Dũng bứt đầu bứt cổ, vẻ mặt thật thối nã đến trước mặt Thanh Thương, cúi đầu xuống như trả bài: - Thưa cô, cho tôi xin lỗi, tôi đã làm cô buồn. Lỗi thứ nhất là tôi không nên để cô bị bỏng. Lỗi thứ hai không nên để thịt nóng. Lỗi thứ ba không nên hảo tâm mang thịt đến cho cô ăn. Thứ tư không nên đùa cợt để lấy lòng cô Thứ năm... không nên... - Dũng chớp mắt, hấn chột tỉnh - Không nên để miếng thịt nướng kia chạy nhanh vào mồm cô.

Thanh Thương khóc chưa khô nước mắt, vừa nghe thấy câu nói trên, đã sặc sụa cười tọ Nàng đứng lên, ôm ngang người Dũng, thật thân mật.

- Anh Dũng, anh mới là người tốt, còn ở đây tất cả mọi người đều xấu.

Chúng tôi nhìn nhau ngo ngác, không ngờ bỗng nhiên mình lại biến thành người xấu lúc nào không hay. Dũng thì như vừa rơi từ cung trăng xuống, hấn gãi đầu. Thôi cũng được, miễn là Thanh Thương không còn khóc nữa thì tốt rồi. Vụ ăn "miếng thịt nướng" xem như đã trôi qua. Chúng tôi trở lại với sự vui vẻ và thức ăn.

Suốt hôm ấy, Thanh Thương và Dũng luôn quẩn quít bên nhau, chúng tôi nghĩ thầm, gió xuân thổi đến, không chừng chúng mình lại sắp có tin vui mới !

CHƯƠNG 14

Mùa hè sắp đến, mọi người có vẻ rộn rã hẳn lên, những buổi họp thưa dần. Chúng tôi tất cả đều là sinh viên năm thứ ba Trừ Nam học cao hơn một lớp, nên chàng sẽ ra trường trong mùa hè này. Tuy rằng trước mắt mọi người, chúng tôi là một lũ ồn ào ham chơi, nhưng đối với sách vở thì chúng tôi cũng chẳng dám bỏ bê cho lắm. Vì vậy việc họp mặt không còn thường xuyên, chỉ có thăm viếng lẻ tẻ mà thôi. Riêng sự gặp gỡ giữa tôi và Nam vẫn không một trở ngại, ngày ngày nhin một ít thời gian để hai đứa gặp nhau, đi dạo, tán dóc... Nhất là vì trong mùa hạ này, Nam còn phải đi thụ huấn ở quân trường. Chúng tôi sắp phải tạm biệt nhau, nên càng không thể đánh mất những thời giờ phút quý báu đó được. Ngày tháng trôi qua với mật ngọt với sung sướng. Chúng tôi ngụp lặn trong bờ hồ hạnh phúc và quên lãng đi tất cả vũ trụ với thế giới bên ngoài. Đã lâu rồi không gặp Thu Phương và các bạn, cũng như không nghe thấy có sự hò hẹn tụ tập nào. Nam và tôi, ngoài giờ học, lại ngây ngất trong men tình, cũng không còn rảnh rỗi để liên lạc với chúng bạn để biết tin tức của họ. Đến một hôm, Thu Phương mang nét mặt lo lắng đến tìm tôi.

- Thảo, mày biết chuyện của Nguyễn Hưng chưa?

Tôi ngạc nhiên.

- Chuyện gì thế?

- Anh chàng uống rượu say rồi cưỡi xe đạp để té từ trên bờ đê xuống gẫy chân !

- Trời ơi ! Tôi kinh ngạc - Chuyện xảy ra bao lâu rồi vậy?

- Một hai hôm trước thôi. Bây giờ hắn nằm bệnh ở bệnh viện.

- Chị có đến thăm hắn chưa?

- Chưa, tôi định đến đây rủ bồ cùng đi đó.

- Đợi mình chút nhé !

Tôi chạy vào nói với mẹ một tiếng, xong vội vã bước ra. Chúng tôi đi về phía trạm xe bus, vừa đi vừa trò chuyện, tôi hỏi :

- Nguyễn Hưng hồi nào tới giờ nào có biết uống rượu đâu, sao giờ lại uống cho đến độ như vậy. Hay là hắn buồn chuyện gì ? Cỡi xe đạp mà để lọt xuống bờ đê là một chuyện không tưởng tượng được. Nếu là anh chàng Lăng Xăng hay ba chàng Hiệp sĩ thì còn có thể tin, chứ Nguyễn Hưng làm sao có thể bộp chộp như thế ?

- Có lẽ hắn bị xúc động ! Nhưng thật Nguyễn Hưng quá đại !

- Bồ có ý ám chỉ Đan Vân ?

Thu Phương gật đầu thờ dãi.

- Có một người chị khủng như vậy, rồi có một người yêu điên như thế kia nữa thì hết nói.

Tôi ngạc nhiên.

- Bồ định nói gì thế ?

- Thế bồ không nhìn ra Đan Vân hoàn toàn khác hẳn Thu Vân ư ? Nó thương em đến độ nhường người yêu của mình cho em. Kết quả Nguyễn Hưng thất vọng trước sự cự tuyệt của nàng, mới đi uống rượu rồi mới bị gãy chân.

- Nhưng tôi nghĩ Đan Vân phải hoàn toàn vì Thu Vân đâu, ái tình chó đâu phải kẹo bánh hay đồ chơi gì mà có thể nhường qua cho kẻ khác, đâu ai khùng đến thế !

Thu Phương nói:

- Nhưng sự thật đã xảy ra như vậy. Thảo, tao hỏi mày, nếu mày có một người bạn thiết thân, cũng yêu Nam, thì mày có nhường cho cô ta không ?

Tôi nhìn Thu Phương.

- Không, không bao giờ ! Còn mày, mày có chịu nhường Phong cho họ không ?

Thu Phương ngẫm nghĩ rồi lắc đầu nói:

- Vì vậy, mà chúng ta không vĩ đại như Đan Vân được.

Tôi không chịu.

- Bồ đừng nói vậy mà miệt thị bản tính con người. Đan Vân làm như thế là không phải, nếu không có một lý do nào khác, thì tôi tin rằng chỉ có khùng điên mới hành động như thế !

- Con người bình thường đôi khi hành động bất ngờ biết đâu lòng !

- Nhưng Đan Vân là đứa thông minh.

- Chính vì thông minh mới hay làm những việc khùng !

Tôi ngập ngừng, câu nói của Hoài Ba9ng mới nghe qua có vẻ vô lý nhưng suy nghĩ kỹ không phải là không có lý. Tôi không đáp, chúng tôi lẳng lặng đi ra bến xe. Bỗng nhiên tôi nghĩ đến nhóm chúng tôi đều là những người thông minh như thế, chúng tôi có thể cũng làm những việc ba trợn như vậy được chứ?

Đến bệnh viện, phòng của Nguyễn Hưng nằm là một gian phòng hạng nhì, mỗi phòng có hai giường, nhưng giường kia trống, nên có thể xem như chỉ có một giường thôi. Khi chúng tôi đến nơi thì Phong đã ở đấy với anh chàng lẳng xằng, Thủy Ngọc. Hai chị em Vân cũng có mặt. Cha mẹ Hưng không đến, có lẽ vì bận việc, cũng có thể vì thấy chúng tôi quá đông nên người không tới. Bước thêm vào thì gian phòng đã đầy cứng. Vừa thấy chúng tôi, anh chàng Lẳng Xằng đã la lên.

- Nguyễn Hưng, đến thêm 2 mạng nữa kìa ! Quả thật phòng này như cái chợ ! Hèn gì, lúc này một cô y tá hỏi tao, có phải mày quen hết cả thế giới hay sao mà bạn bè cứ nườm nượp đến như kiến.

Bước đến cạnh giường, tôi hỏi:

- Làm sao vậy hả anh ?

Nguyễn Hưng nằm trên giường chân bó bột, đầu vai đều quấn băng trắng cườì đau khổ, héo hắt nói:

- Trời tối quá nên tôi không thấy đường.

Thu Vân ngồi cạnh giường, ngo ngác nhìn Nguyễn Hưng, vừa nghe thấy câu nói ấy, đôi mắt cô ta đỏ hoe, không nín được.

- Trời tối gì đâu? Tại anh không biết uống rượu mà cũng

uống. Chỉ làm khổ thân mà thôi !

Nói xong, Thu Vân nhắm mắt lại, hai hàng mi khẽ chớp, những giọt nước mắt rơi xuống. Nguyễn Hưng chăm chú nhìn, gương mặt anh chàng thay đổi dần, hai hàm răng cắn nhẹ vào môi, rồi tia nhìn dịu hẳn xuống. Hưng đưa tay bóp nhẹ tay Thu Vân trên thành giường, chàng nói như vô về trẻ thơ.

- Anh không sao cả Thu Vân ạ. Thật vậy, anh sẽ lành mà Thu Vân.

Nghe câu nói an ủi đó. Thu Vân không kèm lòng, cô ta ngã nhào người xuống, khóc to thành tiếng. Nàng khóc như để trút hết bao nhiêu nỗi đau khổ, uất ức, như để thổ lộ cả nỗi lòng mình. Nguyễn Hưng xúc động thật, anh chàng cố gắng lấy hết sức mình đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nàng nhỏ nhẹ:

- Làm sao vậy hờ Vân, anh không sao cả mà, em nhìn xem chỉ xây xát chút ít thôi mà !

Tay Hưng ôm đầu Thu Vân, đôi mắt chột ấm. Đan Vân đứng ở cạnh giường, nhìn diễn biến câu chuyện xảy ra, rồi bất chợt đưa tay dụi mắt, nhưng miệng vẫn mỉm cười, nụ cười không rõ là đau khổ hay sung sướng.

Chúng tôi chợt tỉnh ngộ, đây là giây phút mình cần rút lui khỏi phòng. Nháy mắt với Thu Phương và Thủy Ngọc, rồi kéo Đan Vân, Phong, anh chàng Lăng Xăng... ra khỏi phòng để cho Thu Vân và Nguyễn Hưng được tự do khóc, tự do kể lể nỗi niềm thương nhớ. Anh chàng Lăng Xăng khép cửa lại, nhưng vẫn đứng ở đấy:

- Tôi phải giữ nơi này để chận những người khách khác.

Một cô y tá nghe tiếng khóc, bước nhanh tới, định vào phòng, chàng Lăng Xăng vội chặn lại, hần cười.

- Đừng vào trong ấy cô, không có việc gì cả?

- Nhưng tôi nghe họ khóc ?

Anh chàng Lăng Xăng lại cười.

- Thế cô nghe rõ tiếng khóc của họ ư ? Đừng quấy rầy họ vì nước mắt đó có thể chữa lành vết thương công hiệu hơn thuốc tiên nữa.

Cô y tá lạ lúng nhìn chúng tôi, lắc đầu bước đi, khiến chúng tôi không ngăn được tiếng cười. nắm lấy áo Đan Vân, tôi khẽ nói:

- Đan Vân, tao muốn xử tội mày.

Chúng tôi rời khỏi nhóm, bước xuống thang lầu, đến vườn hoa của bệnh viện, nơi có hồ phun nước.

- Đan Vân, bộ mày định làm vị thánh sống à ?

Đan Vân thản nhiên nhìn những lá sen trong hồ.

- Tao chỉ muốn làm người trần tục.

- Mày không yêu Nguyễn Hưng thật sao?

- Tao đã nói cho mày nghe rồi mà.

- Có chắc không ? Hay là mày lừa ?

Đan Vân ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt tôi, một lúc mới thông thả nói:

- Lúc đầu, tao cũng yêu Hưng như Thu Vân vậy, nhưng sau đấy tao thấy rằng mình chưa thật tình yêu chàng.

- Tao không hiểu gì ca?

- Để từ từ tao nói cho mày nghe - Đan Vân hít một hơi dài - Thú thật lúc đầu tao có yêu Hưng, và có lúc tao nghĩ tao sẽ lấy chàng, sẽ sống hết cuộc đời với chàng. Nhưng rồi khi có một hình bóng của người con trai khác xuất hiện, tao bỗng nhiên thay đổi. Điều này chứng tỏ tình cảm giữa tao với Hưng chưa thật sự chính mùi, chưa đứng đắn. Trái lại, với Thu Vân thì lại khác. Khi còn học ban tú tài, thì trong ánh mắt nó chỉ có hình bóng của Hưng mà thôi, đến nay vẫn không thay đổi, không có một người con trai nào khác ngoài Hưng làm cho nó rung động. Mày xem, như thế, có phải chỉ có Thu Vân là có thể mang lại hạnh phúc cho Hưng thôi không ? Đồng ý không ?

Tôi nhìn thẳng vào mặt Đan Vân, ánh mắt cô ta rất thành thật.

- Vẫn chưa hiểu cho lắm. Mày bảo là mày đã yêu người khác rồi ư ?

- Không phải là tụi tao yêu nhau, mà là tao yêu người ta, nhưng bây giờ chuyện ấy cũng đã qua rồi.

- Người ở trong hay ngoài nhóm ?

- Người trong nhóm.

- Ai?

- Mày thật không biết ư?

Chúng tôi nhìn thẳng vào nhau, cả một lúc lâu vẫn không nói

với nhau một tiếng. Một lúc, Đan Vân thở phào, nàng vỗ nhẹ vào vai tôi, nói:

- Đừng ngại gì cả nhé Thảo, chuyện ấy đã qua rồi. Sống ở đời này có đứa con gái nào lại chẳng có phút nghĩ vẩn vơ ? Nói chi là trong nhóm, ngoài Thu Vân với mối tình si và cô bé không hề biết yêu là Thanh Thương ra, hầu như cô nào chả bị hấn làm rung động ?

Tôi cúi đầu nhìn xuống, một giọt nước trong như ngọc đang lay động trên chiếc lá sen to, phản chiếu tia nắng thành màu ngũ sắc lấp lánh. Đan Vân dò hỏi.

- Mày có để ý những lời nói của tao không Thảo?

- Không, chỉ hơi khó chịu chút thôi.

- Vì tao à ? - Đan Vân hỏi - Đừng có khùng nhé Thảo. Mỗi người đều có hạnh phúc riêng, biết đâu sau này tao lại chẳng sung sướng hơn mày.

Tôi ngẩng đầu lên, đôi mắt kia long lanh một cách thành thật. Xiết chặt tay Đan Vân, tôi bắt đầu phấn khởi.

- Tao mong mày được như vậy. Dù sao trước mắt tao, mày vẫn là người vĩ đại vô cùng !

- Đừng có dùng bừa hai chữ vĩ đại như thế - Đan Vân nói - Chúng ta ai cũng đều tầm thường, nhưng cuộc đời thì lại quá phức tạp.

Phải chi mọi người đều đơn giản như Thanh Thương thì hay biết bao !

Vâng ! Cuộc đời quả phức tạp, như hạt nước đang lăn trên lá sen kia, lấp lánh những tia sáng rực rỡ. Nhưng dù sao tôi

thấy nó cũng còn đẹp lắm.

CHƯƠNG 15

Ngày Nguyễn Hưng hoàn toàn bình phục, thì hôm sau là Nam phải nhập ngũ. Vì thế để ăn mừng ngày lành bệnh của Nguyễn Hưng cũng đồng thời tiễn Nam lên đường, chúng tôi đã tổ chức một buổi dạ tiệc thật to tại nhà của Phong. Khách đến dự đông quá, nên chúng tôi phải dùng phương thức tự dịch. Sau buổi cơm, mọi người lại tán mát trong phòng khách. Nhưng không hiểu tại sao, không khí lại mất đi sự vui vẻ và ồn ào như xưa.

Tôi và Nam vì viễn cảnh chia ly, Nguyễn Hưng và Thu Vân thì khảng khái. Đan Vân tình cảm phức tạp. Thủy Ngọc với Lan trầm lặng hơn. Nhưng lạ lùng nhất phải kể là Thanh Thương, cô ta vẫn ngồi yên lặng lạ lùng.

Gian phòng khách thật to với bao nhiêu người mà không ai nói một tiếng nào cả, bầu không khí trở nên nặng nề, khó hiểu. Dững như chịu không nổi, đứng giữa phòng lớn tiếng nói:

- Tại sao mọi người câm hết vậy? Hôm nay là ngày gì vậy?

Trường bảo:

- Chúng ta tìm trò gì chơi nào?

Không một ai hưởng ứng. Hà đến mở máy hát, chàng đặt một đĩa nhạc điệu Valse. Tiếng nhạc tán mát trong gian phòng trang nghiêm, càng tạo ra một vẻ lẳng mạn làm sao. Hà

bước đến cạnh Thanh Thương, cúi người xuống.

- Xin mời cô một bản, được không?

Thanh Thương trả lời khô khan:

- Không thích !

- Hôm nay cô làm sao thế ? Ăn phải thuốc nổ rồi à !

- Bùm ! - Thanh Thương giả vờ kêu lên.

Hà tinh nghịch

- Nổ rồi, thì bây giờ nhảy chứ ?

Thanh Thương miễn cưỡng đứng lên. Thu Phương và Phong cũng ra giữa phòng. Tiếng nhạc valse vừa nhẹ nhàng vừa ướt át. Nam nhìn tôi, chúng tôi không nói với nhau lời nào, cùng đứng dậy, lướt vào phòng, rồi Nguyễn Hưng và Thu Vân cũng bước ra, mọi người dần dần ra piste. Tựa người vào mình Nam, tôi bước những bước thật tình, quay cuồng trong đau khổ. Hết một bản nhạc chúng tôi vẫn không nói với nhau một lời nào. Điệu Valse vừa dứt, không hiểu ai lại đặt thêm đĩa nhạc khác điệu Mambo, rồi cũng không hiểu ai tắt đi chiếc đèn lớn giữa phòng, chỉ để lại ngọn đèn lò mờ sáng. Tôi dựa đầu vào vai Nam, cảm chàng chạm nhẹ trán tôi. Tiếng nhạc êm đềm, chúng tôi quay cuồng, quay cuồng...

Nam khẽ gọi:

- Thảo !

- Oi !

- Thảo !

- Dạ !

- Thảo ! Thảo ! Thảo !... tiếng gọi của chàng buồn như tiếng thở dài.

Chúng tôi vẫn quay cuồng, quay cuồng, quay cuồng...

- Sau khi anh nhập ngũ rồi, ở nhà em làm gì ?

- Nghĩ đến anh.

- Còn gì nữa?

- Vẫn nghĩ tới anh.

- Rồi sao?

- Nghĩ đến anh, nghĩ đến anh mãi đến lúc anh trở về.

- Thảo !

- Hờ?

- Anh yêu em - Chàng khế bảo.

Tôi nhắm mắt lại, những giọt lệ đọng trên mí Tôi không dám lên tiếng, cũng không dám mở mắt vì sợ những giọt lệ lem nhem kia làm tôi mất đẹp. Không dám hở môi, vì sợ tiếng nấc nghẹn ngào. Cũng không dám suy nghĩ, vì sợ nỗi bứt rứt khó đau làm tôi chết đi được.

Chúng tôi tiếp tục quay cuồng, quay cuồng...

Rồi tiếng nhạc ngưng bật. Rồi đèn mở sáng. Chúng tôi kinh ngạc đứng yên. Và khi nhìn ra tôi mới thấy cả gian phòng chỉ còn duy nhất một cặp chúng tôi.

Và tiếng vỗ tay lẫn tiếng cười nổ tung cả gian phòng, trong đó có tiếng thét của Dũng thật to:

- Đẹp quá ! Hay quá ! Lãng mạng quá !

Giương mặt tôi đỏ hồng lên. Họ đang làm trò quỷ gì thế ? Những trò quỷ dễ thương và thân mật làm sao? ánh đèn lại phụt tắt, Thanh Thương bước tới trước mặt chúng tôi.

- Thảo mầy cho tao mượn kếp mầy một tí nhé ?

Tôi lách người qua, cười.

- Được mà.

- Mày phải biết, Nam vẫn còn thiếu tao một bản. Hôm trước, trong buổi dạ vũ hoá trang, anh chàng có hứa là sẽ nhảy với tao bản cuối cùng. Nhưng rồi hẫng lại nhảy với mầy làm tao ghen quá xa.

- Thế à ?

- Thật mà. - Thanh Thương giả vờ than thở - Lúc tao trở về nhà, tao đã khóc suốt một đêm.

Nam chen vào.

- Cô quên là tàn tiệc vào lúc trời sáng ư ?

- Ờ thế thì khóc đến tối.

Tôi cười đáp :

- Tao thông cảm cho mầy.

Nhưng Thanh Thương vênh mặt lên.

- Mày cười tao đẩy hờ Thảo? mày ác lắm, mày tưởng mày là kẻ chiến thắng rồi muốn hiếp đáp tao sao? Thật tình, tao thấy tao đẹp hơn mày mà, nhưng không hiểu tại sao Nam lại yêu mày mà chẳng yêu tao.

Rồi quay sang nhìn Nam, Thanh Thương gặng:

- Tại sao vậy anh Nam ?

Nam cười khúc khích, chàng nói:

- Ai bảo tôi không yêu cô ? Tôi yêu cô lắm mà !

- Thật không ? - Thanh Thương nhướn đôi mắt lên kẻ sát mặt Nam. - Có thật không anh ?

- Thật mà. Tôi yêu cô như yêu chú chó Ha - Ba ở nhà tôi đấy.

- Hứ ! - Thanh Thương có vẻ giận - Anh Nam, anh cũng hư lắm rồi ! - Nam vẫn cười.

- Đó là tại bắt chước cô đấy.

Thanh Thương kéo lấy Nam.

- Thôi chả thèm cãi với anh, bây giờ hãy dìu tôi ra sàn nào, nhảy hết bản này là anh hết nợ tôi và tôi sẽ không còn buồn vì anh nữa.

Quay sang tôi, Thanh Thương hỏi:

- Thảo, mày không ghen chứ ?

- Tao bảo đảm.

- Vậy thì tao yên tâm. Nhưng nếu trong trường hợp là người yêu của tao, thì đưa con gái nào chỉ liếc chàng một cái tao

cũng không cho nữa là.

Tôi nói:

- Nhưng mày đâu phải là con gái, mày chỉ là chú chó con Ha-Ba thôi !

Thanh Thương trợn mắt:

-Ồ Thảo. Hai người định hợp tác để bắt nạt tôi đấy ư ? Hai người yêu nhau ra rít, coi tôi như 1 trò tiêu khiển, sao tàn nhẫn như vậy? Thái mày quả thật là người thật tàn nhẫn. Không phải, chỉ có mày mà còn cả ông này nữa. - Thanh Thương chỉ Nam.

Nam nói:

- Thôi được rồi, cô lái nhái bao nhiêu đấy đủ chưa?

Tiếng nhạc lại vang lên, đó là 1 bản valse Thanh Thương không nói không rằng, cùng Nam bước. Tôi dự định đi ra, thì Phong tiến đến nắm lấy tay, chàng ta bảo:

- Nhảy với tôi bản này nhé Thảo, Thu Phương đã bị ba tên hiệp sĩ kéo đi mất rồi.

Phong tiếp:

- Chùng nào đánh hôn hờ Thảo?

- Không rõ, có lẽ đợi anh ấy huấn luyện xong sẽ tính sau !

- Thu Vân với Nguyễn Hưng sắp đánh hôn rồi đấy.

- Thế à ? - Tôi cũng không ngạc nhiên lắm - Vậy thì đẹp quá ! lại thêm một cặp !

Phong nói:

- Chị giúp giùm Dũng nhé, hắn có vẻ mê Thanh Thương rồi đấy.
- Tội quá ! Lại cũng Thanh Thương !
- Sao?
- Cô bé ấy còn con nít lắm có biết yêu đương gì đâu !

Phong nói:

- Dũng nó cũng biết thế, nhưng cũng chẳng phải có người giúp cho cô bé trưởng thành chứ !
- Đâu cần, như thế nó cũng sung sướng lắm rồi !

Thật vậy, tôi nhìn qua bên cạnh. Thanh Thương đang nhảy với Nam thật say sưa, thân hình hơi ngã về phía sau giống như 1 chú bướm đang mở rộng đôi cánh để hưởng lấy thú vui của cuộc đời. Như thế là nhất rồi ! Nàng đâu cần tình yêu của một người nào khác. Chính mình yêu một người là đủ rồi, cần gì nữa. Bản nhạc chấm dứt, Nam lại trở về bên cạnh tôi, chàng lau những giọt mồ hôi trên trán, cười bảo:

- Con bé này thật anh bắt đắc dĩ lắm mới nhảy với nó !

Tôi mỉm cười.

- Tại sao lại bắt đắc dĩ ? Cô bé lại trêu anh nữa à ?
- Không phải thế. - Nam đáp, chàng nắm lấy tay tôi - Thái, chúng ta ra vườn chơi, em nhé ?

Gian phòng khách ngập ánh đèn mờ, tiếng nhạc êm dịu, khiến mọi người có vẻ say mê khung cảnh này. Chúng tôi ra

khỏi phòng không ai hay. Chúng tôi đứng tựa vào nhau, dưới ánh trăng, dưới bóng cây mờ ảo. Đi dần đến hồ nước, bóng nước phản chiếu ánh sáng soi cảnh vật xung quanh, ánh trăng và bóng chúng tôi trong lòng hồ. Chàng hỏi khẽ:

- Em có nhìn thấy không ?

- Nhìn thấy gì ?

Chàng chỉ vào bóng.

- Đây. Chúng ta cứ đứng sánh vai mãi như thế này em nhé.

Gió đêm thổi gợn sóng mặt hồ, một cánh hoa thạch lựu rơi nhẹ trên giong nước. Bóng lay động, lay động không thôi. Hai mái đầu nằm giữa bóng cây, bóng hoa và bóng mây. Rồi chúng tôi nhìn nhau.

- Thảo, anh yêu em, yêu em từng hơi thở.

Tôi tiến đến gần, chàng cúi xuống, môi chàng nóng bỏng, tôi xiết chặt đầu chàng. ý thức thoát ra khỏi lòng ngực bay đi... bay đi thật xa, thật xa... Và gần như không còn trở về thân tôi nữa. Rồi bỗng nhiên, tôi văng vẳng nghe có tiếng hát, tiếng hát thật xa thật nhỏ :

Tôi có nhiều giấc mộng.

Trong giấc mộng đều có em.

Tôi có rất nhiều ảo tưởng.

Mỗi ảo tưởng đều có dáng em.

Đã trăm lần tôi hằng nguyện cầu.

Nguyện cầu định mệnh ban phép lạ.

Để tôi được nhìn, được nghe, được cả em.

Để tôi được thổ lộ lòng tôi, một lòng si dại.

Nhưng bây giờ, em ở đâu em ?

ý thức vẫn chưa trở về, tiếng ca đã mất, nhưng tôi vẫn không chú ý lắm. Cho đến lúc rời nhau, mới chợt nhớ, tôi hỏi:

- Anh có nghe gì không ?

- Nghe gì ?

- Có người đang hát.

- Trong phòng khách vọng ra mà, để ý làm chi.

Chúng tôi vẫn tiếp tục đứng ở vườn bông, cho đến lúc đèn trong phòng khách bật sáng, chúng tôi mới trở về đám đông.

Thu Phương gặp chúng tôi hỏi ngay.

- Thanh Thương đâu rồi?

- Thanh Thương à ? - Tôi ngạc nhiên - Tôi không biết !

- Thế nó không có ra vườn với mấy người sao?

- Đâu có ? Tôi đâu thấy.

Thu Phương nói:

- Cái con quỷ này không biết đi đâu rồi. Có lẽ nó định làm trò gì nữa đây. Mặc nó chúng ta vào ăn chè hột sen đi, tôi với Đan Vân nấu đấy.

Chúng tôi bước vào, mọi người bắt đầu nhâm nhi Đem đã

khuya và chúng tôi ăn cũng đã nhiều, nhưng đáng Thanh Thương chẳng thấy đâu. Sau một lúc dò hỏi, cô tớ gái của Phong mới cho biết là cô nàng đã bỏ về từ lâu.

Tại sao? Không ai thắc mắc cả, vì Thanh Thương là một bà khùng xuất hiện bất chợt !

CHƯƠNG 16

Chúng tôi phạm nhiều lầm lỗi lớn. Đó là vì chúng tôi hãy còn ấu trĩ hay sợ xuất trong việc phán đoán, thường chỉ tựa vào trực giác mà kết luận sự kiện.

Chúng tôi chẳng qua chỉ là 1 lũ con nít, một lũ khù khờ tự cho mình thông minh. Mãi cho đến lúc hiểu được thì mọi chuyện đã muộn. Một năm trôi qua nhanh chóng. Trong một năm đó Nam được huấn luyện quân sự tại miền Nam. Tôi sắp thi ra trường nên lúc nào cũng ngập đầu sách vở. Thu Phương và các bạn khác cũng đều là sinh viên thứ tư như tôi, nên mọi người đều không rảnh rỗi lắm. Cuộc sinh hoạt của nhóm coi như tạm thời bị đình trệ, mà chỉ còn 1 vài cuộc viếng thăm riêng rẽ. Tình cảm giữa tôi, Thu Phương và hai chị em Vân gần gũi hơn nên thường gặp nhau, chỉ có Thủy Ngọc là gần năm trời vẫn biệt tăm. Thu Phương có lần bảo cho tôi biết.

- Thanh Thương vẫn như xưa, suốt ngày đùa giỡn chứ không đứng đắn được giờ phút nào cả. Lúc gần đây như cô ta loạn hơn, khiến nhiều lúc mọi người gọi là bà điên !

- Thế Dũng không còn đeo theo nó nữa sao?

- Không còn từ khuya rồi. Mấy biết những đứa con gái như Thanh Thương thì có lẽ suốt cuộc đời vẫn chưa biết yêu là gì. Trước mắt cô ta hình như con trai và con gái như nhau.

- Thế còn Thủy Ngọc ?

- Gần lấy chồng rồi !

- Thật à ?

- Chồng nó là một thương gia, buôn bán đồ nhựa, lớn hơn nó gần những 20 tuổi và hình như là ông ấy tục huyền.

- Sao vậy? - Tôi ngạc nhiên - Tại sao nó lại lấy chồng như thế ?

- Ông chồng là một Huê Kỳ ở Mỹ, lấy ông ta Thủy Ngọc sẽ được đưa sang Mỹ, Mỹ quốc bây giờ đã trở thành cái tổ ong cho mọi người rồi.

Tôi chống đối.

- Nhưng Thủy đâu phải là hạng người như vậy? Con bé thành thật và không hề có óc hướng ngoại, không hề mê giàu sang kia mà. Vậy thì đâu lẽ gì lại bán mình cho những đồng tiền vinh hoa kia?

- Trên thế gian này không có gì là tuyệt đối cả, trái đất cứ quay tròn trong mỗi phút, mỗi giây, thì có gì là không thay đổi? Thảo, mày biết bao nhiêu về cuộc đời này mà dám nói thế.

Vâng, đối với cuộc sống này tôi hiểu biết bao nhiêu chứ? Sau những lần thay đổi lớn lao kế tiếp nhau, tôi mới thấy rằng quả thật mình chỉ là một đứa khù khờ.

Lại một mùa nghỉ hè.

Nam được di chuyển về một trung tâm huấn luyện khác ở gần Đài Bắc. Điều này hợp với việc thi đậu ra trường của tôi, đã mang đến trong lòng tôi bao nhiêu sự sung sướng ! Những buổi tối liên tiếp, tôi được ở gần bên Nam, nói hết những điều thương nhớ, bày hết nỗi buồn tương tự Vui mừng trong sự

vui mừng, sung sướng trong sự sung sướng. Và chúng tôi như quên lãng cả đất trời.

Cả nhóm đã biết được tin Nam được đổi về Đài Bắc, cộng thêm tất cả đều được ra trường, nên mùa hè này thật vui. Đám con trai sắp bị đi thụ huấn và chưa biết kết quả. Còn đám con gái, có đứa sắp xuất ngoại, đứa lấy chồng, đứa đi tìm việc làm. Khiến cho cả nhóm chúng tôi phải đứng trước một viễn ảnh tan rã. Vì vậy, mùa hè này phải thật là vui cho cuộc họp mặt lần cuối. Cũng may là nhằm lúc Nam được nghỉ phép ba hôm, nên Thu Phương và Phong vội quyết định ngay. Chúng tôi tổ chức một cuộc du ngoạn xa, cắm trại trên bờ biển Phước Long.

Đây là lần họp mặt cuối cùng cho cả nhóm. Tất cả mọi người đến tham dự. Một đám đông ồn ào mang theo bốn chiếc liêu to, hai cái dành cho con trai, hai cái cho con gái, đồng thời còn mang theo cả nồi, niêng soong chảo.. thảm, mùng mền, áo tắm... Nam mang theo chiếc đàn Guitar, Hà mang theo chiếc khẩu cầm. Chúng tôi dự định ngủ tại bãi hai đêm, chơi ba hôm. Ban ngày tắm biển, ăn uống... Và tối đến ngắm trăng, nghe tiếng sóng.

Cảnh bờ biển thật đẹp. Biển xanh, trời xanh, sóng biển trắng xóa mang theo vị mặn của biển và những chú cá đủ màu sắc tung tăng trong nước. Sau khi dựng lều trại xong, đa số chúng tôi vội thay ngay áo tắm nhảy xuống biển. Xa lánh được cái ồn ào của thành phố, chúng tôi trở thành trẻ thơ, đùa giỡn, rượt bắt, la hét trong nước. Thủy Ngọc và Thanh Thương chơi trò toé nước, rồi lại vật nhau ngã âm xuống kết wuả là cả hai, người nào cũng uống nước no nê, khiến cho chúng tôi được dịp cười hả hê.

Suốt ngày trên bãi bể làm chúng tôi như say như ngây. Mặt trời hâm hỏ xâm chiếm làn da mũi, làm rát cả da lưng. Mê mải bơi lội làm tứ chi chúng tôi bải hoải. Nhưng rồi khi mặt biển nuốt mất mặt trời, khi ánh sáng chiếu hồng mặt nước, khi gió lộng bốn bề thổi lên chúng tôi lại quên đi mệt mỏi. Cảnh biển đẹp một cách lạ lùng khiến chúng tôi đứng ngẩn ngơ hàng giờ. Những đám mây trắng đổi dần sang màu vàng ánh, rồi màu đỏ, màu tím và xám dần... nước biển tùy theo màu trời biến biến hóa hóa, cảnh vật đẹp đến độ làm chúng tôi muốn ngưng thở.

Rồi màn đêm xuống, những đám sao lấp lánh trên trời cao. Mặt biển đen kịt với chớp sáng dài, tiếng gió thổi, tiếng sóng xô vào bờ, vào đá, tạo nên những âm thanh hùng vĩ như lời ca. Chúng tôi trải thảm trên bãi, ngồi quây quần tắm dưới ánh trăng nghỉ ngơi tán dốc... Nam ôm đàn ngồi cạnh tôi, chàng nhẹ nhàng gảy đàn trong lúc tôi tựa đầu vào vai chàng, thưởng thức vẻ đẹp yêu kiều và thần bí của thiên nhiên.

Xa xa, bóng thuyền đánh cá ra khơi. Những ngọn đèn leo lét như những đốm sáng lung linh trên mặt biển, đối chiếu với những ánh sao trời trên cao, tạo nên một khung cảnh thật thơ mộng. Chúng tôi ngẩn ngơ, chúng tôi say đắm, mắt nhìn ra biển mà không thốt nên một lời nào cả. Đẹp quá ! Chưa bao giờ chúng tôi nhìn thấy một khung cảnh tuyệt diệu như thế này ! Bụi bậm đô thành đã được gội rửa, giờ này chúng tôi hoàn toàn mới, tư tưởng chúng tôi đã thức tỉnh trước cảnh đẹp, chúng tôi không hản cảm động mà đang bị kích động đây. Những đốm lửa trên tàu đánh cá, dần dần ra xa, tản mát ra khắp mặt biển rồi biến mất. Tôi thở dài, Nam cũng thế. Chàng tiếp tục gảy đàn, trong khi Trường mang khẩu cầm ra. Thanh Thương đứng cạnh chúng tôi không biết tự bao giờ, cô ta ngồi xuống, hai tay quàng lấy chân, cầm tựa vào gối, ngược

nhìn Nam bảo:

- Anh Nam, hát cho tôi nghe đi !

Nam thờ ơ.

- Hát cho cô à ?

- Vâng, hát cho tôi, vì tất cả những bản nhạc anh hát, tôi đều nghe say mê cả.

Lời phi nói khiến tôi không thể tự chủ được, ngẩng đầu lên nhìn, bỗng nhiên một cảm giác là lạ lướt qua đầu tôi. Tôi có lầm không? Sao giọng nói của Thanh Thương có vẻ run rẩy thế ?

- Được rồi, tôi hát, nhưng cô thích nghe bản gì nào?

- "Cho người tình trong mộng của tôi" đi anh !

Nam gảy nhẹ chiếc đàn Guitar, chàng bắt đầu hát. Dầu đã nghe hàng trăm lần, nhưng sao bản nhạc như có một sức mạnh kỳ lạ, nó đang kích thích tim tôi.

Đã có trăm lần anh nguyện cầu

Nguyện cầu định mệnh ban phép màu

Để anh được nhìn em được nghe em và được cả em

Để tôi được thổ lộ lòng mình, một tấm lòng si dại...

Tiếng hát đã dứt, nhưng không một ai lên tiếng, không một ai vỗ tay, tất cả bàng hoàng với tiếng gió thổi tiếng sóng tiếng nhạc. Chiếc đàn Guitar vẫn còn dạo nhẹ những khúc nhạc êm đềm.

Thanh Thương lặng lẽ bước về lều.

Đêm đã khuya, mọi người chưa ai buồn ngủ. Nằm dài trên thảm, Thu Phương đề nghị chúng tôi nói chuyện về đêm. Thế là mọi người bắt đầu nói về Sao, về Trăng, về sóng biển và những mộng tưởng xa vời... Rồi có người nằm ở đấy ngủ. Gió đêm thổi càng lúc càng to làm tôi ba* t đầu thấy lạnh. Tôi đứng dậy, định về lều lấy thêm chiếc áo lông, chàng nói:

- Đừng bỏ đi, Thảo !

- Em về lều lấy áo xong trở ra ngay !

- Ra liền em nhé. Cuộc đời chúng ta sẽ không bao giờ còn cơ hội để tìm gặp một đêm đẹp như thế này nữa đâu em !

Tôi ngẩng người ra. Câu nói báo trước điều không may chẳng ? Sống ở thời đại này sao lại mê tín như thế ? Tôi chạy về phía lều, vừa chạy vừa nói:

- Nhất định em sẽ ra mà !

Chui vào lều, tôi giật mình. Đầu lều, treo le lét một chiếc đèn gió, dưới tia sáng vàng vọt kia, Thanh Thương nằm đơn độc, gương mặt nó hướng ra phía ngoài, những giọt nước mắt còn quện trên má. Tôi gọi lớn:

- Thanh Thương !

Cô bé giật mình tỉnh dậy ngay, nó có vẻ không ngờ tôi lại bước vào, nên vội chồm ngay dậy, đưa tay quạt lấy những giọt nước mắt còn đọng trên mặt. Tôi cúi xuống, nắm lấy hai vai nàng.

- Chuyện gì thế Thanh Thương ?

- Đâu có chuyện gì đâu - Thanh Thương gượng cười.
- Nói cho mình biết đi Thanh Thương, chuyện gì thế ?

Khuôn mặt cô ta nhăn nhó.

- Chuyện gì đâu mà nói cho mày nghe Không lẽ nói chuyện thất tình ư ?

Tim tôi đập mạnh, nhìn thẳng vào mắt Thanh Thương.

- Thật à ?

Thanh Thương giả vờ ngờ ngạc.

- Thật cái gì ?
- mày đã nói đó
- Thất tình à ? - Cô bé lại cười, nắm lấy tay tôi. - Đúng vậy, tao đã nói với mày là tao yêu Nam mà.

Tôi vẫn nhìn thẳng vào mắt Thanh Thương, hỏi gặng lại

- Thật thế ư ?

Thanh Thương giả vờ kêu lên.

- Ồi trời ơi, Thảo. Bộ mày tưởng làm con gái trên cõi đời này bắt buộc ai cũng phải yêu Nam như mày hết sao?

- Thế tại sao mày lại khóc ?

- Khóc à ? Ai bảo tao khóc đâu? - Thanh Thương nhú mày, trừng mắt nhìn tôi rồi lại cười hì hì - Nói cho mày biết, lúc nãy vì tao ngâm nước quá lâu, nên nước biển chảy vào mắt. Lúc đầu tao cũng không thấy gì, nhưng bây giờ thì xốn mắt

wá, gặp gió thổi là nước mắt lại tuôn ra, tao mới chui vào lều nằm nhỏ thu& c, vì vậy mày tưởng tao khóc chứ gì? Rồi Thanh Thương thở dài - Mấy cô học văn khoa thật quá lắm, ưa phóng đại như8~ng câu chuyện không đâu, không chừng mai đây, mày dám tuyên bố trước mặt mọi người là: Con Thanh Thương nó thất tình nên trốn vào lều nằm khóc lắm à !

Tôi chăm chú nhìn cô tạ Có thật tình như vậy không? Trên gương mặt sáng sủa kia tôi nào có tìm thấy nét u buồn gì đâu?

Có lẽ đúng đấy, tại tình cảm của mình quá nhạy chứ Thanh Thương đâu phải là kẻ đa sầu? Thấy điều giải thích này có vẻ hợp lý, tôi vội đứng dậy nói:

- Thế cũng được, thôi nằm xuống đi, lúc nào mắt rất nhớ đu8~ng ra gió nhé ! Để tao lấy chiếc áo ra ngoài mặc.

Lấy áo xong, tôi trở ra bãi cát ngồi xuống cạnh Nam, chàng hỏi:

- Sao đi lâu quá vậy?

- Mắt của Thanh Thương bệnh, nên em ngồi xuống nói chuyện với nó vài câu.

- Nó làm sao thế ?

- Có lẽ bị nước biển vào mắt.

Chúng tôi không để ý đến chuyện Thanh Thương nữa, nhìn ra mặt biển đen ngòm như tấm lụa đen đang phản chiếu ánh trăng lấp lánh, nhìn bầu trời rã rác những vì sao, chúng tôi ngồi yên lặng nghĩ ngợi về tương lai xa vời.

- Thảo, hãy xuất ngoại cùng anh em nhé ? Anh vừa xin

dud*ọc một lúc 3 cái học bổng, chỉ cần những học bổng này, chúng ta đủ sống được ở nước ngoài rồi em a.

- Nhưng mẹ chỉ có mình em, em không muốn xa người.

- Hay là em tính kỹ lại với mẹ xem sao?

- Nếu em đem chuyện ra bàn với mẹ, nhất định người sẽ khuyến khích em đi. Em biết, mẹ chỉ lo cho hạnh phúc của em, nhưng nếu chúng ta làm thế thì ích kỷ quá đi anh.

Nam in lặng nghĩ ngợi, chàng nằm dài xuống, đưa tay gối đầu nhìn lên khoảng không. Tôi hỏi:

- Nếu đi, thì chừng nào anh khởi hành ?

- Sau khi mãn khoá huấn luyện, mùa xuân năm sau anh mới đi. Nhưng mà, nếu không có em cùng đi, chắc anh cũng không đi.

- Bậy ! - Tôi nói - Anh phải đi chứ ! Hay là chúng ta làm lễ đính hôn, rồi anh xuất ngoại em ở nhà chờ anh về làm lễ thành hôn sau?

- Nhưng biết anh đi bao lâu? Sự nghiệp nào lại không có những quyến rũ của nó ? Thảo, đừng nói nữa, nếu em không đi thì anh cũng ở nhà !

- Anh thật là trẻ con. - Tôi nói - Tình yêu kéo dài ngày này qua ngày khác, chứ đâu phải từng giờ từng phút đâu mà anh nói thế.

- Đó chính là những câu nói khoác cu/a những ông làm thợ - nam bảo - Hai người yêu nhau đều mong mỗi phút giây được gần gu/i nhau, chớ bằng không họ cần gì lấy nhau, cần gì phải đau khổ, Thảo, anh là một người trần mắt thịt chớ không

phải là Thần Thánh, nên anh phải tranh thủ từng giờ từng khắc để được cận kề bên em.

- Anh Nam, anh thật là khủng.

- Vâng, anh đã coi tình yêu là trên hết, còn lợi danh, tương lai anh bỏ qua một bên. Vậy là anh khủng !... Nhưng dù sao đây cũng là sự di truyền tình ca/m của mẹ.

Tôi hơi khó chịu.

- Sao lâu quá không nghe anh nhắc đến cha anh ?

- Đừng nhắc đến ông ấy, Thảo.

- Anh đừng nên hận cha, vì dù sao người cũng là cha anh mà.

- Nhưng ông ấy là kẻ có tội, ông ấy đã giết mẹ anh. Không bao giờ, không bao giờ anh có thể tha thứ ông ấy, em đừng nói hêm lời nào nữa !

- Nhưng có thể vì vô tình, có thể vì sự yêu đuối, cha anh có lúc cũng ca/m thấy đau khổ chứ ? Tại sao anh không cho người cơ hội để giải thích? Đừng anh, đừng làm thế ! Anh hãy xem em đây, cha mẹ em tuy đã ly dị nhau, nhưng em vẫn không bao giờ giận người. Nếu có 1 ngày nào đó cha trở về, có lẽ em vẫn sẵn sàng ngã vào lòng cha.

Nam cắt đứt lời tôi.

- Hoàn cảnh của hai đứa khác nhau Thảo ạ ! Em đừng cãi, đừng để cho cảnh đêm hôm nay phải trôi qua một cách vô ích

Tôi im lặng, tôi hiểu ý chàng, nhìn bề ngoài hiền lành như thế, nhưng khi Nam đã giận lên là không thể nào lay chuyển chàng được. Thế là chúng tôi nói sang chuyện khác. Nói về

ngày mai của chúng tôi, về buổi sáng... Cho đến lúc mệt mỏi, tôi đã ngủ thiếp tự bao giờ. Ngủ dưới màn trời, ngủ cạnh bờ bể, bên Nam.

Biển vẫn động, vẫn gào thét, vẫn ca... một bản nhạc ru hồn người.

CHƯƠNG 17

Ánh nắng chói chang của mặt trời đánh thức tôi dậy. Mở mắt ra, chồm người lên, đầu, cổ, áo quần như được nhúng vào cát. Nam đang đứng trước mặt, chàng nhìn tôi cười.

- Khỏe chứ ? Người đẹp mê ngủ của tôi?

Giọng ngái ngủ, tôi lười biếng hỏi:

- Mấy giờ rồi anh?

- Chưa đến 7 giờ.

- Sao mặt trời mọc sớm quá vậy?

- Mặt trời đã mọc từ lúc 5 giờ. Cô đã mất dịp xem cảnh mặt trời mọc, cũng như mất dịp xem đoàn thuyền chài trở về.

- Thế suốt đêm rồi anh không ngủ à ?

- Ngủ không được, nhưng nhìn em ngủ thì thật tuyệt, đẹp như một bức tranh.

Tôi ngượng ngùng, đây là lần đầu tiên ngủ ngoài trời, lại ngủ dưới mắt một gã con trai, người yêu mình. Đứng phắt dậy, tôi rũ người cho những hạt cát li ti rơi ra.Ồ ! Sao cát lắm thế này? Cả trên lông mi, lông mặt cũng đầy cát, phải mãi không sạch.

- Em phải đi tắm mới được !

- Thay áo tắm đi, anh đợi em.

Tôi quay nhìn tứ phía, hầu như các bạn đã mặc áo tắm, hoặc đã nhảy xuống biển. Chỉ còn vài mạng là còn mãi ngủ thôi.

- Em thay áo đi, anh đi mua cái gì để ăn, chứ để bụng trống thế này mà đi tắm, thì không tốt lắm.

- Vâng !

Tôi chui vào lều, bên trong tối om thật nóng. Thanh Thương không còn ở trong đấy, có lẽ cô ta đi tắm rồi. Trong lều chỉ còn Thủy Ngọc đang lục lọi tìm áo. Tôi nói với Thủy Ngọc.

- Mà thay áo đi, tao trông cửa cho !

Thủy Ngọc bắt đầu thay áo. Tôi hỏi:

- Nghe nói mày sắp lấy chồng rồi ha?

- Ờ.

- Có định mời bạn bè uống rượu mừng không ?

- Có lẽ mời không được, vì anh còn bên Mỹ, tao phải qua đấy làm lễ cưới.

Tôi nhìn Thủy Ngọc.

- ê này Thủy Ngọc !

- Gì ?

- Tại sao mày lấy ông ta Mày yêu ông ấy à ?

Thủy Ngọc có vẻ ngần ngừ rằng cần chặt môi, tiếp tục thay áo.

- Thảo, đâu phải ai cũng may mắn, được có tình yêu như mày đâu?

- Tao không hiểu gì ca?

- Tao nghĩ rằng, tao và anh ấy không nên nói chuyện tình yêu. Anh ấy cần một người vợ, mê nhan sắc tao nên muốn cưới, còn tao ư ? Thủy Ngọc im lặng. Tôi hỏi thúc:

- Mày thì sao?

Thủy Ngọc nhìn tôi rồi cười.

- Chuyện đó thì... lấy một người chồng, có một nơi cư ngụ vững chắc là được rồi. Chàng tuy hơi lớn tuổi, nhưng thế mới có đủ sức bảo vệ tao được. Mày biết, tao là đứa con gái nhiều nữ tính, nên lúc nào cũng mong được người che chở.

- Nhưng hôn nhân mà không có tình yêu thì cũng đáng ngại lắm !

Thủy Ngọc đứng trước mặt tôi.

- Đừng v đoán như thế !

Quay lưng lại cô ta tiếp.

- Thất lưng hộ tao.

Sau khi cài xong thất lưng. Thủy Ngọc bảo.

- Bây giờ tới phiên mày thay áo đi, tao giữ cửa cho.

Vừa cởi áo, tôi vừa nói:

- Tao vẫn không hiểu sao mày lại lấy chồng ?

- Thảo - Giọng của Thủy Ngọc thật nhỏ - Mày nhút định hỏi thì tao phải trả lời vậy. Tao đã từng yêu, anh ấy là Trần Hoài Nam... Ô khoan hãy nói, để tao kể tiếp. Tao đã bị chàng hớp hồn ngay từ đầu, cho đến lúc biết được mày với chàng yêu nhau. Một thời gian khá dài, tao đã ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Rồi người ấy đến từ ngoại quốc, về nước tìm một người vợ, vừa nhìn thấy tao, vừa đẹp vừa hiền, vừa chăm chỉ nên chịu ngay. Tao nghĩ rằng, mình còn đòi hỏi gì hơn bây giờ? Thế gian này chỉ có Trần Hoài Nam mà thôi, mà... đừng nói gì cả Thảo ! Và thế là tao đã nhận lời. Nhưng dù sao, mày hãy yên tâm, vì tao sẽ được hạnh phúc. Đám cưới xong, tao cố gắng làm hết bốn phận người vợ mày hiểu không Thảo, mày đừng lo lắng cho tao. Hôm nay tao đem chuyện này ra kể cho mày, chẳng qua chỉ để mày biết r là việc đã xong rồi, kết thúc rồi. Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta vứt bỏ chuyện ấy, không ai được quyền nhắc đến nó nữa nhé ?

Tôi nhìn Thủy Ngọc lắc đầu - Thủy Ngọc nè - Tôi định nói cái gì đó, nhưng vẫn không nói lên được, đành đứng tần ngần nơi đây.

Thủy Ngọc bước đến, kéo giùm tôi phեc mơ tuya xong ôm chầm lấy tôi.

- Đừng bận tâm Thảo nhé ? Tao sẽ kể cho mày nghe một điều đó là... "Tao thật sung sướng".

- Có thật là câu nói của lòng mày không ?

- Tao xin thề là trăm phần trăm. Chồng tao tuy không lãng mạng nhưng được cái thực tế, cũng biết tao là con người hay mơ mộng, gặp người như thế là tốt lắm rồi.

Rồi Thủy Ngọc bảo:

- Thôi đừng có lẩn thân nữa, anh chàng đang réo tên mày ở ngoài kia.

Quả thật, tiếng Nam gọi to bên ngoài.

- Thảo ơi ! Em rồi chưa?

Thủy Ngọc kéo tay tôi.

- Thôi ra đi ! Tao theo ngay.

Chúng tôi cùng bước ra khỏi lều. Nam từ xa chạy đến. Thủy Ngọc cười với Nam rồi chạy đi trước. Nam thúc khủy tay vào người tôi, chàng hỏi:

- Em nhìn gì thế ? Để hai ly sữa trong tay anh cho mặt trời uống à ?

Thì ra chàng đang cầm hai ly sữa. Bỗng qua khoảng bãi rộng, dưới sức nóng mặt trời, lại phải giữ thẳng bằng cho sữa khi đổ, quả là một điều mệt nhọc, trán Nam ướt đầm mồ hôi. Nhìn dáng điệu có vẻ ngơ ngác của chàng, tôi không thể nín cười được, đưa tay đỡ lấy ly sữa trên tay, tôi nói:

- Em không hiểu tại sao anh lại được nhiều người mê như thế ?

Nam ngơ ngác.

- Thảo, sao em nói câu gì lạ vậy?

Tôi vẫn thờ dãi.

- Nhưng em vẫn yêu anh, Nam ạ.

Chàng giữ tôi lại, đưa tay vuốt ve nhẹ vào lưng.

- Thảo, em khủng rồi ư ? Uống sữa nhanh đi

Tôi uống hết ly sữa, đặt ly xuống, chàng kéo tay tôi.

- Đi, chúng ta đi tắm, anh muốn bơi đua kiểu ếch với em.

Chúng tôi nắm tay nhau chạy về phía bờ biển, nước ngập dần đến chân, đến gối, đùi... Một con sóng to chụp nhanh lên người, tôi kêu lớn, chàng lôi tôi nga! xuống, chúng tôi bị sóng lôi ra khơi.

- Lội nhanh lên em !

Giống như hai chú cá, chúng tôi bơi nhanh trong nước, Nam bồng hụp xuống kéo mạnh tôi vào người chàng. Dũng*ới đáy nước, chàng hôn tôi, khiến tôi muốn ngộp. Cùng trôi lên mặt nước, thở một hơi dài, hai gương mặt đầy nước, nhìn nhau cười hớn hở.

Có một dáng người ma*.t áo tắm đỏ, bơi nhanh về phía chúng tôi, lặn mất rồi trôi lên giữa hai đứa. Thì ra là Thanh Thương. Tôi cười.

- Ồ ! Lại đây nữa hử Thanh Thương. Con nhỏ này quý quái thật, làm tao hết hồn.

Thanh Thương đưa tay vuốt mặt, cô ta mỉm cười nhìn tôi rồi Nam. Đôi mắt Thanh Thương vẫn còn đỏ, sắc mặt lợt lạt, Nam bảo:

- Đôi mắt cô chưa hết sao cô dám bơi? Nước biển mà vào nữa thì đừng có than trời nghe.

- Cảm ơn sự lo lắng của anh. - Giọng nói Thanh Thương có vẻ thật đặc biệt - Mắt tôi không có bệnh, mà nơi có bệnh chính là tại nơi này - Thanh Thương đưa tay chỉ vào ngực, rồi nhìn

chúng tôi cười, nàng khoát tay - Thôi, không dám làm phiền mấy người nữa. Cảnh ban này dưới đáy biển đẹp quá ! Chào nhé !

Nói xong Thanh Thương cúi người xuống nước, những bọt nước trắng toé lên, Thanh Thương xa dần như chú ca to đang lặn. Chúng tôi nhìn theo.

Nam nhún vai:

- Thanh Thương có vẻ làm sao đấy?
- Nó lúc nào cũng điên điên khùng khùng.

Nam lắc đầu.

- Không đúng, hình như nó thế nào ấy?

Câu nói của Nam làm tôi cảm thấy bất an, nhưng rồi chỉ trong thoáng chốc sự bất an đó biến mất. Nam nắm lấy tay tôi giục.

- Đừng để ý đến nó nữa em, chúng ta tiếp tục bơi thi nhé ?

Chúng tôi tiếp tục ngụp trong biển, đùa giỡn vui sướng. Khi đã mệt, lại chạy ra bãi, ngồi dưới tàn lộng tranh nắng. Nam ngồi bên lặng lẽ nhìn tôi, rồi đưa tay vẽ vẽ trên thân tôi. Tôi nằm đấy, mở to mắt nhìn chàng cười.

Bờ biển bỗng nhiên náo nhiệt lên, có một đám người kéo nhau chạy về một phía. Tôi ngồi dậy hỏi:

- Chuyện gì xảy ra thế ?

Sau đấy, tôi nhìn thấy 3 chàng hiệp sĩ đang khiên một cái gì, trên tay Dũng có một cái gì màu đỏ. Tôi nhảy nhóm lên buột

miệng la:

- Lại Thanh Thương nữa rồi !

Nam ngồi bật dậy, chúng tôi chạy nhanh về phía đám đông.
 Năm lấy tay Đan Vân, tôi hỏi:

- Cái gì thế ? Cái gì ?

- Tao cũng mới đến, hình như Thanh Thương bị gì không r !

Chúng tôi chen vào, Thanh Thương đang nằm dưới đất.
 Dũng đứng cạnh xoa bóp chân cho cô ta Có vẻ không sao,
 nhưng con bé vẫn rên hừ hự Tôi hỏi:

- Sao vậy? Chuyện gì thế ?

Dũng cười hi hi, đáp:

- Không có chuyện gì cả, chỉ vọp bẻ một chút thôi.

Đan Vân đưa tay lên chặn ngực.

- Thanh Thương, mày hại tao hú hồn, cứ tưởng cá mập
 ngọm hết một chân của mày rồi chứ

Thanh Thương vẫn rên.

- Ai da ! Ai da ! Khó chịu quá ! Tụi bây còn đứng đấy cười à ?
 Lại giúp tao coi.

Dũng bảo:

- Thôi vào lều nằm đi. Vọp bẻ thì không có phương pháp nào
 hay hơn là ít lợi một tí. Hết đau mắt lại đến vọp bẻ, lộn xộn
 quá.

Thu Phương nói:

- Thôi vào lều đi, trong xách tay tao có dầu nóng, xoa bóp thử xem nào.

Chúng tôi đỡ Thanh Thương vào lều. Đám con trai thấy không có việc gì nên tản ra. tôi bảo Nam:

- Anh cho em vài chai nước ngọt được không ? Em khát quá ! Để em ngồi đây canh chừng Thanh Thương.

Nam đi xong, tôi chui vào lều, đám đông đã đi hết, chỉ còn Thu Phương đang ngồi xoa dầu cho Thanh Thương. Tôi bước đến bên cạnh.

- Thôi để đấy cho tao đi Bể, bơi suốt buổi sáng rồi, giờ cũng nên nghỉ ngơi chứ

- Cũng được - Thu Phương trao dầu nóng và bông gòn cho tôi
- Vậy thì tao giao nó cho mày nhé. Tao phải tắm một tí.

Tôi nhận dầu và bông, xong ngồi xuống cạnh Thanh Thương, xoa bóp chân nàng. Thu Phương bước đến cửa lều, còn quay lại nói:

- Thanh Thương, nằm nghỉ một tí nhé, đừng vội ra bơi ngay không tốt, dễ bị vộp bẻ lắm đấy. Thôi tao đi đây, lát nữa gặp lại.

Thu Phương bước ra khỏi lều, tôi vừa bóp chân Thanh Thương vừa nói:

- Mày làm chúng tao hết hồn, đứng ở xa xa thấy ông Dũng khiêng mày lên bờ, tao tưởng mày chết đuối rồi chứ !

Thanh Thương thở thật dài, cô ta quay đầu sang một bên nói:

- Chết là hết chứ gì !

Tôi ngạc nhiên nói:

- Sao vậy? hai ngày nay tao thấy mày thật lạ lùng !

Thanh Thương quay nhanh lại nhìn tôi, đôi mắt nó mở to long lanh, gương mặt trắng bệch với đôi môi xám. Hồi nào tới giờ tôi chưa hề nhìn thấy thần sắc cô ta như vậy. Nó nắm lấy tay tôi, bàn tay thật lạnh, lồng ngực thở nhanh, miệng nói không r.

- Thảo, mày cứu tao, chắc tao chết mất.

Tôi thất sắc.

- Ơ. Thanh Thương... mày làm sao thế? mày nói gì thế?

Bàn tay nó nắm chặt lấy tay tôi, móng tay như bấm sâu vào thịt, tiếp đó toàn thân Thanh Thương run rẩy, đôi mắt nó không ngớt trừng trừng nhìn tôi. Vẻ mặt khao khát cầu khẩn như một kẻ sắp chết đuối trên sa mạc đang cần nước.

- Thảo, mày hãy cứu tao, chỉ có mày mới có thể cứu tao được ! Tao không biết làm thế nào nữa, tao chết mất, có lẽ tao chết mất !

Tôi hoảng hốt:

- Chuyện gì cũng để từ từ, nếu có thể được tao sẽ giúp mày.

- Tao yêu Trần Hoài Nam.

- Sao? - Tôi kêu lên.

- Mày nghe rồ chứ Thảo? - Thanh Thương đưa tay ôm lấy

mặt khóc lớn - Tao đã yêu người mày yêu, yêu lâu lắm rồi, yêu đến điên lên được. Tao đã tìm nhiều cách để trốn lánh, tao giả vờ cười cợt để che giấu. Nhưng mà, tao đã hết cách mà không dối được lòng, Tao yêu Nam. Tao yêu Nam ! Yêu chàng ! yêu đến có thể chết được ! Thảo ơi ! Thảo !

Tôi điếng người, cứng họng. Thanh Thương quỳ dưới đất hai tay vẫn ôm chặt lấy tôi, nó nói như khóc.

- Mày có nghe tao nói không, Thảo? Tao đã yêu Nam. Kể từ hôm Nam hát ở hồ Bích Đàm. Tao đã tìm mọi cách, hết cách, nhưng vẫn không làm sao quên chàng được. Thảo, bây giờ mày đã biết được thì tao không còn dấu diếm chi về mối tình vô vọng nhưng đắm say của tao đối với Nam. - Thanh Thương hốt hốt thở - Bây giờ tao muốn chết quá, Thảo ạ !

Thanh Thương vẫn ôm chặt tôi, khiến tôi không còn tự chủ được nữa, sụt lùi ra sau, tôi nói:

- Thanh Thương... mày làm tao sợ... Sao lúc nào cũng pha trò hết vậy?

- Pha trò ư ? Tao làm trò cười à ? - Thanh Thương hét lớn, nét mặt căng trắng bệch, trong khi đôi mắt như toé lửa hàm răng cắn chặt. Nó nghiêng đầu qua, một giọt máu ứa ra trên khoe miệng. Buông tôi ra, Thanh Thương quay lưng lại, giọng nói của Thanh Thương thật khác lạ - Không hiểu sao mỗi lần tao muốn bày tỏ, là mọi người cứ tưởng tao pha trò ?

CHƯƠNG 18

Ngồi thu mình lại tôi không biết trả lời như thế nào. Có lẽ tôi chưa lấy lại bình tĩnh sau cơn kinh hoàng. Căn lều rơi vào sự yên lặng chết chóc. Thanh Thương quay lại, vết máu vẫn còn đọng trên môi, đôi mắt nó đẹp hoang dại lạ lùng.

- Không còn cách nào khác phải không ? - Thanh Thương nói thật yếu ớt - Mâu không thể cứu tao được. Phải không Thảo?

Tôi yên lặng, miệng tôi khô, cổ họng rát bỏng.

- Thanh Thương, tao cũng không biết, tao cũng không biết nói làm sao... Mây cũng hiểu rằng tình yêu không thể là lẽ vật... Mây... mây biết không ?

Thanh Thương nhìn tôi khẽ gật đầu.

- Tao đã nghĩ và tao đã biết... Tao đã biết lâu lắm rồi không có một ai giúp tao được điều gì hết.

Thanh Thương lại cắn môi, vết thương ban nãy lại bật máu. Bỗng nhiên cô ta quay lưng lại, chạy ra khỏi lều.

- Chân tao đã khoẻ, tao đi tắm nhé, tắm để cho nước biển rửa sạch, gội sạch người tao.

Thanh Thương vừa chạy vừa quay lại cười, nụ cười của nó thật buồn, thật thê lương, thật đau khổ. Có lẽ suốt cuộc đời tôi, không bao giờ tôi quên được nụ cười đó. "Tao đi tắm nhé, tắm để nước biển gội sạch, rửa sạch người ta" - Tao đi tắm,

không chừng nước biển sẽ làm tắt được ngọn lửa lòng của tao. Hãy quên đi, quên đi nhé Thảo, Tao chỉ giỏi tài nói khùng, nham nhở quá hử Thảo !

Tôi gọi:

- Thanh Thương !

- Xin vĩnh biệt !

"Rầm! " Thanh Thương xô cánh cửa lều qua một bên, tông ra ngoài. Tôi đuổi theo, lúc đó mới phát giác ra là Trần Hoài Nam đang ôm mấy chai nước ngọt đứng như trời trồng ở trước lều. Gương mặt chàng chứng tỏ là câu chuyện giữa tôi và Thanh Thương đã nghe r... Vừa nhìn thấy Nam, Thanh Thương hoảng hốt, nhưng chân vẫn không chậm lại, cô ta chạy ngay ra bể. Nam vội gọi to:

- Thanh Thương !

Bàn tay chàng buông lơi, những chai nước rơi xuống cát, tung bọt. Nam phóng chân đuổi theo.

- Thanh Thương! Thanh Thương !

Một thứ cảm giác bén nhọn lạ lùng đâm nhói tim tôi. Tôi nghe tiếng mình hét thật to:

- Anh Nam ! Dừng lại !

Nam dừng chân, ngo ngác quay đầu về phía tôi. Chàng cỏ vè ngỡ ngàng.

- Anh... anh... anh không biết gì cả.

Cưỡng họng tôi như khô lại, tôi hỏi:

- Anh có nghe tôi nói không? Tại sao anh đuổi theo nó chứ ? -
Chàng vẫn yên lặng. Tôi hỏi, giọng tôi càng quyết liệt:

- Anh định làm gì nếu đuổi kịp cô ta?

Nam vẫn ngơ ngác.

- Anh cũng không biết, anh chỉ cảm thấy mình cần phải đuổi theo, thế thôi.

Tim tôi se sắt, ruột gan tôi nóng bỏng, hai hàng nước mắt nóng tuôn ra má. Tôi đứng nhìn người đàn ông trước mặt, chính hắn đã mê hoặc bao nhiêu thiếu nữ. Còn tôi? Tôi là một đứa may mắn ? Có thật thế không ?

Vừa khóc tôi vừa nói:

- Tại sao tôi lại yêu anh? Tại sao? Tôi đã phản bội mọi người. Đan Vân, Thủy Ngọc rồi bây giờ lại đến Thanh Thương. Tại sao? Tại sao tôi lại yêu anh được chứ ?

- Ồ. Thảo ! - Giọng nói của Nam thật nhẹ nhàng - Em đừng khóc nữa Thảo.

Tôi òa khóc to hơn và tiếng khóc của tôi nó lạ lùng làm sao. Trục giác cho tôi thấy Nam sẽ không còn là của tôi vì Thanh Thương sắp chiếm được chàng rồi, đầu bây giờ Nam vẫn đứng đây, nhưng tim chàng đã bay theo ai rồi. Tiếng của Nam lập lại.

- Đừng khóc nữa Thảo, nín đi em.

Chàng vuốt ve vỗ về tôi, nhưng tầm mắt chàng đưa về biển khơi xa hút. Tôi nói:

- Anh đã yêu Thanh Thương rồi.

- Đừng nói bậy, Thảo.

- Có lẽ anh đã yêu nàng lâu rồi mà anh vẫn không hay.

- Đừng nói khùng Thảo - Nam lúng túng dùng chân vẽ ngoằn ngoèo trên cát - Anh phải đuổi theo cô ấy mới được.

Tôi chanh chua.

- Vâng, đi đi, anh đuổi theo đi !

- Thảo !

Chàng ngừng lại, đưa tay xoa nhẹ má tôi, nhìn thẳng vào mắt rồi lại thở dài - Thôi được, Thảo, anh không đi đâu hết, anh ngồi xuống đây với em nhé.

Chàng cùng tôi ngồi xuống dưới bóng chiếc lều.

- Đừng khóc nữa em, Thảo. Lau nước mắt đi. Em cũng biết ít nhất lỗi cũng không phải do anh gây ra chứ ?

Tôi đưa tay lên chậm chậm nước mắt. Chúng tôi ngồi đấy một lúc lâu không một ai nói với ai một lời. Lòng vô có dâng lên một niềm lo âu, tôi nhìn chàng, hình như khoảng cách giữa tôi và Nam xa dần. Nam vẫn ngồi đấy, bàn tay vô vị nghịch cát, đôi mắt lại mơ màng hướng ra biển xa.

Chúng tôi ngồi cạnh nhau như thế không biết bao lâu. Rồi bỗng nghe tiếng thét của ba hiệp sĩ. Hình như còn có tiếng nhiều người khác gọi nhau. Tất cả đổ dồn về phía bờ biển. Bản năng làm tôi đứng dậy, nhưng đôi chân tôi sao lại run rẩy? Tôi định chạy đến, nhưng thân hình lại nhũn mềm, chân như bị tròng cứng một chỗ. Trần Hoài Nam nín lấy anh chàng Lăng Xăng, đang hấp tấp chạy.

- Chuyện gì vậy?

- Thanh Thương lại bị vộp bẻ, chúng tôi cứu không kịp, bây giờ đi tìm dầu cần đây !

Nam thét to lên.

- Thanh Thương ra làm sao?

- Đang nằm trên bãi kia, nhân viên cứu cấp và ba hiệp sĩ đang làm phép hô hấp nhân tạo cho cô ta.

Nam kéo tôi chạy như bay về phía đó. Tôi ngã té, rồi đứng dậy tiếp tục chạy chân tay tôi luống cuống lạ lùng, đám đông vẫn còn vây quanh, nhưng sao lạ quá, họ có vẻ thật yên lặng. Tiếng Nam hét lớn.

- Cô ta có sao không ?

Không r tiếng ai trả lời:

- Chết rồi !

Tôi nghe hai tiếng kinh hoàng đó, hốt hoảng hét to, bầu không khí yên lặng bị cắt đứt, tiếng sóng biển rì rào, nhưng tại sao như đang phát ra từ miệng của tôi. Đưa tay ôm lấy mặt, tôi hét lớn.

- Không ! Không ! Không... không phải... Không phải vậy...

Có người đỡ lấy tôi, đầu tôi ngã sang một bên khóc ngất:

- ĐỪNG... ĐỪNG... ĐỪNG... đừng làm thế, Thanh Thương... Tao xin mày, tao xin mày...

Và trời đất bỗng tối sầm lại, tôi ngã xuống và không còn biết gì nữa

Sau đó, tôi ngã bệnh.

Suốt 3 ngày trời, mê mê man man, đầu óc tôi lúc nào cũng hiển hiện hình bóng của Thanh Thương, lúc ngủ cũng như lúc thức. Nàng đứng đấy, trợn trừng đôi mắt trắng dã nhìn tôi, đưa bàn tay lạnh ngắt nắm lấy tay tôi nói:

- Thảo, tao van mày mà... Hãy cứu tao... Tao muốn chết quá, hãy cứu tao Thảo!

Ồ! Thanh Thương! Thanh Thương! Thanh Thương! Tôi hét to, tôi khóc. Thanh Thương ơi! Thanh Thương! Tôi khóc một cách mê mẩn, mệt mỏi, cố gắng vùng vẫy đứng dậy. Thế là có một bàn tay thật ấm dịu tôi nằm xuống. một giọng nói nhỏ nhẹ, dịu dàng và lo lắng vang lên bên tai:

- Thảo à, nằm yên đi con. Con tôi nóng quá!

Mẹ tôi. Tôi mở mắt ra, nắm chặt lấy tay người thở hển hển rồi khóc ngặt.

- Mẹ Oi, con phải làm gì đây mẹ? Con đã giết chết Thanh Thương rồi mẹ Oi!

Rồi tôi hét lớn.

- Con đã giết chết Thanh Thương! Chính con giết chết Thanh Thương, mẹ có biết không?

Mẹ tôi vỗ về, người đặt túi nước đá lên trán tôi.

- Con đừng khóc nữa con ạ, Thảo, nín đi con! Không phải lỗi con đâu, Thảo.

- Lỗi tại con, lỗi tại con, lỗi tại con mẹ Oi!

Tôi hét lên, nắm chặt gấu áo của mẹ.

- Con đã từ chối giúp đỡ nó, con đã làm cho nó đau khổ bỏ đi, lại không cho Nam đuổi theo... Chính con giết chết Thanh Thương, con đã giết nó! Mẹ, lỗi tại con mà mẹ, mẹ Ơi!

Mồ hôi toát ra đầy thân, mồ hôi thấm ướt quần áo, chần nệm, thấm ướt cả gối... Tôi vẫn khóc, vẫn la, vẫn hét không nguôi... Nhưng, tôi vẫn không gọi được Thanh Thương trở về. Con bé ngây thơ dễ thương quá! Mang cả niềm vui và sung sướng đến cho mọi người! Ô Thanh Thương! Thanh Thương! Mỗi một tiếng kêu của tôi như một nét dao rọc mạnh vào tim. Bỗng nhiên tôi lại ngưng khóc, ngồi bật dậy trên giường nắm lấy tay mẹ hỏi:

- Mẹ, có phải con đang nằm mơ không? Chắc trên đời này không có nơi nào là Phước Long cả chứ mẹ? Cũng không có đêm cấm trại, boi lội trên biển, phải không mẹ? Thanh Thương vẫn còn sống, vẫn còn... Mẹ, sao mẹ không trả lời, phải không?

Mẹ đưa mắt buồn nhìn tôi. Ôm chầm lấy người, tôi hét lớn:

- Phải không? Sao mẹ không nói cho con nghe Thanh Thương còn sống không? Nó ở đâu hở mẹ? Mẹ!

Mẹ đưa tay lau nước mắt trên mặt tôi, người siết chặt tôi vào lòng:

- Con, con của mẹ... Con của mẹ...

Thế là tôi oà khóc lớn, ngã vật vào lòng người. Rồi mẹ cũng khóc, nhưng đầu chúng tôi có khóc mãi đi nữa vẫn không làm sao lay tỉnh được Thanh Thương.

Ba hôm sau, cơn sốt đã giảm. Tôi tỉnh táo đôi chút, nhưng hãy còn yếu và buồn. Bây giờ tôi không còn nhớ r hôm ấy mình đã được người ta đưa về bằng cách nào, cũng không biết Thanh Thương được chở về Đài Bắc bằng cách chi Ấn tượng cuối cùng còn trong óc là Thanh Thương mặc áo tắm màu đỏ, đang nằm bất động trên bãi cát. Đối với tôi, ba ngày vừa trôi qua dài hơn ba thế kỷ. Thật lạ, trong ba hôm đó, tại sao Nam lại không đến thăm tôi lấy một lần? Mà tôi cũng không hề nghĩ đến chàng trong một khoảnh khắc? Tôi chợt tỉnh, có lẽ lòng chàng con rối loạn hơn tôi. Còn đau khổ hơn cả tôi. Hay là... Chàng đang oán tôi, giận tôi. Đúng vậy, tôi quả đáng giận đáng tởm. Sau khi câu chuyện xảy ra, tôi mới nhận thấy thằng giữa tôi và Nam hoàn toàn khác biệt nhau, chứ không đơn giản, đẹp dễ như tôi đã tưởng. Nhưng tôi cũng không còn hơi sức đâu để nghĩ về Nam nhiều. Đầu óc tôi quay cuồng quanh thể xác của Thanh Thương. Tôi đã nghĩ quần, mơ ước... Mơ ước câu chuyện đã qua chỉ là một giấc mộng, để tôi khi tỉnh lại, tỉnh lại sẽ thấy Thanh Thương đứng trước mặt, với nụ cười hồn nhiên.

- ây da! Nham nhở quá, nham nhở chết được, người ta chỉ giả vờ đùa như thế mà cũng hết hồn...

Nếu cô ta không bị chết đuối, nẩy đây chỉ là một trò đùa, chắc tôi sẽ không giận, tôi sẽ ôm chầm lấy nó, hôn lấy hôn để... Mong rằng, mong rằng... đây sẽ là sự thật!

Ngày thứ 4, Thu Phương đến. Nó ngồi bên cạnh giường, chúng tôi lại nhìn nhau mà không nói. một lúc, chúng tôi lại ôm nhau mà khóc.

Thu Phương vừa lau mắt cho tôi, vừa meo máo nói:

- Thảo, mày đừng có nghĩ rằng lỗi tại mày mà khổ.

- Nhưng Phương ơi, chính tao giết chết Thanh Thương kia mà! Tại tao Thanh Thương mới chết! Thanh Thương đã cầu cứu van xin tao. Mà mày có biết tao trả lời sao không? Tao bảo tình yêu không phải là lễ vật. Bằng ơi! Tao đã giết nó, nó đã chết yên ổn rồi, còn tao...

- Không, không phải thế.

Thu Phương vừa khóc vừa ôm tôi nói:

- Mày nghe tao nói đây Thảo! Mày không nên nghĩ vậy, vì hôm xảy ra tai nạn chính mắt tao thấy sự kiện xảy ra. Lúc nó bị vộp bẻ, tao còn nghe tiếng hét của nó, tiếng cầu cứu của nó. Nhưng mà khoảng cách quá xa Mày biết tánh nó ương ngạnh lắm, nên khi chúng tao lội tới nói, thì nó đã bị sóng đưa sang vùng nguy hiểm. Tao còn thấy nó cố chồm lên hai lần, và lúng Lẳng Xăng nín được nó, thì đã quá trễ. Tóm lại, tất cả xảy ra chỉ là những việc ngoài ý muốn. Mày đừng nghĩ như vậy mà hiểu không hờ Thảo?

- Chính tao giết nó! Dù mày nói cách nào đi nữa, cũng là lỗi tại tao cả Tao đã ngăn chặn không cho Nam chạy đến cản nó lại, nếu để Nam đi, thì đâu có việc gì xảy ra!

- Sao lại nói vậy hờ Thảo?

Thu Phương hỏi:

- Nếu Nam đuổi kịp Thanh Thương, không chừng thảm kịch còn tồi tệ hơn nữa. Đừng tự trách mình Thảo ạ, vì nếu nói thẳng ra thì tao cũng là kẻ có trách nhiệm. Nếu tao không tổ chức cuội đi chơi này thì... Ồ Thảo... Thu Phương ôm lấy mặt, khóc ngất. Nếu chúng ta đoán được có những chuyện bất hạnh xảy ra như thế này, nếu chúng ta có thể ngăn chặn được

tất cả thảm kịch của đời sống thì... Thảo, chúng ta chỉ là con người chứ nào phải là thần thánh!

Chúng tôi lại nhìn nhau khóc, khóc đến nói không ra hơi. Mẹ ngồi một bên cũng rung rung lệ. Cho đến một lúc, tôi hỏi:

- Thanh Thương được an táng rồi chưa?

- Chưa, mai làm lễ truy điệu, một chôn.

- Mai à?

Tôi cắn chặt môi.

- Tao sẽ đến.

Thu Phương ngăn lại.

- Mà đang bệnh, thôi đừng đến, đến sẽ chịu không nổi đâu.

- Tao phải đến, nhất định phải đến mới được.

Tôi cương quyết.

- Thế mai mấy giờ bắt đầu?

- Đúng 9 giờ sáng.

Tôi ngần ngừ một chút:

- Ba mẹ Thanh Thương có nói gì không?

- Hai bác ấy à...

Thu Phương xúc động khóc lớn.

- Họ không nói gì, họ ngần ngừ ngơ ngơ Thanh Thương là đứa con gái độc nhất của họ, không dễ dàng gì nuôi lớn đến

tốt nghiệp đại học... Thôi, Thảo ơi!

Chúng tôi lại khóc lên, hai tay nắm chặt, ruột gan rối bời. Trời ơi! Thanh Thương! Thanh Thương! Thanh Thương!

Tại sao người ta phải chết? Tôi nghĩ mãi vẫn không ra, một kẻ đang sống, biết khóc, biết cười, biết đùa giỡn... Tại sao trong phút chốc lại có thể lìa bỏ ci đời? Tại sao lạ vậy? Tại sao?

Khi tôi đứng trước quan tài của Thanh Thương nhìn bức hình thật to của nó đặt trước mặt, cảm giác ấy càng hiện r. Gương mặt trong hình kia coi cũng còn vẻ "nham nhở", cười lộ hàm răng trắng với nụ cười thật tươi kia làm sao có thể chết được? Làm sao lại chết dễ dàng thế? Cả nhóm chúng tôi đã đến đông đủ đứng lặng lẽ trước quan tài. Đây là cuộc họp mặt đầy đau thương, không một tiếng cười, không một tiếng động, mọi cặp mắt đều đỏ hoe, có người không ngăn được tiếng sụt sùi, nức nở. Nam đứng bất động như bức tường ở một góc, gương mặt trắng xanh của chàng không còn vương vẩn hình bóng phong nhã ngày nào. Tôi với chàng không nói với nhau một lời nào, trừ lúc mới bước đến cạnh quan tài, chàng đã tiến đến gọi.

- Thảo!

Tôi nhìn chàng, đôi môi khẽ run, nhưng vẫn không nói được. Chàng cũng vội quay đầu đi, vì nước mắt đã tràn ra mị Từ phút đó, chúng tôi lại yên lặng. Đến lúc đứng trước bức ảnh bán thân của Thanh Thương tôi lại khóc không thành tiếng. Thu Phương bước đến đỡ vội tôi, trong khi vẫn còn lải nhải.

Đây là mộng? Đây là một vở kịch chẳng? Tôi nên tỉnh lại đi! Nhưng tôi vẫn chưa tỉnh được, tôi vẫn còn nằm mộng, vẫn còn trong cơn ác mộng kinh hoàng.

Cha mẹ Thanh Thương không đứng cạnh linh cữu để đáp lễ có lẽ vì người quá yếu, quá mệt mỏi, quá đau khổ đến không thể đứng trước mặt chúng tôi, chỉ có vài người trong họ thay mặt song thân Thanh Thương đứng cạnh quan tài.

Sau khi buổi lễ chấm dứt, mẹ Thanh Thương mới bước ra. Bà không khóc, không lộ một nét gì khổ đau, nhưng dáng mệt mỏi, chết lặng như một kẻ đã đánh mất hết cả nghị lực tư tưởng. Trên tay bà một quyển sách dày, với giọng khàn khàn, bà hỏi:

- Ở đây có ông nào tên Kha Mộng Nam không?

Nam giựt mình, bước tới một cách máy móc.

- Dạ con đây bác.

Bà lão nhướn đôi mắt thất thần lên nhìn Nam, chậm rãi nói:

- Cậu Nam, cậu đã giết chết con gái tôi!

Rồi ấn quyển sách vào tay Nam bà tiếp:

- Đây là quyển nhật ký của con gái tôi, tôi để nó cũng không làm gì, cậu cất đi.

Bà lão lại lắc đầu nhìn Nam, lập lại:

- Chính cậu đã giết con tôi, tôi biết tại sao nó chết, cậu đã giết nó!

Nam cầm quyển sách trên tay, chàng đứng chết lặng nơi đó, không có một ngôn từ nào có thể diễn tả sắc mặt chàng lúc bấy giờ. Gương mặt trắng bệch, đôi môi xám, ánh mắt tuyệt vọng. Bà lão không nói thêm câu gì, cũng không nhìn chúng tôi, bỏ vào trong. Nam đứng đấy, mồ hôi đầm đìa trên trán,

đôi môi run rẩy, sắc mặt sạm ngắt như kẻ chết rồi. Phong bước tới vỗ về, an ủi Nam:

- Đừng để ý nghe Nam, chẳng qua bác ấy quá buồn nên nói thế!

Nam lẳng lẳng không nói gì. Chàng xoay lưng lại, ôm quyền nhật ký trong tay bước ra cửa. Khi đi ngang trước mặt tôi, chàng đứng lại, đưa đôi mắt tuyệt vọng nhìn và nói thật khẽ:

- Chúng ta đã làm gì không phải hử Thảo?

Tôi cắn chặt môi, bất giác nhắm mắt lại, đến khi tôi mở ra thì Nam đã bước tới cửa. Tôi vụt bước theo rồi dừng ở ngưỡng cửa.

- Anh... Anh đi đâu?

Chàng quay đầu lại nhìn tôi, đôi mắt xa lạ:

- Tôi... Tôi phải đến gặp một người!

- Ai?

- Cha tôi.

Đôi môi của Nam run run, rồi chàng mỉm cười.

- Tôi phải đến thăm ông ấy!

Nam quay người bước đi, tôi không nhận được tiếng kêu:

- Anh Nam!

Chàng đứng lại, quay sang, chúng tôi nhìn nhau một lúc, Nam nói:

- Thảo, em biết rằng, kể từ nay đối với tôi...

Nam ngừng lại một chút, đôi mắt chàng thật lạnh.

- Cuộc đời này không còn là mộng mà cũng không còn tiếng hát nữa... Em biết không?

Tôi nhìn chằm chập vào người chàng, lòng tôi như tan nát "Em biết không?" Tôi biết chứ, nhất định là biết rồi. Kể từ nay cuộc đời sẽ mất tất cả mộng ảo lẫn lời cạ Đâu phải chỉ ở chàng thôi mà còn ở tôi nữa chứ?

Không nói gì, tôi chỉ nhìn chàng khẽ gật đầu.

Nam đã đi rồi. Ôm quyển nhật ký và trái tim người con gái ra đi, chàng đã đi!

Buổi chiều hôm ấy, đám tang Thanh Thương được cử hành, nàng được yên giấc bên bờ hồ Bích Đàm năm cũ.

CHƯƠNG 19

Đó là câu chuyện đã qua của chúng tôi.

Lúc nào tôi cũng nhớ đến lời của Thanh Thương. "Xem kìa cả một đám như đang diễn kịch. Không biết màn kịch này rồi sẽ đi đến đâu?"

Đi đến đâu? Với một đám diễn viên ngu xuẩn như thế này thì còn màn kịch nào dở hơn? Còn màn kịch nào thâm hơn nữa? Thôi hãy hạ màn xuống đi là vừa.

Mùa đông năm ấy, Thủy Ngọc xuất ngoại lấy chồng, tiếp đấy Mỹ Linh, Ngụy, Tại.. cũng lần lượt đi du học. Còn Kha Mộng Nam? Đầu xuân sau là chàng lên đường. Trước ngày Nam rời quê hương chúng tôi thả dãi trên con đường vắng nói với nhau thật nhiều. Sau khi Thanh Thương chết, tôi với Nam ít gặp nhau, đây là lần đầu mà cũng là lần cuối tôi cùng Nam hội ngộ. Chúng tôi đi qua nhiều con đường, đi mãi cho đến khi màn đêm rũ xuống. Đó cũng là một ngày nhẹ nhàng con gió thoảng. Những hạt mưa phùn bay lất phất, gây một cảm giác lạnh lạnh. Sóng đôi nhau, đi thật chậm trong cơn mưa buồn.

Từ sau đêm dạ vũ hóa trang, không biết đã bao nhiêu lần cùng chàng sống vai đi như thế này, để nói chuyện lông bông và say sưa với những dự tính cho tương lai. Nhưng hôm nay, cũng thế mà sao cảm giác ngày cũ không còn. Chúng tôi không còn là chúng tôi của ngày xưa nữa sao? Vũ trụ sau một

lần tan vỡ đã hàn gắn lại nguyên hình. Vừa đi vừa nói mà tôi vẫn cảm thấy ngỗ ngang làm sao. Ôn lại chuyện cũ như một đôi bạn già bàn chuyện đánh côn cầu của họ một cách nuối tiếc.

- Lần này sang ý Đại Lợi, anh định học hòa âm hay sáng tác?
- Có lẽ hoà âm là chính, nhưng anh cũng định học thêm môn sáng tác và nhạc cụ.
- Phải học mấy năm?
- Học đến khi thành tài thì thôi.
- Em tin anh sẽ thành công.

Nam không đáp. Chàng đưa mắt nhìn mông lung, những hạt mưa bụi đang phất phơ trước mặt, khẽ nhếch miệng. Chính nụ cười này đã làm tim tôi đau nhói, vì cảm thấy mình thật vô duyên. Chúng tôi lại yên lặng. Gió heo may nhẹ ru lòng người với những hạt mưa mờ ảo. Một lúc sau Nam nói:

- Thảo!
- Dạ.
- Chúng ta đã có được một thời kỳ đẹp quá phải không em?
- Vâng.

Tôi ơ hờ trả lời, không hiểu chàng định nói gì.

- Anh không bao giờ quên những ngày đó.

Chàng nói như gió thoảng.

- Đó là những ngày đẹp nhất của cuộc đời anh... Nhưng mà,

Thảo...

Chàng nhìn tôi một lúc rồi tiếp:

- Anh biết em là người con gái thích nghe sự thật nên anh định cho em biết. Nếu Thanh Thương vẫn còn sống...

Tôi ngắt lời Nam.

- Vâng, em biết... Anh sẽ yêu nàng ngay.

Nam cúi đầu không trả lời. Tôi nhìn lên khung trời xám trên kia rồi nhìn xuống con lộ dài hun hút. Tôi chột như khám phá ra. Lời tôi vừa nói vẫn còn chưa đủ, vì chàng đã yêu Thanh Thương lâu lắm rồi.

- Nàng là người con gái tốt.

Một lúc lâu Nam nói:

- Nếu em có đọc qua nhật ký của Thanh Thương, em sẽ thấy lòng cô ta chân tình và cuồng nhiệt ra sao...

Nam thở dài, cổ họng chàng tắt nghẹn, chàng không nói hết câu, ngược nhìn lên bầu trời đen với những hạt sa mù, chàng như đang tìm kiếm.

Tôi nói thật khẽ:

- Đúng ra Thanh Thương không nên dấu diếm lòng mình như thế!

- Nàng đâu có dấu, nàng đã từng thổ lộ ra, thổ lộ ra cho mọi người thấy, nhưng chẳng ai chịu để ý cả.

Nam thở dài:

- Quả thật tôi là một thằng khùng.

Tim tôi từ từ bị siết chặt. Tôi không còn gì trong lòng chàng nữa sao? Bao nhiêu ân tình ngày cũ giờ đã tan thành bóng nước. Tôi không còn được chàng dự định mang theo, tận xứ người, vì bóng hình chàng mang theo là bóng hình của Thanh Thương.

- Thảo!

Nam lại gọi.

- Dạ.

- Em có buồn anh không?

- Em? Buồn anh?

Ngước mắt lên nhìn, trong mắt Nam bao nhiêu sa mù đã tan rã, chàng đang nhìn tôi với cái nhìn thật dịu dàng, dịu dàng đến độ tôi có cảm tưởng như Nam của tôi ngày nào. Nhưng tôi đã hiểu, đừng nghĩ nữa, vì bây giờ chỉ còn tình bạn chớ tình yêu đã hết rồi. Tôi đáp:

- Không bao giờ, anh Nam.

Tiếng nói của tôi mơ hồ:

- Đừng nhắc đến nghe anh. Em nghĩ rằng suốt cuộc đời chúng ta sống, có lẽ ta phải nhớ mãi đến một người, đó là Hà Thanh Thương. Sau chuyện đó, em nghĩ rằng, tất cả đã thay đổi, chúng ta không thể nào tìm lại được những tình cảm xưa phải không anh?

- Vâng!

Nam gật đầu, chàng nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Nhưng mà... Thảo, em vẫn khiến anh mềm lòng.

Tôi mỉm cười cay đắng. Chàng ngập ngừng:

- Hãy nhận làm cho anh một việc, được không Thảo?

- Việc gì?

- Em viết thơ cho anh và kể cho anh nghe cuộc sống bên này của em thật đều đặn.

Tôi buồn rầu:

- Vâng, em sẽ viết.

Nam đứng lại, chúng tôi nhìn nhau, những hạt mưa lất phất làm lạnh da mặt. Ngọn gió đêm thổi tung tà áo, tung mái tóc chúng tôi. Chàng giúp tôi giữ vạt áo, giúp tôi cài lại khuy cổ. Trong một thoáng, tôi thấy chúng tôi thật gần gũi, nhưng tôi cũng hiểu rất nhanh: Chuyện ngày xưa như cơn gió thoảng đã qua rồi, tất cả những gì còn lại nơi đây mà tôi vừa thấy, không phải là tình yêu nữa.

- Em đẹp lắm, Thảo. Anh đi rồi, chắc sẽ nhớ em ghê lắm.

Tôi gượng cười:

- Em cũng thế, nhưng anh sẽ trở về chứ?

- Vâng, anh sẽ trở về, sẽ trở về chứ tại sao không. Vì đây là quê hương của anh mà.

- Khi anh trở về, em sẽ ra phi trường đón anh.

- Giữ lời nhé?

Chàng tươi nét mặt.

- Không cần biết là bao lâu, em cũng phải ra đón anh nhé?

- Vâng.

Chúng tôi bỗng vui vẻ:

- Vậy thì ngoéo tay nào?

Nam đưa ngón tay út ra, tôi cũng đưa một ngón khác ra, chúng tôi câu tay lại dưới cơn mưa phùn.

Nam cười:

- Được rồi, quyết định rồi, không được quên đấy nhé.

Chúng tôi cùng nhìn nhau, rồi cùng cười, cười như đứa trẻ nít ngây thơ không biết gì là sâu muộn. Nhưng khi trở về đến nhà tôi lại khóc, khóc ngất trong sự đau khổ, khóc vì đã đánh mất những chuỗi ngày sung sướng, khóc vì Thanh Thương, khóc vì mối tình như cơn gió thoảng trôi qua...

Mẹ Ôm tôi vào lòng an ủi:

- Thảo, Thảo này con, Thảo!

- Mẹ Oi!

Tôi ôm chặt lấy người khóc oà, những giọt nước mắt thấm ướt bờ vai người. Mẹ khốn khổ nói:

- Cuộc đời sao lại như thế này? Sao đời con tôi vô phúc như thế này? Nín đi con!

Mẹ chùi nước mắt cho tôi:

- Cuộc sống có tiếng cười thì phải có nước mắt. Con hãy nhìn cho thật xa, đời con còn dài, rồi ngày tháng tới sẽ mang lại cho con nụ cười...

- Nhưng mà mẹ Oi...

Tôi vẫn khóc:

- Những cái gì mất rồi làm sao tìm lại được?

- Ai lại không có lần mất mát?

Mẹ nói:

- Hãy lau sạch nước mắt đi con, trên đời còn lắm kẻ mất mát hơn con nhiều nữa là khác. Chúng ta hãy đợi, rồi một ngày vui phải đến.

Tôi rấm rứt nói:

- Nhưng ngày vui đó nếu có đi nữa, thì cũng không phải làm niềm vui ngày trước.

Thật vậy, nhất định không có lại được những chuỗi ngày vui sướng, cuồng nhiệt, như thơ như mộng của thời xa cũ!

CHƯƠNG 20

Tháng năm thôi mãi không ngừng. Xuân, hạ, thu, đông. Một năm rồi một năm lần lượt trôi qua Thế mà đã mười năm rồi.

Trong mười năm đó, tất cả đều thay đổi. Một đám nửa người nửa ngợm, giò đây đã trở thành những bức cha mẹ đứng đắn. Người xuất ngoại, kẻ lo tìm việc làm, lấy vợ lấy chồng, tất cả đều đã được an bài. Vì bận rộn sinh kế gia đình, nên cái nhóm của chúng tôi không còn tụ tập như xưa. Không những không còn tụ tập thôi mà ngay sự viếng thăm thân hữu của người trong nhóm cũng không liên tục.

Thế mà, tối nay... tối nay... không biết sao đây?

Bên bếp lửa vẫn bùng cháy, Thủy Ngọc vẫn ngồi ở đấy yên lặng cầm chiếc kẹp than. Khơi mãi đống tro tàn, gương mặt nàng phản chiếu ánh hồng của lửa, vẫn làn da mịn nước, vẫn đôi mắt long lanh ngày nào. Thu Phương thì ngồi chống tay lên cằm, tựa vai vào Phong, đôi mắt đăm đăm nhìn lên ngọn đèn treo trên trần. Hai chị em Vân yên lặng trên salon. Anh chàng LăngXăng, 3 chàng hiệp sĩ và cả Lan đều ngồi bất động... Gian phòng hoàn toàn chìm trong yên lặng, chỉ còn tiếng lửa lách tách cháy và tiếng gió vi vu bên song cửa. Chúng tôi cứ yên lặng, cứ thế hồi tưởng những câu chuyện mười năm về trước với những tiếng cười, tiếng hát với những mộng tưởng vẫn vơ của thời hoa mộng.

Vâng! mười năm rồi! mười năm dài dằng dặc, mười năm ác

mộng của tôi. Sau ngày Kha Mộng Nam xuất ngoại, tôi sầu thảm, đau đớn như chết lịm trong suốt một năm dài. Rồi sau đấy khi lấy lại được can đảm, tôi cũng tìm được một việc là với số lương tương đối khá, một chân thư ký Anh ngữ cho một hãng buôn. Cứ tưởng rằng cuộc sống đã bắt đầu trở lại, không ngờ mẹ lại ngã bệnh, mẹ bị ung thư gan, người đã lặn lội suốt 3 năm trên giường, đây quả là một quãng thời gian khốn nạn nhất. Trong 3 năm đó, tôi vừa phải chăm sóc mẹ, vừa phải chạy một số tiền to để chạy chữa thuốc thang cho người, nhưng rồi bệnh mẹ vẫn bất trị. Khi mẹ qua đời, tôi thấy rằng đời tôi kể như chấm dứt hết.

Lúc lâm chung, người nắm tay tôi nói:

- Thảo, con biết năm nay con bao nhiêu tuổi rồi không?

Tôi vừa khóc vừa trả lời:

- Dạ, 25 tuổi rồi!

- Vậy cũng là lớn rồi.

Trên môi mẹ hẳn lên nụ cười mãn nguyện.

- Mẹ nhớ lúc con còn bé, con hết sức nhút nhát, tập cho đi mãi mà chẳng chịu đi, lần nào té con cũng khóc, mẹ phải dùng sợi dây da cột ngang lưng để tập cho con, thế mà con vẫn không đi được. Sau đó, mẹ mới quăng sợi dây đi, bỏ mặc không thèm tập nữa thì ngược lại, con lại biết đi.

Mẹ chăm chú nhìn tôi một lúc, rồi âu yếm chậm rãi nói:

- 25 năm qua rồi, mẹ biết con bây giờ không cần chiếc nịt kia nữa, con đã đứng vững rồi.

Trần tĩnh xong, mẹ vĩnh biệt con búp bê đơn độc biết khóc

của mẹ. Đã từ lâu rồi, tôi luôn luôn nhớ đến lời trăng trối của mẹ, nhất là trong những lúc tuyệt vọng, buồn khổ không nguôi, những lúc giật mình khóc ngất trong mơ, những lúc không còn muốn sống. Vâng! Bây giờ con đã đứng vững rồi, con sẽ không bao giờ vấp ngã, con có thể can đảm nhận nhin mọi trở trêu của định mệnh, và có thể đơn độc đi hết quãng đường còn lại của con.

Cuộc đời tôi bây giờ không còn tiếng hát lẫn mơ mộng, suốt đời tôi chỉ có một tình yêu say đắm mà tôi đã trao cho Nam rồi, còn lại chỉ là khoảng trống.

Lúc đầu, khi Nam vừa đi, chúng tôi còn thư từ liên lạc được một vài bức, kể lẽ tình cảm và cuộc sống riêng tư của mình, rồi đến khi mẹ nằm xuống tôi không còn sức viết cho chàng chữ nào nữa, đầu Nam có gửi thêm cho tôi hai bức. Sự liên lạc của chúng tôi chấm dứt kể từ đó.

Sau đấy tôi phải dọn nhà hai lần. Và một hôm rảnh rỗi, tôi có viết thư cho chàng, nhưng rồi bức thư được gửi trả về với chủ "người nhận đã dọn nhà đi". Từ đó, tôi và Nam mất liên lạc. Thật ra không phải chỉ có tôi và Nam không, mà là cả nhóm với Nam cũng mất liên lạc.

Bây giờ, mười năm đã trôi qua và Nam lại sắp sửa trở về. Chàng không còn là một gã đàn ông vô danh tiểu tốt như xưa, mà đã là một nhạc sĩ lừng danh thế giới. Hầu như tất cả các báo đều dành trang ba đăng tin chàng trở về, trở về một tuần lễ để trình tấu, rồi sẽ trở lại ý Đại Lợi tiếp tục công việc học hỏi.

Một tờ báo đã nhấn mạnh:

"Nhạc sĩ KhaMongNam, tuổi trẻ, độc thân nhưng tiếng tăm

đã lấy lòng. Đây quả là một tin mừng cho người đẹp các giới trong nước. Theo một nguồn tin đáng tin cậy thì lần về nước kỳ này của nhạc sĩ có liên hệ đến việc hôn nhân của người."

Thế à? Ai làm sao biết được? Tại sao chàng chưa lấy vợ? Ở nước ngoài thiếu gì đối tượng xứng đáng với chàng. Hay là chàng không quên được câu chuyện mười năm qua?

Dĩ nhiên tôi không thể che dấu sự xúc động với mọi người. Chuyện xưa đã xa vời, mộng cũ đã tan thành khói. Nhưng làm sao tránh được những rung động nhẹ nhàng.

- Bây giờ chúng ta nghiên cứu kỹ nhé?

Tiếng nói của anh chàng Lăng Xăng phá tan bầu không khí nặng nề bao trùm lấy chúng tôi, mang chúng tôi từ mười năm trước về với thực tại.

- Chúng ta phải làm cách nào đón mừng Kha Mộng Nam chứ?

Dũng bảo

- Chúng ta làm một buổi tiệc đãi hân đi?

- Lần này về nước, tiệc tùng chắc cũng nhiều lắm. - Thu Phương nói - Vả lại chưa hân Nam đủ thì giờ để dự tiệc của chúng ta Hay là... ta phải làm một cái gì đặc biệt một chút, vì đâu sao chúng ta cũng là đôi bạn thân thiết cũ của Nam.

Phong nói:

- Lúc đầu tôi dự định làm một cuộc du ngoạn như thuở xưa, lựa một nơi có cảnh đẹp rồi cùng nhau ngồi ăn thịt nướng.

Dũng chen vào:

- Hay chúng ta đến nhà của Phong nhảy điên cuồng một hôm. Nhất định hẳn không từ chối hát lại những bản nhạc xưa cho chúng ta nghe miễn phí. Các bạn còn nhớ bản "Có người bảo tối đấy chứ" Chúng tôi làm sao quên được? Làm sao quên được chứ? Mọi người phấn khởi lên khi nhắc lại chuyện cũ. Những cuồng nhiệt của tuổi thơ lại trở về. Họ tranh luận, bàn cãi làm cách nào để đón khách phương xa, làm thế nào để tạo lại niềm vui xưa. Mọi người nói thật nhiều, từ cuộc đu ngoạn đến hồ Bích Đàm, việc ăn thịt nướng, nhảy nhót... Họ muốn diễn lại hàng trăm nghìn kỷ niệm... một cách hăng say.

Chỉ có tôi với Thủy Ngọc là ít nói. Tim tôi như tràn ngập trăm mối ngổn ngang. Một thứ tình cảm lò mò ngọt, bùi, cay, đắng pha lẫn một chút đau khổ, xót thương, hồi tưởng làm tôi như ngẩn như ngơ Còn Thủy Ngọc? Nói cũng ngồi đấy yên lặng một cách lạ lùng. Năm năm trước, Thủy Ngọc đã ly đi. và trở về nước, nó mặc thường phục màu nhạt đến tìm tôi, lúc ấy mẹ cũng vừa mới mất, tâm hồn tôi như điên như đảo, cũng trong phòng này, tôi đã hỏi nói:

- Tại sao mày lại trở về?

Thủy Ngọc cười nhạt, nụ cười hơi chua xót:

- Bên ấy phong thổ không hợp, mình sống quen ở vùng nhiệt đới rồi, qua đây lạnh quá.

Nghe thế, tôi cũng không hỏi gì thêm. Chúng tôi ngồi yên lặng bên song cửa suốt một buổi chiều, cho mãi đến hoàng hôn.

Bây giờ, Thủy Ngọc ngồi đấy, sự hiện diện của nàng không những gọi lại cho tôi khung cảnh năm trước, mà còn gọi lại

buổi trại tại bờ biển Phước Long mười năm qua Một trùng hợp lạ lùng giữa nó và Thanh Thương trong một ngày về việc thổ lộ tình yêu về Nam? Nhưng bây giờ, mộ Thanh Thương đã xanh cỏ và xương cốt có lẽ đã rã rồi, tôi không còn cách nào gọi nó trở về nữa. Riêng Thủy Ngọc, phong cách vẫn không kém ngày trước. Hay là... Tôi nên làm một điều gì giúp họ, vì Nam cũng vẫn chưa vợ kia mà?

Đan Vân cắt đứt tư tưởng tôi:

- Nghĩ gì đấy Thảo? Sao tao không nghe mày nói gì hết vậy? Có đồng ý như vậy không?

- Nhất định là đồng ý rồi. Nhưng tao chưa biết tụi bây định gì cả.

Thủy Ngọc chen miệng vào:

- Nhưng nhớ là chương trình không thể quên mục viếng mộ Thanh Thương nhé?

- Đúng vậy - Thu Phương nói - chúng ta sẽ đến viếng tập thể. Nếu mà...

Thu Phương không nói, nhưng chúng tôi đều hiểu nó định nói gì rồi. Nếu mà, Thanh Thương vẫn còn sống, thì... Có lẽ buổi họp mặt này sẽ vui biết bao. Và nếu Thanh Thương vẫn còn, thì làm gì có buổi họp mặt này chứ?

- Chúng ta nghiên cứu kỹ càng một chút xem nào - Nguyễn Hưng là người nghiêm chỉnh nhất trong nhóm - Báo chí thông báo thì năm giờ rưỡi chiều mai Nam sẽ đến phi trường. Nhưng có cần mang theo một vòng hoa đến đón hân không?

Thu Phương nói:

- Chúng ta chuẩn bị một vòng hoa cúc, loại vạn thọ, cúc là thổ sản, dùng hoa này có sắc thái dân tộc đấy.

- Vậy thì, hoa để cô lọ Tối hôm ấy, chúng ta mời hân ăn, các bạn thấy sao? - Nguyễn Hưng hỏi

Thu Vân chen vào:

- Việc đó còn tùy Kha Mộng Nam? Anh làm sao biết được buổi tối hôm đó chàng ta sẽ dành riêng cho chúng mình chứ? Người ta còn cha mẹ Ở Đài Bắc nữa mà.

Thu Phương nói, nó khẽ liếc về phía tôi:

- Tao dám cá với mày là hân thích đến ở với chúng ta hơn là đến với cha mẹ hân... Vì bà mẹ này đâu phải mẹ ruột hân?

- Ngoài ra, mày có thấy lúc xưa bạn bè đối với hân thế nào rồi chứ?

- Thôi được, như vậy kể như Nam dùng com tối với ta đi, được không? - Nguyễn Hưng hỏi.

Phong đáp nhanh:

- Được chứ, đến nhà tôi như lúc trước vậy đó, đã lâu rồi không có dịp họp mặt bạn bè, tôi và Thu Phương sẵn sàng thức suốt đêm tiếp khách.

Nguyễn Hưng hỏi:

- Đêm đầu ở nhà Phong, đêm thứ hai, thứ ba, thứ tư, Nam phải hát tại trung tâm văn nghệ. Như vậy, mỗi đêm chúng ta đều phải đến nghe chứ?

Dũng bảo:

- Để tôi phụ trách mục mua vé cho, nghe nói hình như vé đã bán hết rồi. Tôi sẽ nghĩ ra cách.

- Ngày thứ năm, thứ sáu, Nam không bận, chúng ta đến "thung lũng tình nhân" ăn thịt nướng, ngày sau đến thác ô Lai, ngày sau...

Trùng ngắt lời:

- Thôi đừng có đứng đấy mà tính với toán. Bây giờ Nam đã là người có tiếng tăm, đâu có được rong chơi tối ngày với chúng ta như trước được.

Dũng vẫn cãi:

- Tao dám cá là suốt tuần nó sẽ ở mãi với chúng mình đấy. Nam là thằng tình cảm không thể nào quên tình xưa. Tao sợ về đây một tuần rồi, hắn không còn ý định trở về ý nữa. Tụi bây mở mắt ra mà xem nhé, nếu lời nói tao không đúng, tao sẵn sàng chịu phạt lẫn đấy.

Mười mấy năm rồi, Dũng vẫn giọng ấy không thay đổi.

- Bây giờ tính sao? Ngày mai chúng ta có cần họp nhau lại rồi đến phi trường 1 lúc không?

Phong nói:

- Hay là chúng ta họp tại đây đi, phải làm thật xôm tụ để cho Nam nở mày nở mặt nhé!

Lan hỏi:

- Nhưng anh có dự đoán được những điều ngoài ý muốn hay chưa chứ?

Vân đoán:

- Không chừng Nam không ngờ rằng chúng mình lại đi đón anh ta đông đủ như thế này

Đan Vân nói:

-Tao mong ngay bây giờ là ngày mai, để được thấy Nam đã thay đổi ra sao

Dũng chen vào:

-Tôi dám đánh cá với mọi người là Nam không thay đổi gì hết, anh ta nhất định vẫn vồn vã thân mật với mọi người như xưa

Lan nói:

-Tôi muốn được nghe Nam hát ngay. Ờ Thảo, mày đoán thử đêm xướng nhạc đó Nam có ca bản " có người bảo tôi" hay không ?

Đan Vân có vẻ phấn khởi:

-Thế thì chúng ta yêu cầu chàng hát riêng bản đó tặng chúng ta vậy!

Dũng đoán chắc:

-Nhất định là hắn sẽ hát. Phải hát!

-Tao cũng nghĩ như vậy-- Hà bảo--còn bản "cho người trong mộng của tôi" nữa chứ?

Ồ! Ngay mai! ngày mai! chúng tôi nôn nóng trông chờ, Nam mà biết được những điều chúng tôi vừa sắp đặt hôm nay, thì chàng sẽ nghĩ sao? Nam ! Nam! anh may mắn quá! thời gian

và không gian đã không làm ngăn cách tình bạn của chúng ta

Trời đã khuya, cuộc thảo luận của chúng tôi đã đạt được kết quả, chương trình tiếp đón phải chờ Nam đến rồi mới định đoạt. Mọi người ra về, tôi đứng ở cửa, đưa mắt nhìn theo những gương mặt rạng rỡ, vui vẻ kia, bỗng nhiên cảm giác vui trẻ, nhẹ nhàng lại trở về. Những hạt mưa bụi bay trong đêm như mang lại hồn tôi sinh khí và làm cho lòng tôi rung động, Thủy Ngọc ngồi nán lại chúng tôi ngồi bên lò sưởi. Yên lặng nhìn nhau

- Thảo!

Tiếng Thủy Ngọc

- Hử?

- Mà nghĩ gì thế?

Tôi lắc đầu:

- Không có gì cả.

Thủy Ngọc vẫn đăm đăm nhìn tôi:

- Tao mong rằng mày sẽ tìm lại được niềm vui cũ. Mà kịch này đúng ra phải có 1 kết cục vui vẻ?

Tôi chán nản:

- Thủy Ngọc, mày không biết đâu, mày nên hiểu rằng 10 năm qua đã có rất nhiều sự thay đổi. Tao không còn tuổi trẻ, cũng không phải là Thảo khi xưa

Thủy Ngọc nói rất khẽ:

- Nhưng mà mày chưa quen được Nam

- Còn mày?

- Tao à? -- Thủy Ngọc cười nhợt nhạt - đã lâu rồi tao không còn ước gì nữa. Đối với cuộc đời này, thái độ ta thật lơ là

- Tao cũng thế

Chúng tôi nhìn nhau, nhìn nhau rất lâu, Thủy Ngọc mỉm cười

- Dù sao, tao cũng cầu chúc cho mày 1 cách thành thật là mày sẽ được hạnh phúc.

- Tao cũng cầu chúc cho mày được như thế

Chúng tôi cùng cười. Những tia lửa trong hỏa lò bùng cháy mạnh mẽ bên ngoài kia gió thổi nhẹ.

Chúng tôi đến sân bay thật đúng giờ. Phi cơ chưa đến, nhưng phi trường đã đầy nghẹt người, đông hơn cả sự đự tính của chúng tôi và hình như họ cũng đến đón Nam. Tại phòng khách của phi trường, ký giả nhiếp ảnh các giới chúc chánh quyền và giáo dục các đoàn thể âm nhạc như hội yêu nhạc, ban hoà tấu, ban hợp ca, ban quốc nhạc... với cờ xí đầy đủ. Mười mấy người chúng tôi, bị chìm lấp trong đám đông náo nhiệt này

Không có băng vải chào mừng, không có đoàn phục, cũng không có lấy chiếc máy ảnh. Thành ra đám người mà chúng tôi tưởng là rầm rộ nhất bây giờ đã trở thành 1 cái gì thật khiêm nhượng. Nhưng chúng tôi cũng cảm thấy sung sướng trong sự ngạc nhiên và hãnh diện

-Trời ơi đông quá! Anh Nam của chúng ta không phải tầm thường

Quay quanh tìm kiếm, tìm 1 chỗ để chui lọt qua đám đông. Ba chàng hiệp sĩ và chàng Lăng Xăng uốn ngực ra, như muốn tuyên bố thật to cho cả thế giới nghe sự liên hệ giữa chúng tôi với Nam. Những người xung quanh càng to nhỏ nhau về chàng, chàng làm cho chúng tôi thích thú thật sự, Thu Phương tay cầm vòng hoa cúc vạn thọ với hoa hồng, miệng mỉm cười không thôi, cô ta nắm lấy tay tôi nói không ngớt

- Thảo, mày có bao giờ nghĩ Nam có thể gây chấn động được như thế này chẳng?

Đám đông chen lấn đẩy chúng tôi hết qua bên này lại qua bên kia. Bầu trời bên ngoài mưa vẫn rơi. Nhưng bên trong phòng khách ồn ào và bức, tim tôi đang đập mạnh, nôn nóng được trông thấy mặt chàng, đập mạnh đến độ tôi nghĩ rằng, đầu được đập dưới lớp áo, nhưng chắc chắn ai cũng có thể nhìn thấy sự rung động của tôi. Kha Mộng Nam! Kha Mộng Nam! Sau cùng chàng cũng đã trở về! Trở về với chiếc áo gấm như thế này chàng có còn như xưa chẳng? Vừa nhìn thấy tôi, câu đầu tiên chàng sẽ nói với tôi như thế nào? Rồi tôi đáp ra sao? Còn nhớ 10 năm qua, trước khi chàng ra đi tôi đã nói : " Khi anh trở về, em sẽ ra phi trường đón anh "

Bây giờ tôi đang đứng tại phi trường đây tôi đâu có trễ hẹn, ngón tay đã ngoéo chặt tôi đã giữ lời. Nhìn thấy chàng tôi sẽ nói gì đây? Hay là tôi chỉ nói được 1 câu nhạt nhẽo

-Em đâu có thất hẹn, phải không anh Nam?

Chàng ra sao? Đôi mắt chàng có còn long lanh mê hoặc người nữa không? Miệng chàng vẫn cười hiền tĩnh như xưa chứ? Chàng vẫn còn đáng dập thân mật và nhiệt tình ngày nào chẳng? Và trước đám đông người như thế này, chúng tôi sẽ nói với nhau những gì bây giờ?

Máy phóng thanh của phi trường thông báo chuyển phi cơ của chàng sắp đáp xuống. Đám đông ồn ào hẳn lên, họ đổ dồn về phía quan thuế, chúng tôi gần như bị đè nhẹp, Thu Phương nắm chặt tay tôi nó hét:

- Đến rồi kia Thảo! Vòng hoa này tao để cho mày trao cho Nam đấy!

Tôi đáp thật nhanh, tim tôi muốn nhảy ngay ra ngoài:

-Không được, tao không làm thế đâu, mày đưa có vẻ tự nhiên hơn

Đám đông chen lấn, kêu réo, họ chạy xô về phía trước, 3 chàng hiệp sĩ, phải khó nhọc lắm mới đẩy họ ra được, cảnh sát đang sắp hàng dài làm đường đây trật tự nên chúng tôi không tiến được nữa. Ký giả các báo, vô tuyến truyền hình và truyền thanh, nhiếp ảnh viên... đang chen lấn về phía phải đoàn chánh phủ, Đứng ở gần hàng đầu mà chúng tôi phải kiễng chân lên mới nhìn thấy cửa phòng thuế. Tiếng ồn ào càng lúc càng to hơn, tôi nghe những lời bàn tán chung quanh thật lộn xộn

- Đến rồi kia! đến rồi! ông mặc áo veste màu xám đấy

- Ở đâu? ở đâu? các ông ngoại quốc là ai vậy?

- Còn cô gái ngoại quốc nữa kia có phải vợ Ông ta không?

Tôi nhón cao chân, đầu óc lộn xộn trống rỗng, hía trước toàn đầu người, không trông được gì cả. Thu Phương đưa cao vòng hoa lên, nó sợ hoa bị bẹp đi trước làn sóng người xô lấn. Anh chàng Lăng Xăng thì thúc cùi chỏ vào lưng người bên cạnh khiến cho tiếng chửi rửa nổi lên ồm tỏi. Dững nhờ đáng

dấp cao ráo nên vừa nhóm người lên là anh chàng hét lớn:

- Tôi thấy rồi, Nam oai quá! đẹp quá! Chung quanh chàng ta nhiều người ghê đi, đông quá, Anh chàng ngoại quốc cao cao có lẽ là ông bầu của hần, còn thiếu nữ ngoại quốc kia, nhất định là cô bí thư Smith của hần

Tôi nhón cao người lên, nhưng chỉ trông thấy những chiếc bóng đèn chớp sáng và đám đông vây quanh, Tiếng Dũng lại tiếp tục báo cáo:

- á ! anh ta đi tới rồi kìa

- Đâu? đâu? đâu? sao tôi không thấy gì cả thế?

Thu Vân cũng kêu lên:

- Tôi cũng không thấy gì cả.

Nguyễn Hưng nói:

- Tôi cũng thế, người đâu mà đông quá!

Dũng tiếp:

- Đến rồi ! đến rồi! Hần đến rồi kìa!

Đám đông đặt sang 1 bên, tôi đã trông thấy chàng. Tim tôi chạy hỗn loạn trong lồng ngực, trước mắt tôi cảnh vật như mờ đi. Chàng mặc bộ âu phục màu xám, cà-vạt đỏ, đầu hơi ngẩng, tôi nhìn không rõ mặt mũi chàng, chỉ có cảm giác là Nam thay đổi khá nhiều, Mặt chàng lạnh như băng. Ông bầu của chàng đáng đắp to lớn đi chắn phía sau như 1 vị thần hộ mệnh, đẩy đám đông cuồng nhiệt qua 1 bên

Rất nhiều người mang đến tặng vòng hoa, từ hoa lan, hoa

hồng, hoa bách hợp... đủ loại. Nhưng Nam không giữ lấy vòng hoa nào. Đám học sinh tràn đến xin chữ ký bị Ông bầu đẩy ra xa. Các nhân vật trọng yếu của giáo dục và chính quyền đi kèm 2 bên, vừa xô đám đông ra vừa nói:

- Ông Kha mệt lắm rồi, cần nghỉ ngơi, yêu cầu quý vị đừng làm phiền ông ấy

Ngay cả những ký giả, phóng viên cũng bị chặn lại

- Xin lỗi quý vị tối nay chúng tôi sẽ có cuộc họp báo dành riêng cho quý vị. Bây giờ ông Kha mệt lắm, không thể trả lời quý vị được đâu, xin hẹn tối nay!

Nam càng lúc càng đến gần, Tôi có thể nhìn thấy r chàng đang mím chặt môi, đưa mắt ơ hờ nhìn đám đông đang chen lấn, Nam ăn mặc thật hợp thời trang và sang sủa, nhưng đáng thất vọng là có vẻ xa cách, cô độc. Hình ảnh của Nam bây giờ là hình ảnh của 1 nhạc sĩ nổi tiếng, đẹp trai, cao ngạo, lạnh lùng chứ không là Nam nông nào của tôi ngày nào. Tôi nhìn chàng tim tôi không còn đập loạn, máu tôi không còn chạy nhanh. Chàng đã ngăn cách quá xa, đầu sao cũng đã 10 năm rồi chớ có ngăn ngủi gì đâu?

Ba chàng hiệp sĩ gọi lớn:

- Kha Mộng Nam! Kha Mộng Nam! Kha Mộng Nam!

Nguyễn Hưng và Thu Vân cũng gọi to:

- Anh Nam! Nam!

Anh chàng Lăng Xăng cũng réo:

- Nam ơi! Nam ơi! Nam!

Nhưng chàng vẫn không nghe tiếng ồn áo của mọi người chung quanh quá lớn, Mắt chàng hình như có quét ngang qua ch ung tôi nhưng rồi lại tiếp tục đi. Chàng đã không nhìn thấy chúng tôi, vì trên gương mặt kia không lộ 1 cảm giác nào. Anh chàng Lãng Xăng chen vào đám người đông đảo:

- Nó không nhìn thấy chúng ta Hay là bây giờ chúng mình đến 1 2 3 rồi gọi thật lớn nhé

Thế là chúng tôi cũng đếm lớn 1 2 3 rồi gọi thật to

- Kha Mộng Nam!

- 1 2 3 ! Kha Mộng Nam! 1 2 3 Kha Mộng Nam

Đám người đứng chung quanh chúng tôi chậumày khó chịu, và huyết sáo phản đối. Nhưng chúng tôi vẫn làm ngo gọi lớn:

- 1 2 3 Kha Mộng Nam! 1 2 3 Kha Mộng Nam!

Chàng đã nghe thấy rồi! Nam quay lại phía chúng tôi. Tôi nín thở. Chàng đã nhìn thấy tôi rồi ư? Nhưng tại sao ánh mắt của chàng lại dời đi nơi khác. Hay là chàng không nhận ra tôi? cô bí thư của Nam vẫn kề cận chàng, trong khi mắt Nam vẫn hướng về phía trước . Chàng đã bước qua khỏi mặt tôi và không quay đầu lại. Khoảnh khắc trôi qua, mọi người không nói với nhau

Đám đông đi theo sau lưng chàng, chúng tôi cũng thần thờ theo sau 1 cách vô ý thức, vòng hoa trong tay Thu Phương vẫn không có cơ hội choàng vào vai Nam. Đến cửa chánh đám ký giả chen lẫn nhau lưng hình, chung quanh chàng bây giờ chỉ toàn là người với người, chúng tôi cố gắng chen đến, chen đến gần... Cho đến lúc chàng bước lên 1 chiếc xe hơi thật đẹp, và co đến lúc chiếc xe ấy chuyển bánh, những chiếc xe

khắc tiếp nối và đám người dần tan

Khi đám đông người đã tan, chúng tôi vẫn còn đứng nơi cổng, lúc đó mới cảm thấy tâm hồn cũng thật trống trải. Gió thổi đến mang theo những hạt mưa bụi, bất giác tôi rung mình, chiếc vòng hoa nơi tay Thu Phương, sau khi bị đám người chen lấn đã đập nát, cánh hoa rơi tả tơi đầy đất. Mọi người chỉ biết nhìn nhau trong im lặng. Sau cùng Phong nhún vai, chàng mỉm cười gượng gạo

- Có lẽ là Nam bây giờ không còn là Nam thuở trước cùng nô đùa với chúng ta nữa, mà là 1 nhân vật danh tiếng rồi

Câu nói của Phong mang 1 dư vị đắng cay chúng tôi vừa nghe qua là thông cảm ngay. Dũng do dự 1 lúc nói:

- Hay là vì Nam quá mệt mỏi nên không nhìn thấy chúng ta. Nam ngụ tại khách sạn Viên Sơn, chúng ta có đến đấy gặp hẳn không

Thu Phương cho vòng hoa vào thùng rác, thản nhiên nói:

- Thôi bây giờ tôi muốn về, có ai về theo không?

- Tao cũng muốn về nhà

Tôi chậm rãi nói, nhìn mưa bụi lất phất ngoài trời, lòng xúc động xót xa. Thủy Ngọc cũng bảo:

- Tao cũng không muốn đi. Người ta tối nay bận họp báo không thể đến với chúng ta đâu, đừng quấy nhiễu vô ích.

- Thế thì... - Dũng có vẻ miễn cưỡng - Ngày mai chúng ta gặp nhau vậy, vé trình tấu đã mua xong, dù thế nào đi nữa, mai chúng ta cũng nên đi đông đủ nhé.

Phong đáp:

- Thôi được, bây giờ chúng ta giải tán, mai gặp.

Và rồi, chúng tôi tản mát mỗi người 1 ngã. Tôi chậm bước dọc theo con đường vắng vẻ, trong cơn mưa mù của 1 buổi chiều

Buổi trình diễn thành công mỹ mãn, thành công trên mọi phương diện. Thích giả ngồi đầy hội trường không tìm được 1 ghế trống, 1 hành lang hay 1 bệ cửa. Tất cả các giới chức tầm tiếng hầu như đều hiện diện các chính khách, nhà nghệ sĩ, nhạc sĩ hữu danh... các ký giả của các nhật báo, tuần báo, vô tuyến truyền hình và truyền thanh... chạy lăng xăng tới lui, ánh đèn chớp nhanh, tiếng vỗ tay rào rào. Tất cả tạo nên 1 khung cảnh vĩ đại, vĩ đại 1 cách cảm động.

Hàng ghế chúng tôi ngồi ở áp chót. Đây là vì 2 lẽ, lẽ trước tiên tình trạng kính tế của nhóm không được sung túc lắm, và hơn nữa phòng bán vé mở cửa độ 1 tiếng đồng hồ là vé đã bán sạch, nên dù có đủ tiền đi nữa, chúng tôi cũng không làm thế nào mua được ghế tốt hơn

Tuy rằng ngồi ở phía sau, nhưng chúng tôi vẫn nghe rất rõ lời hát của chàng. Một bài rồi 1 bài, hình như Nam hát hay hơn lúc ở nhà rất nhiều, từ giọng ca đến làn hơi đều tiến bộ, điều này chứng tỏ Nam đã không lãng phí 10 năm dài xa quê hương, chàng đã khổ công luyện tập

Đối với chúng tôi, giọng ca của Nam vẫn quen thuộc, vẫn tràn đầy tình cảm vẫn lôi cuốn được lòng người, Khi chàng cất cao giọng, gương mặt chàng đỏ hồng lên, đôi mắt long lanh nhiệt tình, tràn đầy tình cảm con người. Chúng tôi cảm động nhìn chàng nhìn đến chảy cả nước mắt. Ôi ! Kha Mộng Nam của chúng tôi đây mà! Nhưng rồi khi bản nhạc vừa dứt,

chàng trịnh trọng cúi đầu trong tiếng vỗ tay muốn vỗ rập tất cả biết mất như 1 trò phù thủy. Gương mặt Nam trở lại lạnh lùng, cao ngạo cô đơn xa lạ chúng tôi lại thấy chàng xa cách chúng tôi, xa cách ngàn trùng

Sau khi Nam hát xong 10 mấy bản nhạc hầu hết là đầu ca của các quốc gia trên thế giới và 1 vài bản nhạc nổi tiếng trong kịch nghệ thì chúng tôi bắt đầu hy vọng, hy vọng được nghe 1 bản nhạc quen thuộc mà chàng đã từng hát cho chúng tôi nghe. Nhưng mãi khi buổi đại nhạc hội sắp kết thúc, chúng tôi vẫn không hề nghe Nam nhắc đến 1 lời. Anh chàng Lăng Xăng có vẻ bức bối, lấy 1 mảnh giấy trắng ra viết vội trên ấy 1 vài câu:

"Kha Mộng Nam

Chúng tao đang ngồi ở những hàng ghế sau cùng. Hôm qua, tụi tao cũng có đến phi trường đợi mày, nhưng mà hình như mày không tiếp xúc được với chúng tao 1 cách dễ dàng như trước nữa.

Nếu mày thấy rằng chưa thể quên hết những người bạn năm xưa, chúng tao yêu cầu mày hát cho chúng tao nghe bản nhạc "có người bảo tôi" được không? Sau khi tan hát xong có thể đến gặp chúng tao không?

Đám bạn trong nhóm ngày xưa"

Lăng Xăng chuyền giấy cho chúng tôi xem, tôi hỏi nhỏ:

- Anh làm thế nào để đưa giấy này đến tay Nam?
- Tôi mang đến hậu trường ngay bây giờ

Lăng Xăng mang đi, chúng tôi ngồi đợi mà lòng ngập tràn hy

vọng. Một lúc Lăng Xang trở ra. Thu Phương hỏi:

- Sao có giao đến tay hần chưa?

- Ông bầu của Nam đã nhận giấy và nói là để 1 tí nữa, khi Nam vào hậu trường ông sẽ giao cho hần ngay

Sau khi hát xong 2 bản nhạc, Nam trở về hậu trường nghỉ mệt, lúc chàng bước ra, tôi hỏi hộp sung sướng. Chàng đã đọc mảnh giấy rồi ư? Thảo độ của chàng sẽ ra sao? Nam sẽ hát bản nhạc cũ, nhất định chàng sẽ không để đàn ông quên lãng được chuyện 10 năm về trước

Nam xuất hiện trở lại trên sân khấu, khẽ nghiêng mình chào khán thính giả, xong cất giọng. Không phải là bản nhạc chúng tôi đã chọn, tiếp theo, chàng hát thêm 1 bản nữa. vẫn thế. Dù đôi mắt của Nam đôi lần không hiểu vô tình hay hữu ý hướng về chúng tôi, nhưng gương mặt kia sao mãi lạnh lùng. Chuyện gì xảy ra rồi đây? Nam không được mảnh giấy của chúng tôi à? Màn kéo nhanh, Nam lại lui vào hậu trường trong tiếng vỗ tay tán thưởng. Chúng tôi cùng nhìn nhau, không nói được nổi cay đắng chua chát. Chàng vẫn chưa hát bản nhạc chúng tôi yêu cầu. Gã Lăng Xang thở dài, nói

- Hần không còn là Kha Mộng Nam ngày trước của chúng ta nữa đâu

Đúng vậy, chàng không còn nữa, chúng tôi đều có cảm nghĩ đau nhói mãnh liệt như thế, Nguyễn Hưng nhướn mày:

- Dù sao, chúng ta cũng thử đến hậu trường xem sao?

Dững nói:

- Hay là ông bầu của hần không trao giấy cho hần?

Trương có vẻ bất mãn:

- Đừng biện hộ gì cả, hắn đã thay đổi rồi! hắn bây giờ đã nổi tiếng, đã trở thành người tên tuổi, thì đám bạn cũ ngày xưa đâu còn đáng để hắn lưu ý đến. Đến đây làm chi cho nhọc công

Lan chen vào;

- Muốn biết rõ chúng ta thử vào hậu trường xem sao, biết đâu hắn đang chờ chúng mình nơi ấy?

Chúng tôi cùng đi vừa lúc bắt kịp Nam cùng cô bí thư đang được ông bầu đẹp đường đưa ra khỏi hậu trường, họ chui tọt vào chiếc xe du lịch lịch sự màu đen. Bên trong xe 1 ông lão đầu bạc, có lẽ cũng đợi chàng 1 cách khó khăn suốt khoảng thời gian dài như chúng tôi?

Nhìn theo đáng xe đã khuất 1 cách âm thầm, chúng tôi đứng chết lặng bên lề đường mặc cho cơn mưa phủ ướt cả mặt. Dững chột lên tiếng, anh chàng cười thật chua:

- Ha! Ha ! cũng đồng thời là 1 Kha Mộng Nam . Nhưng coi bộ không còn nói chuyện 1 cách dễ dàng như trước nữa rồi!

Trương hàm hừ

- Chúng ta quá thật chỉ tổ làm chuyện vô duyên tro trên

Nguyễn Hưng nhẹ nhàng đáp:

- Có lẽ hắn bị danh lợi ám rồi. Quê hương thêm 1 nhạc sĩ trẻ nổi tiếng. còn chúng ta chúng ta mất đi 1 người bạn?

Phong nói:

- Thôi về nào. Tôi nghĩ rằng chúng ta không nên sắp đặt 1 chương trình nào để đón hân nĩa cả.

Vâng, chúng tôi không cần phải làm thế. Vì Kha Mộng Nam ngày nào đã cùng chúng tôi vui chơi đùa giỡn, ca hát đã biến mất rồi. Bây giờ là 1 Kha Mộng Nam khác, 1 Kha Mộng Nam đã có tên tuổi, có địa vị.

Mấy ngày hôm sau, chúng tôi ngày nào cũng thấy tên tuổi của Nam trên báo, và chúng tôi chỉ còn biết tin tức của chàng trên ấy mà thôi, từ việc tham dự đại hội, sống chung gia đình, ca hát tại đại nhạc hội hội đến những tấm hình của Nam . Cô bí thư lúc nào cũng kề cạnh, nên có hôm, 1 ký giả đã hỏi;

- Cô Smith này có liên hệ chi với cuộc sống tình cảm của ông?

- Chúng tôi chỉ là bạn thôi

Đó là lời giải đáp của chàng. Sao giản dị thế, tôi tựa người vào cửa sổ nhìn những hạt mưa phất phơ trong gió và chợt nghĩ đến Thanh Thương. Thanh Thương! Thanh Thương ! Thanh Thương! Thanh Thương. Tôi khẽ than--Người mà cả 2 chúng mình đều yêu như mê mết, bây giờ ở đâu?

Một tuần lễ trôi qua thật nhanh, 1 tuần thăm viếng quê hương đã hết, chàng sắp đi rồi. Ngày Nam lên đường, trong nhóm chúng tôi không 1 ai đến phi trường tiễn Nam, và dĩ nhiên là Nam cũng không cần thế vì chàng chỉ cần những người mà chàng muốn phải đưa chàng đi thôi. Nhưng rồi đêm hôm ấy, mọi người trong nhóm, không hẹn mà đều hẹn đến nhà tôi nói chuyện trời mây, nghĩ ngợi về những người bạn vắng mặt

Thủy Ngọc là người đến trễ nhất, mái tóc ướt đầm nước mưa

và gương mặt lúc nào cũng khả ái. Trong tay cô ta còn cầm 1 đoá hồng. Đứng giữa phòng, Thủy Ngọc hỏi to:

- Mấy người đoán thử xem tôi vừa từ đâu trở về đây?

Thu Phương nói :

- Từ phi trường về?

- Không phải thế, tôi vừa mới viếng mộ của Thanh Thương--Thủy Ngọc nói, đôi mắt nó thoáng buồn- đến mộ Thanh Thương tôi chợt thấy những cái này- đưa cao đoá hoa hồng lên, Thủy Ngọc tiếp --1 vòng hoa lớn

Dũng nói:

- Chắc người nhà của Thanh Thương mang đến đấy!

Thủy Ngọc lắc đầu, nàng đáp thật nhỏ?

- Không phải thế, màu đỏ của hoa hồng là tượng trưng cho tình yêu, Người nhà của Thanh Thương nhất định không bao giờ bày trò tốn kém như thế. Và lại, mấy hôm nay trời mưa, nên đất chân quanh mộ vẫn còn rãnh rãnh. Đây là của 1 dấu chân người đàn ông cô độc. Tôi biết hấn đến đó. Kha Mộng Nam đã đến đó

Chúng tôi bất động. Trong khoảng khắc, chúng tôi rung động và tràn ngập 1 cảm giác lạ lùng, hàng trăm tư tưởng lóe lên trong óc, hàng ngàn cảm xúc len qua Tôi hướng mắt ra ngoài song cửa, những giọt nước mắt không tự chủ được dâng lên mị Nhưng mà, tôi vẫn muốn cười. Thật muốn cười... Trời! Nam đấy à? của chàng đấy sao? Anh Nam ngày nào của chúng tôi !

Có người bấm chuông ở cổng, cô tớ gái tên Tú mang vào cho

tôi 1 phong thư

- Thừa cô, có thơ

Tôi cầm chặt phong thư nét chữ thật quen thuộc. Mọi người bu lại, họ lạ lòng không hiểu tại sao chàng lại biết địa. chỉ của tôi

Mở phong thư ra, bức thư không có ngày tháng và đầu đuôi gì cả, mà chỉ có 1 bản nhạc với những nét chữ thật thanh thoát

" Người ta bảo: thế giới này là của riêng anh,

Nhưng trong đám người vội vã

Tôi đâu tìm thấy mình trong đó

Người bảo niềm vui là của riêng tôi

Nhưng có đi khắp 4 phương trời

tôi cùng chỉ thấy tôi trong tiếng cười thừa thãi

Người ta bảo mặt trời đang rọi sáng đời tôi

Nhưng mãi mãi tôi vẫn tìm mãi mãi

Trong mặt trời tôi vẫn chẳng thấy tôi

Tôi ở nơi nào? tôi ở đâu?

Có ai bảo cho tôi biết

Tôi ở nơi nào tôi ở đâu?

có ai chỉ giùm tôi?

Có ai chỉ giúp tôi?

Cánh thư rơi xuống đất người khác lượm lên xem, trong khi mắt tôi mờ lệ Kha Mông Nam của chúng tôi, cuối cùng rồi cũng đã hát cho chúng tôi nghe, chàng không phải hát bằng miệng mà hát bằng quả tim của chính chàng.Ồ! Anh Nam ! Anh Nam! anh ấy đâu có dễ dàng quên được chúng tôi, tình anh vẫn còn đậm đà kia mà? chàng đâu hời hợt với bạn, chàng lúc nào cũng nể trọng bạn kia mà. Nam! anh Nam

Thu Phương nói khẽ

- Chúng ta đã lầm, đúng ra chúng ta nên đến tiễn anh ấy!

Dũng bảo:

- Tôi đã nói trước rồi mà, Nam đâu phải thuộc hạng người như vậy?

Nguyễn Hưng nói:

- Tôi phải viết thư cho hắn, mỗi người trong chúng ta đều phải viết thư cho hắn, chúng ta có trách nhiệm phải đưa con người mà Nam đã đánh mất trở về với hắn

Đan Vân chen vào:

- Tôi sẽ viết cho Nam, viết ngay tối nay khi vừa về tới nhà

Lan thờ dài:

- Không thấy chúng ta đến tiễn hắn ở phi trường, có lẽ Nam buồn lắm

Phong chợt nói:

- Truyền hình! Mở ngay máy truyền hình xem nào. Mục tin

tức nhất định sẽ chiếu đoạn về việc Nam ra đi đấy

Tôi mở vội máy truyền hình. Một chốc tin tức thời sự đến, quả nhiên có 1 đoạn tin về việc Kha Mộng Nam rời quê hương. Màn ảnh hiện ra, Nam đứng tại phi trường đang vẫy tay chào tạm biệt hàng ngàn người ra tiễn. gương mặt chàng nghiêm nghị lạnh lùng. Hai mắt ơ hờ 1 cách khó hiểu, tạo cho Nam 1 dáng cô đơn của cánh nhạn lạc bầy đang hướng về trời cao. Giọng nói của xướng ngôn viên đài truyền hình rõ ràng:

"Nhà soạn nhạc nổi tiếng Kha Mộng Nam đúng 3 giờ chiều nay lên đường sang ý Đại Lợi, tiếp tục công trình khảo cứu về âm nhạc . Trước khi đi, ông đã nhấn mạnh là ông sẽ trở về đây, vì nơi đây còn có bạn bè, cha mẹ và nhiều kỷ niệm khác mà ông không thể nào quên được, và ông hứa sẽ cố gắng hoàn tất công việc học hỏi 1 cách nhanh chóng, để được trở lại quê hương thật sớm, Chúng ta hãy chờ đợi ngày về của ông"

Vâng, chúng tôi sẽ chờ đợi ngày về của chàng! tắt máy truyền hình, chúng tôi lẳng lặng ngồi nhìn nhau, tình cảm như đông đầy trong lòng với Nam, với Thanh Thương, với khoảng thời gian đẹp ngày nào đã trôi đi

Một lúc, Nguyễn Hưng khẽ nói:

- Thật giống như 2 câu mà tiền nhân đã viết

" Vô tình hoa đã tung bay

Tựa như chim én ngày nay trở về"

Vâng cánh hoa đã rơi đi 1 cách bất ngờ đó là Thanh Thương. Còn con chim én hình như quen biết từ lâu vừa trở về đó là

Kha Mộng Nam . Tôi cầm ly trà đi đến trước cửa, đẩy sang bên cho gió lùa vào và ngắm khung trời mưa rơi lất phất. Bất giác tôi chợt nâng ly lên nói thầm

- Xin cầu chúc anh!

Cầu chúc cho ai? tôi cũng không hiểu rõ. Vậy thì cầu chúc cho tất cả những con người bằng xương bằng thịt. Cầu chúc cho tất cả những con người có tình có nghĩa vậy. Gió bên ngoài vẫn thổi, cái lạnh len nhẹ vào hồn, tôi chợt phát giác ra mùa xuân đã đến, và bây giờ vẫn là mùa của những cơn gió nhẹ thoảng qua...

Hết